

காந்திள் குழந்தைகள்

செ.யோகநாதன்

SOORIYAGANDHI PUBLICATIONS

Digitized by Noolaham Foundation.
noolaham.org | aavanaham.org

குழந்தை இலக்கியம்

காற்றின் குழந்தைகள்

செ.யோகநாதன்

தூரிய காந்தி பதிப்பகம்

403 1/1 காலி வீதி

வெள்ளவத்தை

கொழும்பு 06.

காற்றின் குழந்தைகள்

தூரிய காந்தி வெளியீடு 1

உரிமை பதிவு

2001

நல்லாதுகாப்பிடு நம்பிக்க

நல்லாதுகாப்பிடு.சி

காற்றின் குழந்தைகள் ☐ செ.யோகநாதன் ☐ குழந்தை
இலக்கியம் ☐ ஓவியங்கள் : வீர.சந்தானம்
☐ பதிப்பாளர் : கு.பரணன் ☐ தூரியகாந்தி பதிப்பகம்.

☐ அச்சு : பரணன் அசோசியேட்ஸ் பிரைவேட்
லிமிடெட்.

☐ அச்சுப் பதிவு : பரணன் அசோசியேட்ஸ்
பிரைவேட் லிமிடெட்.

403 1/1 காலி வீதி, வெள்ளவத்தை, கொழும்பு .06.

☐ விலை ரூபா : 200

☐ வெளிநாடுகளில் : \$5

செ. யோகநாதன்

முன்னுரை

கதை சொல்லுவதும், கதைகளைக் கேட்பதும் மக்களுக்கு மகிழ்ச்சி தருகிற விஷயமாக வளர்ந்து வந்துள்ளது. எழுத்தும், படிப்பும், அச்சக் கலையும், புத்தக அமைப்புகளும் தோன்றி வளர்ந்து பல்கிப் பெருகுவதற்கு வெகு நாட்களுக்கு முன்பிருந்தே கதை சொல்லும் கலை மக்கள் மத்தியில் செழுமையுடன் வாழ்ந்து வந்திருக்கிறது.

மக்கள் தங்களுடைய வாழ்க்கை அனுபவங்களைக் கதை கதையாய் சொன்னார்கள். மனித வாழ்க்கை இப்படி இப்படி இருக்கிறது என்று சொல்வதோடு அமையாது, இன்னின்ன மாதிரி எல்லாம் இருந்திருக்கலாம் - இவ்விதம் இருக்க வேண்டும் - என்று மக்களின் மனம் வளர்க்கும் ஆசைகளை, கனவுகளை, ஏக்கங்களை, எதிர்பார்ப்புகளை, நம்பிக்கைகளைக் கட்டுப்பாடு இல்லாமல் கற்பனையோடு கலந்து இனிமையாகவும், சுவையாகவும் கதைகள் பின்னியிருக்கிறார்கள்.

ஆகவே, மக்கள் வளர்த்த கதைகளில் அற்புதங்களும் அசகாயத் தன்மைகளும், சூரத்தனங்களும், மாய மந்திர சாகச வேலைகளும் சர்வசாதாரணமாகக் கலந்து கிடக்கின்றன. மனிதர்கள் மட்டுமல்லாது சகலவிதமான மிருகங்களும் பறவைகளும் உயிர்பிராணிகளும், (பூதங்களும், பேய்களும் கூட) மனித உயல்களுடன் அற்புதச் செயல்கள் புரிகின்றன, உயிருள்ள இக் கதைகளில்.

காற்றின் குழந்தைகள்

உலக நாடுகளில், சகல இன மக்களிடையிலும், நிலவுகிற விதம் விதமான கதைகளில் கித்தகைய பொதுப் பண்புகளைக் காணமுடியும். மேலும் அவை அன்பை, நட்பு உணர்வை, மனித நேயத்தை, பரோபகாரத்தை, எளியோருக்கு உதவுவதை, சத்தியத்தைக் காப்பாற்றுவதை, நியாயத்தை, வீரத்தை மற்றும் மனித மாண்புகள் அனைத்தையும் வலியுறுத்துகின்றன. உயர்வாக எடுத்துக் காட்டுகின்றன. எனவே, மனித மனம் பண்படுவதற்கும், வாழ்க்கை சீர் பெறுவதற்கும் சிறுவயது முதலே இவை உதவுகின்றன.

கிந்த விதமான கதைகள் குழந்தைகள் கதைகள் (*Children's Tales*), கட்டுக்கதைகள் (*Fables*), அற்புதக் கதைகள் (*Fairy Tales*) என்றெல்லாம் பிரித்துக் கூறப்படுகின்றன, தொகுப்பாளர்களால், *Fairy Tales* என்பது 'தேவதைக் கதைகள்' என்றும், 'யட்சினிக் கதைகள்' என்றும் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளன. மனித சக்தியை மீறிய அதீதமான, அபுதமான, மாய தந்திரச் செயல்கள் கித்தகைய கதைகளில் அதிகம் காணப்படுவது இதற்குக் காரணமாக இருக்கலாம்.

கிவற்றை 'அற்புதக் கதைகள்' என்று நண்பர் யோகநாதன் குறிப்பிடுவது பொருத்தமாக இருக்கிறது.

உலகத்தின் பல்வேறு மக்கள் இனங்கள் மத்தியிலும் கால காலமாக உயிரோடு வாழ்ந்து வருகிற ரசமான கதைகள், வெவ்வேறு காலங்களில், பல மொழிகளிலும் தொகுத்து அளிக்கப்பட்டுள்ளன. ஆங்கிலத்தில் அவை சுவையாக எடுத்துச் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றன. (*Retold*).

செ. யோகநாதன்

வசீகரமான முறையில், அழகு அழகான வண்ணப்படங்களுடன் வெளிவந்துள்ள இந்த விதமான கதைத் தொகுப்புகள் குழந்தைகளை மட்டுமல்ல, பெரியவர்களையும், ஈர்க்கக் கூடியவை. முக்கியமாக, சோவியத் ருஷ்யாவிலிருந்து வருகிற குழந்தைக் கதைகள், அற்புதக் கதைகளின் தொகுப்புக்கள் விசேஷமான பாராட்டுதலுக்கு உரியவை.

அவற்றைப் பார்க்கிற போதெல்லாம் இந்த விதமான புத்தகங்கள் தமிழில் எப்போது வெளிவருமோ என்ற கிதய வேதனை எனக்கு எழுவது வழக்கம். இந்த உணர்வு நண்பர் யோகநாதனுக்கும் இருந்திருக்கிறது. அது அவரைப் பிரமாதமாகச் செயல்புரியத் தூண்டியுள்ளது.

சகல விதமான குழந்தைகள், அற்புதக் கதைகள், கட்டுக் கதைகள் முதலியவற்றை யோகநாதன் தனது வழியில் திரும்ப எடுத்துச் சொல்கிறார், கிளிமையாக, எளிய தமிழ்நடையில். 'குழந்தைகள் கதைக் களஞ்சியம்', 'சூரியனைத் தேடியவன்' என்ற கிரண்டு தொகுப்புகளுக்குப் பிறகு வருகிறது 'காற்றின் குழந்தைகள்'.

முந்திய தொகுப்புகளைப் போலவே, இத் தொகுப்பும் யோகநாதனின் அரிய உழைப்பையும், கதை சொல்லும் ஆற்றலையும், வருங்கால சமுதாயத்தினரின் வாழ்க்கை நலனிலும், வளர்ச்சி வளத்திலும் அவருக்கு இருக்கிற அக்கறையும் புலப்படுத்துகிறது.

சீறுகதை, குறுநாவல் ஆகிய இலக்கிய வடிவங்களை சமுதாயப் பொறுப்புடனும் மனிதநேயத்துடனும் கலை நயத்துடனும் கையாண்டு, வெற்றிகரமான படைப்புகளை

காற்றின் குழந்தைகள்

ஆக் கியுள் ள செ. யோகநாதன், குழந் தை
இலக்கியத்துறையில் மும்முரமாக முனைந்து, நிலைத்து
நிற்கக்கூடிய சாதனைகளைப் புரிந்தது கொண்டிருப்பதற்கு
அவருடைய சமீபகாலத் தொகுப்புகள் சான்றுகள் ஆகின்றன.

நண்பர் யோகநாதனின் இலட்சியப் பணிகள்
வெற்றிபெற வேண்டும். காலம் அதற்குத் துணை புரியட்டும்.
என் வாழ்த்துக்கள்.

வல்லிக்கண்ணன்

செ. யோகநாதன்

உள்ளே உள்ள கதைகள்

காற்றின் குழந்தைகள்
அடிமை வாழ்வு அருவருப்பானது
தவளை இளவரசன்
மரக்குதிரை
இனிப்பான கூழ்
இரண்டு சகோதரர்கள்
அறிவும் வேண்டும் உழைப்பும் வேண்டும்
பிறகும் உங்களோடு...

“எனதன்பு நன்பனே, வருத்தப்படாதே. ஒரு
நிமிடம் காத்திரு. நான் உனக்காக அந்த
வசந்தத்தையே உன் வீட்டிற்குள் அழைத்து
வந்து விடப்போகிறேன்” என்று காற்று
ஒலிதல் கூறியது.

காற்றின் குழந்தைகள்

முன்னொரு காலத்தில், சிறிய பையன் ஒருவன் தன்னந் தனியாக வாழ்ந்து வந்தான். அவன் சிறுவனாய் இருந்தபோதே அவனது அப்பாவும், அம்மாவும் இறந்து விட்டனர். எனவே, அந்தச் சிறுவன் ஒரு காட்டிற்குள் தனியாக இருந்த தனது ஏழ்மையான குடிசையில் வாழ்ந்து வந்தான்.

அந்த இடத்திற்கு எந்த ஒரு மனிதனும் என்றுமே வந்ததில்லை. யாரும் அந்த சிறுவனைச் சந்தித்ததில்லை. யாரும் அவனுடன் பேசியதில்லை. ஆனால் அச்சிறுவனுக்கு மிகவும் வித்தியாசமான ஒரு நண்பன் இருந்தான். 'காற்று'த்தான் அந்த நண்பன்.

காற்றுக்கு அச்சிறுவனை மிகவும் பிடித்திருந்தது. அவனது குடிசை வழியாக போகும் போதெல்லாம், காற்று கட்டாயம் அவன் குடிசையினுள் நுழைந்து, அவனைச் சந்தித்து விட்டுத்தான் செல்லும்.

காற்று அன்போடு ஒவ்வொரு முறையும் அவனுடன் பேசிக் கொண்டிருக்கும்; அவனுடன் ஆசையுடன் விளையாடும்; அவனுக்கு ஒவ்வொரு முறையும் உணவுகளைக் கொண்டு வந்து தரும். காற்றின் துணையால் தான் அச்சிறுவனால் அந்த இடத்தில் உயிருடன் இருக்க முடிந்தது.

வசந்த காலத்தில் ஒருநாள் சிறுவன், உடல் நலம்

குன்றி படுக்கையில் விழுந்துவிட்டான். தனது குடிசைக்கு தன் நண்பன் 'காற்று'வரும் வரும் என்று பத்து நாட்களுக்கு மேல் அவன் காத்துக் கொண்டு இருந்தான்.

பிறகு ஒருநாள், அவன் எதிர்பார்த்திருந்த காற்று, அவனைத் தேடிக் கொண்டு வந்தது. நோய் வாய்ப்பட்டு படுக்கையில் சரிந்து கிடந்த தன் நண்பனைக் கண்டதும் காற்றுக்கு வருத்தமாக இருந்தது. அவனது தலைமாட்டில் காற்று அமர்ந்து அவனது தலைமுடியை அன்போடு கோதிவிட்டது. அவனுடன் மணிக்கணக்கில் பேசிக் கொண்டு இருந்தது.

தான் ஒரு நீண்ட பயணத்திற்குப் பிறகு அப்போது தான் திரும்பியிருந்ததால், தனது பிரயாண அனுபவங்களை எல்லாம் அச்சிறுவனிடம், காற்று கதை கதையாகக் கூறியது. வசந்த காலம் ஏற்கனவே வந்து விட்டது என்கிற சந்தோஷமான செய்தியையும் அது அவனிடம் கூறியது.

“என்ன வசந்த காலம் வந்துவிட்டதா.....? ஓ!..... எனக்கு வசந்த காலம் என்றால் மிகவும் பிடிக்கும். முன்பெல்லாம் ஒவ்வொரு வசந்த காலத்திலும் நான் எவ்வாறு குதூகலத்துடன் காடெங்கும் ஓடித்திரிந்து விளையாடுவேன். எவ்வாறு சந்தோஷமாக இருக்கும் தெரியுமா.... இப்போது, இந்த இருண்ட குடிசைக்குள்ளேயே அடைபட்டு கிடக்க வேண்டியிருக்கிறதே..... எனக்கு இவ்வாறு தனியே இருப்பது மிகவும் ஆக இருக்கிறது, நான் வெளியே சென்று வரலாம் என்று யோசித்துக் கொண்டிருக்கிறேன். என்னால் இதற்கு மேலும் இந்த வீட்டிற்குள்ளேயே அடைபட்டுக் கிடக்க இயலாது” என அச்சிறுவன் கவலையுடன் கூறினான்.

“ஆனால்நீ இப்படி உடல் நலமில்லாமல்

இருக்கிறாயே.... உன்னால் இப்போது எப்படி ஓடியாடித்திரிய முடியும்?” என்றது காற்று.

“உண்மைதான், ஓடுவது என்ன, நடப்பது கூட இப்போது எனக்கு மிகவும் கடினமானதே. என்னைச் சுமந்து செல்வதற்கான பலத்தையும் என் கால்கள் இழந்துவிட்டன. இதனாலேயே, இதுவரை எங்கும் செல்லாமல் இங்கேயே கிடக்கிறேன்.” என்று சோகத்துடன் அவன் கூறினான்.

“காற்றே, காற்றே, அப்படியானால் வெளியே நிறையப் பூக்கள் எல்லாம் பூத்து விட்டனவா?....” என்று ஆர்வத்துடன் அவன் கேட்டான்.

“ஆமாம்...ஆமாம்... வழி நெடுக ஏராளமான பூக்கள் பூத்துள்ளன. அது மட்டுமா... பறவைகள் வேறு மகிழ்ச்சியுடன் பாட ஆரம்பித்துள்ளன. இம்முறை வசந்த காலம் எவ்வளவு இனிமையாக உள்ளது தெரியுமா...” என்று காற்று பதில் சொன்னது.

படுத்தபடுக்கையாய் கிடந்த அவனுக்கு வருத்தம் இப்போது அதிகமாகி விட்டது.

“எனக்குப் பறவைகளின் ஆனந்தக் குரலை மீண்டும் கேட்கவேண்டும் என்று மிகவும் விருப்பமாக உள்ளது. அதுவும் பசுமையாக வளர்ந்து நிற்கும் புதுப் புத்தரை மீது படுத்துக் கொண்டு, நிம்மதியான மனதுடன், கவலைகள் இல்லாதவனாய், அந்தப் பறவைகள் பாடுவதை கேட்டுக் கொண்டிருக்க வேண்டும் என்று நான் துடிக்கிறேன். இப்போது எனக்கு இது இயலாத காரியம் என்பது எவ்வளவு தூரம் எனது மனதை வதைக்கிறது தெரியுமா...” என்று கூறிய அச்சிறுவனின் குரல் கம்மியது. அவனது கண்களில் நீர் திரண்டு, முத்துக்களாய் இரு கன்னங்களிலும் வழிய ஆரம்பித்தன.

காற்றால் இதைத் தாங்கிக்கொள்ள இயலவில்லை. “எனதன்பு நண்பனே, வருத்தப்படாதே. ஒரு நிமிடம் காத்திரு. நான் உனக்காக அந்த வசந்தத்தையே உன் வீட்டிற்குள் அழைத்து வந்து விடப்போகிறேன்” என்று காற்று ஆறுதல் கூறியது.

சுழன்று கொண்டு வெளியேறிச் சென்ற காற்று ஓரிரு நிமிடங்களில் வெற்றியுடன் திரும்பி வந்தது. அது அந்த நோயாளியான சிறுவன் விரும்பிய அனைத்தையும் தன்னுடன்சுமந்து வந்து அந்த வீட்டினுள் விட்டது. வசந்த காலத்து மலர்களின் நறுமணம், வளர்ந்து நிற்கும் புதுப்பல்வெளியின் இனிய மணம், பல்வேறு பறவைகளின் இனிமையான கானங்கள் யாவும் அந்த வீட்டினுள் மிதந்து வந்து நிரம்பின.

“ஆஹா...வசந்தம்; இதோ, இங்கேயே வந்து விட்டது. எவ்வளவு நன்றாக இருக்கிறது. உண்மையிலேயே எனக்கு சந்தோஷமாக இருக்கிறது” என்று அச்சிறுவன் கூறிக் கொண்டிருக்கும்போதே மெல்ல மெல்ல தூக்கத்தில் ஆழ்ந்துபோய் விட்டான்.

நிம்மதியடைந்த காற்று, சத்தம் செய்யாமல் மெல்ல அந்த இடத்தில் இருந்து புறப்பட்டுச் சென்றது.

பிறகு ஒருநாள் கோடைகாலம் ஆரம்பமானது. சிறுவனோ இன்னும் சுகமடையவில்லை. மீண்டும் அங்கு வந்து சேர்ந்த காற்று, மறக்காமல் வீட்டினுள் நுழைந்து தன் நண்பனான அவனைச் சந்தித்தது.

“வெளியே எல்லாம் மிகவும் அழகாக உள்ளனவா?” என்றான் சிறுவன்.

“ஆமாம், கோடை காலம் வந்து விட்டது.” என்றது

காற்று.

“இது கோடைகாலம்தான் என்பது உனக்கு எப்படித் தெரியும்?” என்று சந்தேகத்துடன் கேட்டான் அவன்.

“நான் வேகமாக வந்து கொண்டிருந்தபோது, வழியில் இருந்த மரங்களை எல்லாம் விளையாட்டாக உலுக்கிக் கொண்டே வந்தேன். மரங்கள் எல்லாவற்றிலும் இருந்த பழங்கள் எல்லாம் கீழே கொட்டின. பழங்கள் பழுத்துள்ளதால் இது கோடை காலம் தான்” என விளக்கியது காற்று.

“ஆகா...எனக்கு பழங்கள் சாப்பிட வேண்டும் என்று ஆசையாக உள்ளது. எனக்கு நல்ல அப்பிள் பழம் ஒன்றைக் கொண்டு வந்து தருவாயா?... எனக்கு மட்டும் ஒரு நல்ல அப்பிள் பழம் கிடைத்து விடுமானால் நான் விரைவில் குணமாகி விடுவேன் என்று தோன்றுகிறது” என்று வேண்டினான் அவன்.

“ஒரு நிமிஷம் பொறுத்திரு. மிக அற்புதமான அப்பிள் பழம் ஒன்றைப் பறித்துக் கொண்டு ஓடோடி வருகிறேன்” என்று கூறிவிட்டு காற்று விரைந்தது.

ஒரு பழத்தோட்டத்தினுள் காற்று நுழைந்து அப்பிள் மரத்தை உலுக்க ஆரம்பித்த போது, அந்தத் தோட்டத்தில் காவலுக்கு நின்று ஒருவன் ஓடி வந்து அங்கு கீழே விழுந்த பழங்கள் யாவற்றையும் பொறுக்கி எடுத்து வைத்துக் கொண்டான். அடுத்த பழத்தோட்டத்தில் இருந்த காவல் காரனும் இதுபோலவே விழிப்புடன் நடந்து கொண்டான். இதேபோல் அதற்கும் அடுத்த பழத்தோட்டத்திலும், மற்ற எல்லாப் பழந்தோட்டங்களிலும் நடந்தது. ஏமாற்றத்துடன் வெறுங்கையாய் அது ஒரு சுற்று சுற்றி வந்து விட்டது.

இறுதியாக சிறுவனின் வீட்டிலிருந்து சற்று தொலைவில் இருந்த ஒரு காட்டுப் பேரிக்காய் மரத்திடம் அக்காற்று வந்து சேர்ந்தது. அந்தக் காட்டுப் பேரிக்காய் மரத்திடம் கெஞ்சிக் கேட்டு, பேரிக்காய் ஒன்றைப் பெற்றுக் கொண்டு, “பாவம் அந்த சிறுவன் இவ்வளவு நேரமும் என்ன செய்து கொண்டிருக்கிறானோ...” என்கிற பதைபதைப்புடன் அது வீட்டிற்குள் ஓடிச் சென்றது.

உள்ளே இருந்த சிறுவனின் உடல்நிலை இப்போது இன்னும் மோசமாகி விட்டிருந்தது. கவலையுடனும், பரிவுடனும் அவன் தலையை கோதிவிட்ட காற்று, அவன் மெல்ல தன் கண்களை திறந்து பார்த்தபோது, அவனிடம் தான் கொண்டு வந்த பேரிக்காயைக் காட்டியது. “வேண்டாம்” என்று தலையாட்டி மறுத்துவிட்டு, பலமற்றவனாய் அவன் சுருண்டு படுத்துக் கொண்டான்.

பாவம், இப்போது எந்தப் பழத்தையும் உண்ண இயலாதவனாய், மிகவும் உடல் நலமில்லாதவனாகி விட்டிருந்த அவனைப் பார்க்கப்பார்க்க காற்றுக்கு துக்கமாக இருந்தது.

தான் உடனே ஒரு பேரிக்காயையாவது கொண்டு வந்து தந்திருந்தால் அவன் உடல் நிலை சற்றுத் தேறியிருக்கும் என்றெல்லாம் காற்று கவலையுடன் நினைத்துக் கொண்டது.

“இப்போது மிகவும் தாமதமாகி விட்டது. அவனது ஆசையை நிறைவேற்ற தற்போது என்னால் இயலாது போய்விட்டதே” என்று வருத்தப்பட்டவாறு காற்று அங்கிருந்து கிளம்பிச் சென்றது. மெல்லச் சுழன்று செல்ல ஆரம்பித்த காற்றுக்கு இதயம் கனத்தது. தனது பிரிய நண்பனின் நிலைக்காக அது மிகவும் வருத்தப்பட்டது. வழியெல்லாம்

கண்ணீர் சிந்தியவாறு அது திரும்பிச் சென்று
கொண்டிருந்தது.

சிறிது காலத்திற்கு பிறகு இலையுதிர்காலம்
வந்துவிட்டது. சிறுவனின் உடல்நிலை கொஞ்சமும்
தேறியிருக்கவில்லை. சொல்லப் போனால் எப்போதையும்
விட இப்போது அவன் மிகவும் பலவீனமாகி விட்டிருந்தான்.

காற்று மீண்டும் வந்து அவனைச் சந்தித்தது.

“வா, நண்பனே வா” என்று அச்சிறுவன் பலவீனமான
குரலில் காற்றை வரவேற்றான். காற்று அவன் அருகில்
துயரத்துடன் வந்து நின்றது.

“எனக்கு இதே இடத்தில அடைபட்டுக் கிடப்பது
தாங்கிக் கொள்ள இயலாததாக இருக்கிறது. நான்
எப்படியாவது வெளியே சென்று வர முயற்சி செய்ய
வேண்டும்” என்று அவன் குறைபட்டுக் கொண்டான்.

“நண்பனே, உன் உடல் நிலை இவ்வளவு
மோசமாக இருப்பதால், நீ வெளியே போகாமல் இருப்பதே
நல்லது. இப்போது உட்கார்ந்திருப்பது கூட உனக்கு
மிகவும் சிரமமான செயல். அப்படியிருப்பதால் நீ நடக்க
முயற்சி செய்வது கூடாது. கவலைப்படாதே, உன்னை
சந்தோஷப்படுத்துவது எனது பொறுப்பு”, என்று கூறிய
காற்று அவனது அறைக்குள்ளேயே நளினமாக சுழன்று
நடனமாடியது.

உடனே அறைக்கு வெளியே குவிந்து கிடந்த சிவப்பு
நிறமான சருகுகளும் உள்ளே ஓடி வந்து காற்றோடு
கைகோர்த்து நடனமாட ஆரம்பித்து விட்டன. அவற்றின்
ஆட்டமும், பாட்டும் சிறுவனுக்கு சற்று ஆறுதலாய் இருந்தது.
அவன் தன் கஷ்டங்களை எல்லாம் மறந்து, காற்றின்

நடனத்திற்கேற்ப கை தட்டி ஆரவாரிக்கத் தொடங்கினான்.

மின்னர் கொஞ்சங் கொஞ்சமாக தூக்கம் அவனை ஆட்கொண்டது. திருப்தியடைந்த காற்று, அதற்கு மேலும் ஆரவாரம் செய்யாமல், சந்தடியின்றி அங்கு இருந்து புறப்பட்டு விட்டது.

பிறகு குளிக்காலம் ஆரம்பித்தபோது, காற்று மீண்டும் அங்கு வந்தது. இம்முறை சிறுவன் கவலைக்கிடமாக கிடப்பதைக் கண்டது. அவ்வளவுக்கு அவனது உடல்நிலை மிகவும் மோசமாகி விட்டிருந்தது. அவனது குடிசையிலிருந்த அடுப்பில் கனல் ஏதும் இல்லை. எரிப்பதற்கு ஒரு துண்டு விறகும் இல்லை. விளக்குகளில் எண்ணெய் இல்லை. சரியான போர்வை கூட இல்லாதவனான். அவன் குளிரில் நடுங்கிக் கொண்டு படுக்கையில் சுருண்டு கிடந்தான்.

“காற்றே... காற்றே... எனக்கு மிகவும் குளிராக இருக்கிறது.... குளிராக இருக்கிறது....” என்று துயரத்துடன் அவன் புலம்ப ஆரம்பித்தான்.

காற்று அவனிடம், “சற்று நேரம், பொறுத்துக் கொள்ளுவாயாக. நான் உனக்காக கதகதப்பான போர்வைகளை சீக்கிரமாக கொண்டு வருவேன். நான் எவ்வளவு வேகமாக திரும்பிவர முடியுமோ அவ்வளவு வேகமாக வந்து விடுவேன். கவலைப்படாதே.... எப்படியாவது அது வரை பொறுத்துக் கொள்” என்று தெரிவித்து விட்டு உடனே வெளியே தாவி விழுந்து ஓடியது.

காற்று ஒரு பெரிய மாளிகையினுள் நுழைந்தது. அங்கு பல குண்டான மனிதர்கள் ஒரு அறையில் உட்கார்ந்திருந்தனர். அவர்களின் நடுவே தீ கணகணவென சுடர் விட்டு நிதானமாக எரிந்து கொண்டிருந்தது. அந்த

அறையை தீயின் குடு கதகதப்பாக வைத்திருந்தது.

காற்று அவர்களின் முன்னால் வந்து நின்றது தலை வணங்கியபடியே “மதிப்பிற்குரிய பெரியோர்களே, என்னுடைய நண்பனான ஒரு சிறுவன், குளிரில் உறைத்து இறந்து போய்விடும் நிலையில் இருக்கிறான். அவனது அறையை கதகதப்பாக்க சிறிது விறகு தருவீர்களா... உங்கள் உதவியை நாங்கள் என்றென்றும் மறக்கமாட்டோம்” என்று வேண்டியது.

“என்ன சொன்னாய்....? ஒரு சுகமில்லாத சிறுவன் குளிரில் உறைந்த போய் இறந்து விடப்போகிறானா.... எங்களுக்கு அவன் யாரென்று தெரியாது. அவனைப் பற்றிக் கவலை ஏதும் கிடையாது. அவன் இறந்தாலும் பிழைத்தாலும் எங்களுக்கென்ன....?” என்று சத்தம் போட்டு காற்றை வீட்டை விட்டு விரட்டினார்கள். தங்கள் வீட்டுச் சன்னல்களையும், கதவுகளையும் அறைந்து மூடிவைத்துக் கொண்டார்கள்.

இவ்வாறு விரட்டப்பட்ட காற்று, ஒவ்வொரு மாளிகையாகச் சென்று, உதவி கேட்டது. எல்லா மாளிகைகளிலும் ஒன்று போலவே இரக்கமற்ற வரவேற்பு காற்றுக்கு தரப்பட்டது.

இறுதியாக ஒரு பெரிய வீட்டிலிருந்து காற்று துரத்தியடிக்கப்பட்டபோது, அந்த வீட்டில் வேலை பார்க்கும் ஒரு வேலைக்காரர் சிறுமி அனுதாபத்துடன் காற்றுடன் பேச ஆரம்பித்தாள்:

“நீ என் எஜமானரிடம் பேசியதை நான் கேட்டுக் கொண்டு தான் இருந்தேன். எனக்கு அந்தச்சிறுவனின் நிலையை நினைக்கும் போது மிகவும் கஷ்டமாக

இருக்கிறது. எனக்கும் அந்தச் சிறுவனைத் தெரியாது தான் என்றாலும், அதற்காக அவன் குளிரில் விறைத்து சாகட்டும் என்று நான் பேசாமல் இருந்துவிடுவது சரியாகப் படவில்லை. என்னால் முடிந்த உதவியை அவனுக்கு செய்ய ஆசைப்படுகிறேன்” என்றாள் அவள்.

அவளிடம், காற்றுக்கு எடுத்துத் தந்துவிட பெரிதாக ஏதும் இல்லை. தான் நூல் நூற்று, தனக்கு ஆடை செய்து கொள்ளலாம் என்று அவள் பத்திரமாக வைத்திருந்த கொஞ்சம் பஞ்சு மட்டுமே அவளிடம் இருந்தது.

அவ்வளவு பஞ்சையும் அவள் காற்றின் கைகளில் கொடுத்து, “இந்த சாதாரண விஷயம், உன்னுடைய சின்ஞ்சிறு நண்பனுக்கு ஏதோ உதவலாம். இதைக் கொண்டு அவனை நீ முடிவைத்து, குளிரிலிருந்து அவனைச் சிறிது காப்பாற்ற இயலும் தானே...” என்று அந்த ஏழை வேலைக்கார சிறுமி கேட்டுக் கொண்டாள்.

“மிகவும் நன்றி, எனதருமைச் சின்னஞ்சிறுமியே, நீ உண்மையிலேயே மிகவும் நல்ல பெண்” என்று காற்று நன்றியுடன் கூறிற்று.

அவளது முடியை அன்புடன் கோதிவிட்டு அவளிடமிருந்து விடைபெற்றுக் கொண்டு, மேலும் சற்றும் தாமதியாமல் காற்று சிறுவனிடம் திரும்பியது.

அவ்வளவு பஞ்சையும் பத்திரமாக மார்போடு அணைத்துக் கொண்டு மிகவும் வேகமாக ஓடிவந்து வீட்டினுள் புகுந்த காற்று, ஏற்கனவே காலம் கடந்து விட்டது என்பதை உடனே புரிந்து கொண்டது. அதனுடைய அன்பு நண்பன் மீளமுடியாத மரண நித்திரையில் ஆழ்ந்து விட்டதை அங்கு கண்ட காற்று தேம்பித் தேம்பி அழுதது.

தன்கையில் இருந்த அந்தப் பஞ்ச முழுவதையும் அச்சிறுவன் மீது தூவி, அவனை அது முடியது. இனிமேல் ஒருபோதும் தன் நண்பனுக்கு கஷ்டங்களும், தனிமையும் நிரம்பிய வாழ்க்கை நீங்குவதற்காக கண்விழிக்க வேண்டிய கட்டாயம் இனிமேல் கிடையாது என்று அது நினைத்துக் கொண்டது. இறுதிமுறையாக தன் நண்பனைக் கட்டிக் கொண்டு கதறி அழுது தனது துயரத்தை காற்று வெளிப்படுத்திக் கொண்டது.

அதற்கு மேலும் காற்றால் பொறுமையாக இருக்க இயலவில்லை. அது கோபத்துடன் சுழன்று எழுந்தது. ஆவேசத்துடன் கூச்சலிட்டது: “பேராசை பிடித்த பணக்காரர்களே.... சுயநலக்காரர்களே.... உங்கள் இதயங்களில் இரக்கம் என்பது ஒரு துளி கூட இல்லாமல் போய் விட்டதே.... உங்கள் சுயநல உலகத்தை தரைமட்டமாக்கப் போகிறேன்... இந்த உடல் நலமற்ற ஏழைச் சிறுவன், எனது இந்த அன்பு நண்பன் எவ்வாறு குளிரில் நடுங்கினானோ அதேபோல் நீங்களும் குளிரில் அகப்பட்டு, துன்பத்துடன் நடுநடுங்கும்படி வைக்கிறேன்.... பாருங்கள்” என்று சினத்துடன் உறுமியபடி சபதம் எடுத்துக் கொண்டது.

ஆவேசத்துடன் அந்தக் குடிசையை விட்டு வெளியே பாய்ந்து வந்தகாற்று, எல்லாத் திசைகளிலும் சீற்றத்துடன் சுழன்று வீசி, கடுங்குளிரை எங்கும் வாரி வீசியது.

நான்கு பருவகாலங்களிலும் காற்று வேறுவேறு விதமாக வீச ஆரம்பித்து இவ்வாறுதான். அந்தத் தன்னந்தனியே இருந்த ஏழைச் சிறுவனின் நினைவாக காற்று வேறுவேறு விதமாக வீசுகின்றது.

வசந்த காலத்தில், சிறுவனை சந்தோஷப்படுத்த

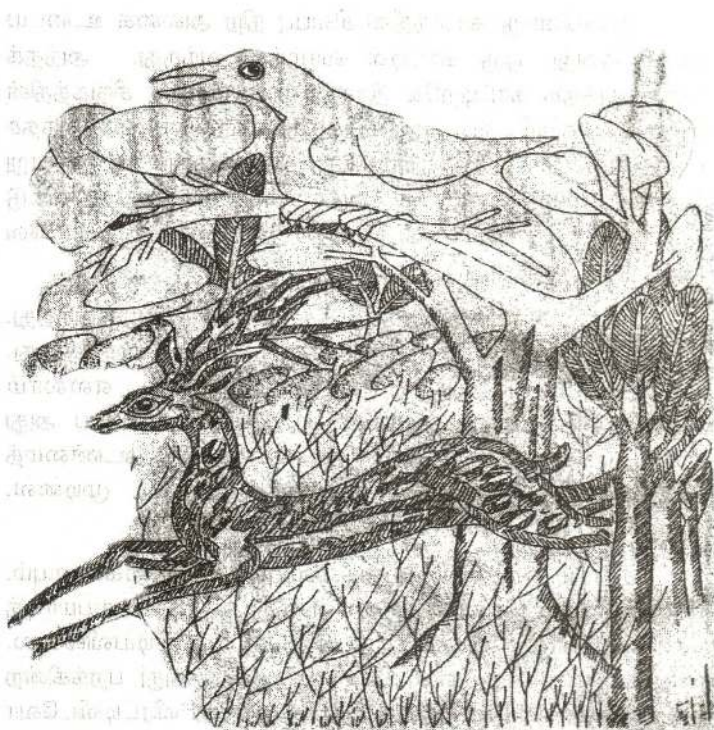
மலர்களின் நறுமணத்தையும், பறவைகளின் பாடல்களையும்
சுமந்து வந்த இனிமையான காற்றை நாம் உணர்கிறோம்;
அனுபவிக்கிறோம்.

பழங்கள் எதையும் சாப்பிட இயலாமல் இருந்த
தன் நண்பனின் பரிதாப நிலைக்காக வருந்தி காற்று
சிந்திய கண்ணீர்த் துளிகளை, கோடைக்காற்று கொண்டு
வந்து தூவும் மழைத்துளிகளாக உணர்கிறோம்.

இலையுதிர் காலத்தில் சுழன்று ஆடும் காற்றுடன்
உலர்ந்த இலைகள் சேர்ந்து கொண்டு ஆடுவதை இன்றும்
காண்கிறோம். காற்று எடுத்துக்கொண்ட சபதத்திற்கேற்ப,
குளிர்காலத்தில் அது குளிரை வாரி வீசி சுயநலம் மிக்க
செல்வந்தர்கள் மீது தான் கொண்ட கோபத்தை இன்றும்
அது பறை சாற்றுகின்றது.

அந்த வேலைக்கார சிறுமி இரக்கத்துடன் தந்த
பஞ்சை, இன்றும் தன் அன்பு சிறுவனின் நினைவாக,
உறைபனியாக எல்லா இடங்களிலும் தூவி, காற்று
அஞ்சலி செலுத்துகிறது. தன் அன்பு நண்பனுக்கு
பயன்படாமல் போன அந்த பஞ்சானது வேறு யாருக்கும்
பயன்படுவதில் காற்றுக்கு சம்மதம் இல்லை. எனவேதான்
நாம் இந்தப் பஞ்சை வாரி எடுக்கும் போது, அது தண்ணீராக
உருகிப்போய் விடுகிறது நாமும் இந்தப் பஞ்சை
'உறைபனி' 'உறைபனி' என்று வேறு பெயரிட்டு
அழைக்கிறோம்.

காற்றின் குழந்தைகள்

அடிமை வாழ்வு அருவருப்பானது

முன்னொரு காலத்தில் சிவப்பு நிற அலகை உடைய காகம் ஒன்று, ஒரு காட்டில் வாழ்ந்து வந்தது. அந்தக் காகம் அந்தக் காட்டிற்கே இராஜாவாக இருந்த சிங்கத்தின் பின்னால் சுற்றி வர ஆரம்பித்தது. எந்நேரமும் அந்தச் சிங்கத்தின் மேலேயே அக் காகம் சிறகடித்துப் பறந்தவாறு இருந்தது. ஒரு விநாடியும் அச்சிங்கத்தை தனியே விட்டு விடாமல், அச்சிங்கம் எங்குபோனாலும், காகமும் கூடவே தொடர்ந்து போனது.

முதலில் சிங்கத்திற்கு ஆத்திரம் ஆத்திரமாக வந்தது. அக் காகத்தைப் பார்த்து. கோபத்தோடு கர்ச்சித்தது. பயமுறுத்தியது. ஆனால் காகம் இதனால் எல்லாம் சோர்ந்து விடவில்லை. தொடர்ந்து சிங்கத்தோடேயே அது சுற்றியது. சிங்கத்தின் பரம இரசிகனாகவும், உண்மைத் தொண்டனாகவும் விளங்க வேண்டும் என்கிற முடிவை, அக்காகம் மாற்றிக் கொள்வதாக இல்லை.

சிங்கம் தனது விருப்பங்களையும், கட்டளைகளையும், காட்டிலுள்ள மற்ற விலங்குகளின் மீது வலுக்கட்டாயமாகத் திணிப்பதுபோல, இக்காகத்திடம் செய்ய முடியவில்லை. காகம் ஒரு நான்கு கால் பிராணி அல்ல; அது பறக்கின்ற ஒரு பறவை. எனவே, அதை சிங்கம் துரத்தி விரட்டிவிடவோ விரட்டிப் பிடித்துவிடவோ முடியவே முடியாது. அதோடு, தனது குறிக்கோளை நிறைவேற்றிவிட வேண்டும் என்கிறதில் காகம் மிகவும் உறுதியாக இருந்தது.

இக்காகத்தை பயமுறுத்துவதில் ஒரு பலனும் இல்லை என்பதை சிங்கம் விரைவில் உணர ஆரம்பித்தது.

எனவே, இந்த விஷயத்தில் நம்மால் ஏதும் செய்ய இயலாது; இதை அப்படியே விட்டு விடுவதே சரியானது என்று சிங்கம் முடிவு செய்து விட்டது. காலப்போக்கில், சிங்கத்திற்கும் அந்த அடிமை மனோபாவம் உள்ள முட்டாள் காகத்தை பிடித்துவிட்டது அதற்குமேல் அது அக்காகத்தை கர்ச்சித்து திட்டவில்லை. சில நேரங்களில், தன் முதுகின் மீது உட்கார்ந்து, தன் மேல் திரியும் பூச்சிகளைப் பிடித்துக் கொள்ளவும் அக்காகத்தை அனுமதித்தது.

தனக்கு சிங்க மகாராஜா தருகின்ற அன்பான உபசரிப்பால் காகத்தின் உள்ளம் குளிர்ந்தது. அது இதற்காக சிங்கராஜாவை போற்றி வாழ்த்த ஆசைப்பட்டது.

சிங்க ராஜாவின் கொடூர குணம், அவரது உடல் வலிமை பல்வேறு சண்டைகளில் அவர் வெளிப்படுத்திய மாவீரம் ஆகியவற்றைப் பற்றி அக்காகம் பாடல்கள் பலவற்றை இயற்றியது. அவற்றை தானே, மிகவும் இனிமையான குரலில், சிங்கத்தின் முன்னிலையில் அற்புதமாகப் பாடியது. அக்காகத்தின் குரல் உண்மையிலேயே இனிமையானதாகவே இருந்தது.

ஒவ்வொருமுறையும் அச்சிங்கம் ஓய்வுக்காக படுக்கும் போதும், காகம் தனது மிக மதுரமான பாடல்களைப் பாட ஆரம்பித்து விடும். ஆனால் சிங்க இராஜாவோ, பாடல்கள், இசை போன்றவற்றை ரசிக்கத் தெரியாத ஒரு பெரிய முட்டாள். காகம் பாட ஆரம்பித்துவிடும் போதெல்லாம், அது தன் கால்களை பரப்பிக் கொண்டு, உடலை இப்படியும் அப்படியுமாய் நெளித்து சோம்பல் முறித்து கொண்டு, கொட்டாவி விட்டவாறு தூங்கத் தயார் ஆகிவிடும்.

காகத்தின், பாடல்களை அக்காட்டில் இருந்த வேறு

எண்ணற்ற விலங்குகள் கேட்டு இரசித்தன. இந்த விஷயம் பற்றி அக்காகத்திற்கு எதுவும் தெரியாது.

சிங்கத்தின் இடத்திலிருந்து வெகு தொலையில் தங்கள் மறைவிடங்களில் பதுங்கி ஓய்வு எடுத்துக் கொண்டிருந்த எல்லா விலங்குகளுக்கும் காகத்தின் பாடல்கள், ஒப்பற்ற இசை விருந்தாக இருந்தன. அவை காகத்தின் இசையை ரசித்து, மனம் நெகிழ்ந்தன. அவ்விலங்குகள் ஒவ்வொன்றின் மனதிலும் அவ்வளவுக்கு துயரங்களும், கவலைகளும் நிரம்பியிருந்ததால், காகத்தின் உருக்கமான பாடல்களை அவை யாவும் மிகவும் விரும்பின.

தொலைவிலிருந்து கேட்ட காகத்தின் பாடல்களின் வார்த்தைகளை ஏதும் அவற்றின் காதுகளில் சிறிதும் விழவில்லை. ஆனால் காகத்தின் குரல் மிகவும் உருக்கமாக இருந்தது. மனதைத் தொடும் அந்த உருக்கமான குரலைக் கேட்டு அத்தனை விலங்குகளும் மெய்மறந்துபோய் நின்றன. ஒவ்வொரு விலங்கும், தத்தம் மனதில் சுமையாக கனக்கும் சோகங்களை காகத்தின் இராகத்தில் பொருந்தும் வார்த்தைகளாக்கி, தங்கள் தங்கள் சோகத்தையையே அக்காகம் தொலைவிலிருந்து பாடுகிறது என்று நம்ப ஆரம்பித்துவிட்டன. இதனால், காகம் பாடும்போதெல்லாம், அதை விலங்குகள் யாவும் மனம் நெகிழ்ந்து கேட்டன.

எல்லா விலங்குகளையும் விட காகத்தின் பாடல்களைக் கேட்டு அதிகம் உருகியது ஒரு இளம் மான்தான். அந்த மான்குட்டி காகத்தை மனதாரப் பாராட்டியது. என்றாவது ஒருநாள் இந்த மாபெரும் இசை மேதையை சந்திக்கும் போது தனக்கு வாய்க்க வேண்டும்

என்று அந்த மான்குட்டி விரும்பியது. சிங்கத்திற்கு பயந்ததால், காகத்தை அதனால் சந்திக்க இயலவில்லை. ஆனால் ஒருநாள் அக்குட்டிமான், அக்காகத்தை சந்தித்துவிட்டது. திடீரென மானுக்கு தைரியம் வந்துவிட்டதோ என்று நினைக்க வேண்டாம். அந்தச் சிங்கத்திடம் மான்குட்டி மாட்டிக் கொண்டதே, இந்த சந்திப்பை ஏற்படுத்தித் தந்தது.

சிங்கம் அப்போதுதான் ஒரு பெரிய குதிரையைக் கொண்டு தின்று இருந்தது. எனவே அந்த மான்குட்டியையும் உடனே விழுங்க அதற்கு விருப்பமில்லை. “தனது தாக்குதலால் கால்களில் காயம் பட்ட மான்குட்டியால் தப்பி ஓட இயலாது அத்தோடு இந்த சின்னக் குட்டியை பற்றி தனக்கு அவ்வளவு அக்கறை இல்லை; ஒருவேளை அது தப்பி ஓடி விட்டாலும் அது ஒரு பெரிய விஷயம் இல்லை” என நினைத்து அலட்சியமாக சிங்கம் தூங்க ஆரம்பித்தது.

அடிபட்ட மான்குட்டி, சற்றுத் தூரத்தில் கிடந்தது. முழுக்குதிரையும் தின்றுவிட்ட மயக்கத்தில் உறங்க ஆரம்பித்து விட்ட மகாராஜாவைப் போற்றி காகம் பாட ஆரம்பித்தது. முதலில் மெல்லிய குரலில் ஆரம்பமான காகத்தின் பாடலில், கொஞ்சம் கொஞ்சமாக உற்சாகம் கூடியது.

காகத்தின் பாடலைக் கேட்ட மான்குட்டி தன் துயரங்கள் யாவற்றையும் மறந்து போய் விட்டது. ஆச்சரியத்தால் தன் கண்களை அகல விரிய, அது காகத்தை அண்ணாந்து நோக்கியது “திரு. காகம் அவர்களே, நீங்களே தானே அந்த அற்புதமான பாடகன். உங்களைக் காண வேண்டும் என்று நான் எவ்வளவு

காலமாகத் துடித்துக் கொண்டிருந்தேன் தெரியுமா...” என அது காகத்திடம் தன்பேச்சைத் தொடங்கியது.

காகம், மான்குட்டியின் பாராட்டுக்களை அலட்சியமாகக் கேட்டுக் கொண்டிருந்தது. பிறகு, கர்வத்துடன் தலையை உயர்த்தி வைத்துக் கொண்டு, “இதெல்லாம் பிரமாதமில்லை நான் இன்னும் நல்ல மனநிலையில் இருக்கும் போது, இதைவிட சிறப்பாக என்னால் பாட முடியும்.” என்று அது பதில் சொன்னது.

“நான் நீங்கள் பாடுவதை, தொலைவில் ஒளிந்து நின்று கேட்கிறவன். எனக்கு உங்கள் மீது மிகுந்த மரியாதை. உங்களை நான் மிகவும் மதிக்கிறேன்,” என மான்குட்டி தெரிவித்தது.

மிகவும் ஆச்சரியப்படுவது போல் ஒரு முறை மான்குட்டியை நோக்கிய காகம், “நீ இரகசியமாக என் பாடல்களைக் கேட்கிறாய் என்பது இதுவரை எனக்கு தெரியாது. ஆனால் நிறைய மிருகங்களுக்கு என் பாட்டு அதிகம் பிடிக்கும் என்பது எனக்கு நன்றாகவே தெரியும்,” என்றது.

“ஆமாம்... ஆமாம். நிறையப்பேருக்கு உங்கள் பாடல்கள் என்றால் மிகவும் இஷ்டம்,” என்று மான் குட்டி தலையாட்டியது.

காகமோ பெருமையுடன், அலட்சியத்துடனும், ஊசும் ஊசும் என தலையாட்டிக் கொண்டது.

நீண்ட பெருமூச்சுடன், மான், “இன்றுடன் நான் இறந்து போய் விடலாம் என்பது எனக்கு மிகவும் கஷ்டமாக இருக்கிறது. காரணம் நான் இறந்து விட்டால், உங்கள் பாடல்களை கேட்க முடியாதே... உங்களது உருக்கமான

பாடல்களை மீண்டும் கேட்கக் கூடிய வாய்ப்பு எனக்கு கிடைக்கவே கிடைக்காதே” என துயரத்துடன் கூறியது.

“நீ கூறுவதில் உண்மை இருக்கிறதுதான். ஆனால் நான் பாடுவதைக் கேட்க, இங்கு இன்னும் நிறையப்பேர் இருப்பார்கள் என்பதால் கவலைப்பட வேண்டியதில்லை அல்லவா?” என்றது காகம்.

மான்குட்டி மரியாதையுடன் மேலும் பேசியது: “திரு. காகம் அவர்களே, உங்கள் பாடல்களின் வார்த்தைகளை என்னால் தெளிவாக கேட்க முடிந்ததில்லை. ஒவ்வொரு முறையும் தூரத்தில் இருந்து கேட்க வேண்டியிருந்ததால், என் காதில் உங்கள் வார்த்தைகள் நன்றாக விழுவதில்லை.”

“முட்டாளே. உன் காதுகள் அவ்வளவு மந்தமா? சுருக்கமாக சொல்ல வேண்டுமானால், நான் நல்ல விஷயங்களைப் பற்றி மட்டுமே பாடுகிறேன். நல்ல குணங்களைப் பற்றி பாடுகிறேன். அதாவது சிங்க மகாராஜாவின் நல்ல குணங்கள் பற்றி... அதேபோல் வீரம்... சிங்கராஜா வீரர், அவரது ஒப்பற்ற வெற்றிகள், அவரது உடல் பலம், உன்னதமான கோபம்... இப்படி சொல்லிக் கொண்டே போகலாம். மொத்தத்தில், ஒரு சிவப்பு அலகை உடைய காகம், மோசமான விஷயங்களைப் பற்றிப் பாடுவது கிடையாது” என்று காகம் பெருமையுடன் விளக்கியது.

“ஆனால், நீங்கள் வேறு விஷயங்கள் பற்றியெல்லாம் உருக்கமாகப் பாடுவீர்களே... எங்கள் உள்ளங்களை எல்லா நெகிழ வைப்பது போல எவ்வளவு துயரங்களை உங்கள் பாடல்களில் அள்ளிக் கொட்டிப் பாடுகிறீர்கள். உண்மையிலேயே நீங்கள் உன்னதமான பாடகர்” என்றது

மான் குட்டி.

சற்று குழப்பம் அடைந்தது காகம். “ஓ... விலங்குகளுக்கு இருக்க வேண்டிய நல் ஒழுக்கங்கள் பற்றியும், உயர்ந்த பண்புகள் பற்றியும், நான் பாடுவதைக் குறிப்பிடுகிறாயா...? எவ்வாறு சிங்கத்திற்காக, ஒட்டுமொத்தமாக விலங்குகள் யாவும் தங்களை தியாகம் செய்து கொள்வது வழக்கம் என்பது பற்றி நான் பாடுவதுண்டு. சிங்கத்திற்கு சாப்பிட ஏதாவது கிடைத்துவிட வேண்டும் என்பதற்காக எல்லா விலங்குகளும் தங்களை பலியாக்கிக்கொள்வதே முறை என்று பாடுவதுண்டு சிங்கத்தின் பொழுதுபோக்குகள் என்னென்ன என்பது பற்றியும், சிங்கத்தின் பரம்பரைப் பெருமைகள் பற்றியும் கதை கதையாக பாடுவேன். இவ்வாறு நிறையவே பாடுகிறேன். ஆனால் ஒன்று... எனது எல்லாப் பாடல்களுமே நல்ல நல்ல விஷயங்களைப் பற்றியவையே சிவந்த அலகை உடைய ஒரு காகம் மோசமான விஷயங்களைப் பற்றி பாடுவதே இல்லை” என்றது அது.

“ஆனால், எங்கள் மனங்கள் உருகுமாறு, ஏராளமான வேறு விஷயங்களைப் பற்றி நீங்கள் பாடுவீர்களே...” என்று மீண்டும் மான்குட்டி விசாரித்தது.

ஆனால் காகம் மான்குட்டியின் வார்த்தைகளை கேட்டதாகத் தெரியவில்லை.

மான்குட்டி தன் தைரியம் அனைத்தையும் திரட்டி, முக்கியமான தனது சந்தேகத்தை வெளிப்படுத்தியது: “திரு. காகம் அவர்களே, நீங்கள் ஏன் எப்போதும் சிங்கத்தோடேயே இருக்கிறீர்கள் என்பதை என்னிடம் கூறுவீர்களா?”

காகம் பெருமிதத்துடன் மாணை நோக்கி, “இதில்

புரிந்து கொள்வதற்கு கடினமாக என்ன இருக்கிறது? சிங்கம் என்னுடைய உற்ற நண்பன். சிங்கம் எதை வேட்டை ஆடினாலும், அதில் எனக்கும் பங்கு தருகிறது. அடித்துக் கொன்ற மிருகங்களின் எல்லாக் குடல்களையும் எனக்கு விட்டு விடுகிறது. முட்டாள் மானே, எங்கள் இருவருக்கும் இடையே உள்ள தோழமை உனக்குத் தெரியாதா... ஹா ஹா... உன்னுடைய குடல்கள் எல்லாம் கூட எனக்குத் தான்” என்றது.

“நான் இம்முறை தப்பி விட்டால், பிறகு உன்னுடைய பாடல்களை நிச்சயமாக விரும்பவேமாட்டேன்” என்றது மான்குட்டி.

“இங்கிருந்து தப்பி விடுவதா...? உன்னால் அது முடியுமா என்ன...” என்று நையாண்டி செய்தது காகம்.

“இந்தக் காட்டிலுள்ள விலங்குகள் எல்லோருக்கும் உனது சிங்கத்தைப் பிடிக்காது. நீ நல்லவை என்று போற்றும் எல்லா விஷயங்களையும் நாங்கள் வெறுக்கிறோம். நீ பாடுவதே எங்கள் குடல் போன்ற சிங்கத்திற்கு தேவைப்படாத மிச்சம் மீதிகளை சாப்பிடுவதற்காகத்தான் என்பதை நான் எல்லோரிடமும் கூறப் போகிறேன். மோசக்கார காகமே, உன்னை இக்காட்டிலுள்ள எல்லா விலங்குகளுமே இனி வெறுக்கும்” என்றுமான்குட்டி வெறுப்புடன் கத்தியது.

காகத்திற்கு கோபம் வந்து விட்டது. “ஏன் எல்லோரும் என்னை வெறுப்பார்கள்? நான்தான் சிறப்பாக பாடுவேனே. நீயே சொல். என் குரலைப் போன்ற இனிமையான குரலை நீ கேட்டிருக்கிறாயா... முட்டாளே... என்னைவிட பிரமாதமாகப் பாட இந்தக் காட்டில் ஒரு பயல் உண்டா...?” என்று அது சவால் விட்டது.

மான்சுட்டியோ தைரியமாக காகத்திடம் கூறியது: “நீ ஒரு அயோக்கியன். உன் பாடல்களை ஒருவரும் கேட்கக் கூடாது. உன்னை ஒருவரும் விரும்பக் கூடாது. நீ உண்மையிலேயே யார் என்கிற விஷயத்தை நான் எல்லோரிடமும் கூறப்போகிறேன்...”

“நான் அல்ல அயோக்கியன். நீதான் முட்டாள்தான். ஒருவனால் நன்றாக பாட முடியுமானால், அவனை எல்லோரும் மதிக்க வேண்டும். அவனது இனிய குரலுக்கு எல்லோரும் தலைவணங்க வேண்டும். அவனது குரலின் இனிமையை வைத்து மட்டுமே, அவன் மதிப்பிடப்பட வேண்டும். நீ ஒரு கோழை. நீ சுயநலக்காரன். உன் உடல் சிங்கத்திற்கு உணவாக வேண்டும், உன் குடல் எனக்கு உணவாக வேண்டும் என்பதை மகிழ்வுடன் ஏற்றுக் கொள்வதற்கான உயர்ந்த ஒழுக்கம் உனக்கில்லை. நீ சுயநலக்காரன்...” என்று காகம் திட்டிக் கொண்டிருந்த வேளையில், மான்சுட்டி தன் பலத்தை எல்லாம் ஒன்றுதிரட்டி, தப்பி ஓட முயன்றது. தன் கால்களின் காயங்களையும் பொருட்படுத்தாமல் அது சிரமத்துடன் ஓடியது. எப்படியாவது இந்த அயோக்கியர்களிடமிருந்து உயிர் தப்ப வேண்டும் என்கிற வெறியில் மான்சுட்டி தப்பி ஓடியது.

இதைக் கண்ட காகம் துணுக்குற்றது, சத்தம் போட்டு சிங்கத்தை எழுப்ப முயன்றது. உண்ட மயக்கத்தில் நன்கு ஆழ்ந்திருந்த சிங்கத்திற்கு காகத்தின் கரைதல், மிகுந்த எரிச்சலை மூட்டியது. அது கோபத்தில் கர்ச்சித்தது.

காகம் தன் சிங்கராஜாவின் கர்ஜனையால் மருண்டு, அவரை தூக்கத்தில் ஆழ்த்துவதற்காக பணிவுடன் தனது சிறந்த பாடல்களை உடனே பாடத்துவங்கி விட்டது. சிங்கம் மீண்டும் நன்கு குறட்டை விட்டு தூங்கிட ஆரம்பித்தது.

மான் பத்திரமாக வீடுபோய் சேர்ந்ததும்தான், நிம்மதியாக
மூச்சு விட்டது.

“சீன்வஞ்சிநிப குட்டிப் பாம்பே, நீ இனிமேல்
உனது அம்மா அப்பாவிடம் செல்லலாம்” என்று
கூறியான் கெயிலிநீ.

பச்சை நிறங் கொண்ட அருவருக்கத்தக்க தவளை
அவளுடன் உணவருந்துவதை வெறுத்த இளவரசர்
விரைவிலேயே அவ்விடத்தை விட்டு அகன்றான்.

தவளை இளவரசன்

முன்னொரு காலத்தில் அரசன் ஒருவன் எந்த வித குறையும் இன்றி ஆட்சி செய்து வந்தான். அவனுக்கு அழகிய ஒரு மகள் இருந்தாள். அந்தப் பெண் மீது அவருக்கு மிகுந்த அன்பு. அவள் வேண்டியதையெல்லாம் அவளுக்கு தந்து மகிழ்வான் அரசன்.

அப்படியிருக்கும் வேளையில் தான் விளையாடு வதற்காக அரசுமாரி ஒரு அழகிய தங்கப்பந்து வேண்டும் என்று அரசருக்கு கூறினாள். உடனே அரசன் உலகிலேயே சிறந்த விலையுயர்ந்த தங்கப்பந்தை இளவரசியின் விருப்பத்திற்கேற்றவாறு செய்து தரும்படி விளையாட்டுப் பொருட்கள் செய்பவனிடம் கூறினான். அவனும் அப்படியே செய்து கொடுத்தான்.

கண்ணைப்பறிக்கும் அழகு படைத்த தங்கப்பந்தை கண்டவுடன் இளவரசி ஆனந்தத்தால் துள்ளிக் குதித்தாள். அந்தப் பந்தை எந்நேரத்திலும் அவளுடனேயே வைத்திருந்தாள். அவள் உண்ணும் போதும் உறங்கும்போதும் எவ்வேளையிலும் அந்தப் பந்து அவளுடனே இருந்தது.

ஒருநாள் அரண்மனையில் இருக்கும் தோட்டத்திற்கு இளவரசி சென்றாள் தங்கப்பந்துடன் தனிமையில் விளையாடிக் கொண்டிருந்தாள். பந்தை மேலே எறிந்து மிக அழகாக பிடித்து விளையாடிக் கொண்டு இருந்தாள். சூரியனின் ஒளிக்கதிர்களால் மின்னிய பந்தை ஒருமுறை இளவரசி பிடிக்கத் தவறிவிட்டாள்.

அப்போது அப்பந்து அங்கிருந்து உருண்டு ஓடியது.

உருண்டோடும் பந்தைப் பிடித்து எடுக்க இளவரசி அதன் பின்னே வேகமாக ஓடினாள்.

மரஞ்செடிகளின் நடுவே உருண்ட பந்து, பக்கத்தில் இருக்கும் பெரிய குளத்தில் தொப்பென்று போய் விழுந்தது. விழுந்த மறுவினாடியே அது நீரினுள் மறைந்து விட்டது. இதனைக் கண்ட இளவரசி அந்தக் குளத்தின் பக்கத்தில் அமர்ந்து விம்மி விம்மி அழுத் தொடங்கினாள். அரண்மனைக்கு திரும்ப விரும்பாத அவள், அந்த இடத்திலேயே உட்கார்ந்து அழுது கொண்டிருந்தாள்.

நான் எப்படி அப்பாவிடம் இதைப் பற்றி கூறுவது என்று நினைத்து அவள் கவலை கொண்டாள். “எனக்கு அந்தப் பந்து கிடைக்கவே கிடைக்காது” என்று கூறிக் கொண்டே அவள் அழுதாள்.

அப்போது ஒரு குரல் “ஏன் இளவரசி நீ அழுகின்றாய்?” என்று கேட்டது.

குரல் வந்த திசையை நோக்கிய இளவரசிக்கு அழுகையிலும் சிரிப்பு வந்தது. தன் எதிரே ஒரு பெரிய தவளையை அவள் கண்டாள்.

“உன்னுடைய தங்கப்பந்து குளத்தில் விழுந்ததை நினைத்து அழ வேண்டாம். எப்பாடுபட்டாவது உன்னுடைய பந்தைத் தேடிக் கண்டுப் பிடித்து உனக்கு தருகின்றேன். கவலை வேண்டாம். ஆனால் பந்து கிடைத்தவுடன் நான் கேட்பதை நீ நிறைவேற்ற வேண்டும்” என்றது அந்தத் தவளை...

தவளை சொன்னதைக் கேட்டு வெறுப்படைந்தாள் இளவரசி. இருந்தபோதிலும் அது தனக்கு தங்கப்பந்தை எடுத்து தருவதை நினைத்து, “நீ சொல்வதை கட்டாயம்

நான் உனக்கு செய்கின்றேன்.” என்றாள் அவள்.

“பந்து கிடைத்தவுடன் உனக்கு நான் என்ன செய்ய வேண்டும்? சொல்” என்று கேட்டாள் இளவரசி.

“உன்னுடன் அமர்ந்து நீ சாப்பிடும் நேரத்தில் உன் தட்டில் நான் உணவருந்த வேண்டும். நீ படுத்து உறங்கும் பட்டு மெத்தைமேல் நானும் உன்னுடன் படுத்துறங்க வேண்டும் நீ இதற்கு சம்மதித்தால், நான் உன்னுடைய தங்கப் பந்தை இந்த நீரிலிருந்து எடுத்துக் கொடுக்கின்றேன்.” என்று கூறியது அந்தத் தவளை.

தங்கப் பந்தைப் பற்றி எண்ணிக் கொண்டிருந்த இளவரசி, தவளை கேட்டதைப் போல செய்வதாக வாக்குறுதியை அளித்தாள். “சத்தியமாக நான் இந்த வாக்குறுதியில் தவற மாட்டேன், சீக்கிரம் பந்தை எடுத்து வா” என்று அவள் கத்தினாள்.

உடனே குளத்தில் மூழ்கிய தவளை, சிறிது நேரத்தில் தங்கப்பந்துடன் வெளியே வந்தது. இதைக் கண்ட இளவரசி ஆனந்தத்துடன் தவளையின் அருகே சென்று அதன் கையிலிருந்த பந்தைப் பிடுங்கிக் கொண்டாள். நன்றி கூறிவிட்டு அங்கிருந்து ஓடிச் சென்றாள்.

இதனைக் கண்ட தவளை, அவள் பின்னாலேயே தாவிக் குதித்து ஓடியது. “இளவரசியே, உன்னுடைய வாக்குறுதியை நிறைவேற்று” என்று கத்திக்கொண்டே சென்றது அந்தத் தவளை.

தவளையிடம் வெறுப்புக் கொண்ட இளவரசி அதை திரும்பிக்கூட பார்க்காமல் அரண்மனைக்கு ஓடிச் சென்றாள். அவளுடைய அறைக்கு சென்று வேகமாகக் கதவைச் சாத்தினாள். பின்னாலேயே வந்த தவளை அரண்மனைக்

கதவை ஓயாமல் தட்டிக் கொண்டே இருந்தது.

சத்தம் கேட்ட அரசன் அதட்டுகிற குரலில் “யார் அங்கே கதவைத் தட்டிக் கொண்டிருப்பது?” என்றான்.

தவளையைக் கண்ட இளவரசி தோட்டத்தில் நடந்தவற்றை ஒன்று கூட விடாமல் அரசருக்கு கூறினாள். இதைக் கேட்ட அரசன், “மகளே, நீ ஒருவருக்கு வாக்குறுதி கொடுத்த பிறகு அதை மீறுவது சரியல்ல” என்றான். “இந்த நிமிடமே கதவைத் திற” என்று அரசன் மகளுக்கு கட்டளையிட்டான்.

“தவளை கூறியதுப்போல் நீ அதற்கு உதவ வேண்டும்” என்று கூறி தவளையை ஒரு விருந்தினர் போல் அரசன் உபசரித்தான். அரசரின் இந்த செயலை இளவரசி சிறிதும் விரும்பவில்லை. இருந்த போதிலும் தந்தையின் வார்த்தைக்கு கட்டுப்பட்டு அவள் கொடுத்த உறுதிமொழியை காப்பாற்ற செயல்பட்டாள்.

அன்று மதியம் தவளைக்கு விருந்து தயார் ஆகியிருந்தது. மேஜை மேல் பல வகை உணவுகள் வைக்கப்பட்டிருந்தன. தவளை வந்து மேஜை அருகே அமர்ந்து இளவரசியின் வருகைக்காக காத்திருந்தது.

இளவரசியும் தகுந்த தருணத்தில் அங்கு வந்தாள். பணி ஆட்கள் உணவு பரிமாற, இளவரசி தவளையின் பக்கத்தில் வந்து அமர்ந்தாள். உடனே தவளை எழும்பிக் குதித்து இளவரசியின் தட்டின் முன் சென்று அமர்ந்தது. இளவரசி சிறிது உண்ணும் போது தவளையும் அவளது தட்டிலிருந்த உணவை எடுத்து சாப்பிட்டது.

பச்சை நிறம் கொண்ட அருவருக்கத்தக்க, தோற்றத்தைக் கொடுக்கும் தவளை தன்னுடன்

உணவருந்துவதை வெறுத்த இளவரசி விரைவிலேயே அந்த இடத்தை விட்டு அகன்றாள். அப்போது அவள் குடித்த நீரை தவளை பருகிக் கொண்டு இருந்தது.

இரவு வேளை தூங்கும் முன், அவள் தவளையை அழைத்தாள். “நான் நித்திரைக்குச் செல்கின்றேன். நீயும் என்னுடன் வா” என்று கூறி அவள் தனது அறைக்குள் சென்றாள்.

“தவளை தனக்கு பக்கத்தில் படுத்திருந்ததால் தனக்கு சரிவர நித்திரை வராது” என இளவரசி எண்ணினாள்.

ஆனால் வெகு சீக்கிரத்தில் படுத்த உடனே அவள் அமர்ந்து உறங்கிவிட்டாள்.

காலைப் பொழுது ஆனதும் அவள் எழுந்து பக்கத்தில் பட்டு மெத்தையில் உறங்கும் தவளையை எழுப்பினாள்.

குளித்து முடித்ததும் இளவரசி அலங்காரமாக உடை அணிந்து தவளையை காலை சிற்றுண்டி சாப்பிட அழைத்தாள். மாடிப்படிகளில் குதித்து சென்ற தவளை, இளவரசியின் தட்டின் பக்கத்தில் அமர்ந்து கொண்டது.

அவள் தட்டிலிருக்கும் பழத்தை எடுத்து சாப்பிடும் போது, கண்ணை கூச வைக்கும் ஒளி மின்னலைப்போல் மின்னியது. பிறகு அந்த அறையே பிரகாசிக்கும் அளவில் ஒரு இளவரசன் தோன்றினான்.

தவளை அழகுள்ள இளவரசனாக மாறியதைக் கண்ட இளவரசி மிகுந்த ஆனந்தம் கொண்டாள். அவன் கையை பிடித்து அழைத்துக் கொண்டு அந்த அதிசயத்தை கூற ஓடிச் சென்றாள்.

அப்போது இளவரசியை பார்த்து, “இளவரசியே, நீ என்னை சாபத்திலிருந்து விடுவித்துவிட்டாய்” என்று கூறி, தான் எவ்வாறு தவளையாக மாற நேர்ந்தது என்ற கதையை அந்த இளவரசன் கூறினான்.

“இளவரசியே, ஒரு சூனியக் கிழவி என் மீது பொறாமை கொண்டு என்னை ஒரு அழகற்ற அருவருக்கத்தக்க தவளையாக மாற்றிவிட்டாள்.” பிறகு இந்தச் சாபத்திலிருந்து நான் விடுபட வேண்டுமென்றால், என்னை ஒரு இளவரசி அழைத்துச் சென்று அவள் உணவு அருந்தும் தட்டில் என்னையும் உணவருந்தச் செய்து, அவள் படுக்கும் மெத்தையில் எனக்கும் இடம் அளித்தால், நான் முன்போல் இளவரசனாக மாறுவேன் என்று கூறி மறைந்தாள். அன்றில் இருந்து இப்படியே நான் கஷ்டப்பட்டுக் கொண்டிருந்தேன். என்னுடைய நல்ல காலம் தக்க சமயத்தில் நீ உதவியதால் நான் பழைய நிலைக்கு வந்துள்ளேன். உனக்கு எவ்வாறு நன்றி சொல்வது என்று எனக்கு புரியவில்லை”

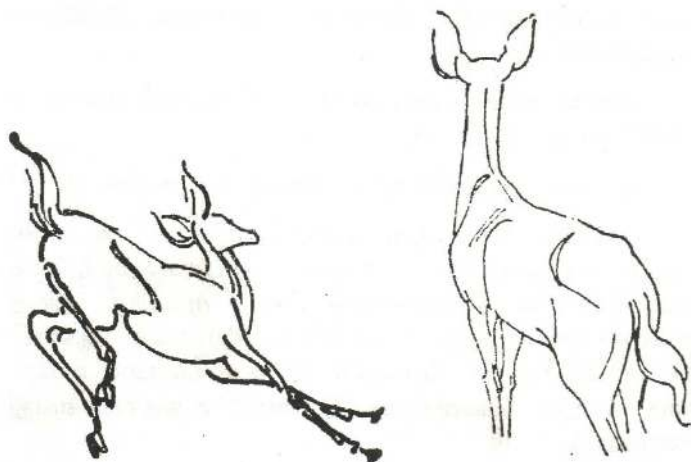
இவ்வாறு இளவரசன் கூறிமுடித்தான்.

இளவரசி, இளவரசனை அரசன் முன் அழைத்துச் சென்றாள். இளவரசனைப் பற்றி எல்லா விபரத்தையும் அரசருக்கு கூறினாள். இதைக் கேட்டு வியந்த அரசர் அந்த அழகு படைத்த இளைஞனை சிம்மாசனத்தின் பக்கத்தில் அமரச் செய்தார்.

இளவரசியை நோக்கி, “நீ கொடுத்த வாக்கை காப்பாற்றியதற்காக உனக்கு கிடைத்த அற்புத பரிசைப் பார்த்தாயா?” என்று கூறி இருவருக்கும் திருமணம் செய்து வைத்தார்.

அன்றிலிருந்து ஊரிலிருக்கும் எல்லா மக்களும்

அவர்கள் கொடுத்த வாக்குறுதிகளை தவறாது காப்பாற்றி வந்தார்கள் . அதனால் அந்நாடே செழுமையாக விளங்கியது. அங்கிருக்கும் மக்கள் எந்தவித குறையுமின்றி மகிழ்ச்சியாக வாழ்ந்து வந்தனர்.

மரக்குதிரை

ஒரு தச்சுத் தொழிலாளிக்கும், இரும்பு வேலை செய்கின்ற ஒருவனுக்குமிடையே ஒருநாள் வாக்குவாதம் மூண்டது. இருவரிலும் யார் திறமைசாலி என்பதுதான் அந்த வாக்குவாதம். இவர்களிலிருவருக்கும் இடையே ஏற்பட்ட அந்த வாக்குவாதம் நீண்டநாளாகியும் ஒரு முடிவுக்கு வரவில்லை. எனவே அந்த வாக்குவாதத்தில் முடிவு காண்பதற்காக இருவரும் அரசனின் தீர்ப்பினை நாடினார்கள்.

அரசன் அவர்களைப் பார்த்து, “உங்களது முறையீடு என்ன?” என்று கேட்டான்.

உடனே தச்சுத்தொழில் செய்பவன் கூறினான்:

“அரசே, நான் ஒரு தச்சுத்தொழிலாளி. உலகில் எவரும் என்னைப்போல வெகு சிறப்பாக மரத்திலே வேலைப்பாடுள்ள சிற்பங்களைச் செய்ய முடியாது. இதை எல்லோருமே ஏற்றுக் கொண்டிருக்கிறார்கள். ஆனால் இரும்பு வேலைகள் செய்கிற இந்தக் கொல்லனாரோ அதை ஏற்றுக் கொள்கிறார் இல்லை. அதுதான் எனது முறைப்பாடு...”

தச்சுத்தொழிலாளி சொல்லி முடிந்ததும் இரும்பு வேலை செய்பவர் கூறினார்:

“அரசரே, நான் இரும்பில் நிறைய அதிசயமான பொருட்களைச் செய்கின்றேன். இதற்காக என்னை

எல்லோரும் பாராட்டுகின்றார்கள். ஆனால் இந்த ஒரு ஆள் மட்டும் தன்னை விட எனது வேலை தரம் குறைவானது என்று சொல்லுகிறார். அதுதான் எனது முறைப்பாடு” என்றான்.

“அரசே, நீங்கள்தான் எம் இருவரிலும் யார் திறமைசாலி என்று தீர்ப்பளிக்க வேண்டும்” என்று அவர்கள் இருவரும் ஒரே குரலில் கேட்டார்கள்.

அரசனுக்கு இது சங்கடமான நிலைமை ஆகிவிட்டது. கொஞ்சநேரம் யோசித்துவிட்டு அவன் கூறினான்:

“உங்கள் இருவரில் யார் திறமைசாலி என்று கூறவேண்டுமென்றால் முதலில் உங்கள் திறமை என்ன என்று நான் அறியவேண்டும். ஆகவே முதலில் நீங்கள் இருவரும் தனித்தனியாக உமது கைவண்ணத்தில் ஏதாவது பொருட்களை உருவாக்கிக் கொண்டு வாருங்கள்... அப்படி இரு பொருட்களை நீங்கள் தயாரித்துக் கொண்டு வருவதற்கு நான் பத்து நாட்கள் உங்கள் இருவருக்கும் அவகாசம் தருகின்றேன்...”

அவர்கள் இருவரும் அரசன் சொன்னதற்குச் சம்மதித்து அங்கிருந்து புறப்பட்டார்கள்.

பத்து நாட்கள் சென்றன.

பத்து நாட்கள் ஆனபின்னர் இரும்பு வேலை செய்பவன் இரும்பாலான பிரம்மாண்டமான மீன் உருவமொன்றை அரண்மனைக்குக் கொண்டு வந்தான்.

“இந்த இரும்பாலான மீன் எதற்குப் பயன்படும்?” என்று அரசன் அவனிடம் கேட்டான்.

அதற்கு இரும்பு வேலை செய்பவன்,

“அரசே, இது சாதாரண இரும்புக்கருவி அல்ல. நூராயிரம் தானிய மூட்டைகளை, கடலினுள் இந்த இரும்பு வடிவிலான மீன் எடுத்துச் செல்லும்...”

அரசனால் அதை நம்பவே முடியவில்லை. இவ்வளவு பிரமாண்டமான இரும்பு உருவம் நீரினுள் மிதக்க முடியுமென்றே அவனுக்குத் தோன்றவில்லை, எனினும் இரும்புவேலை செய்பவனைப் பார்த்து “சரி, நீ இதை இயக்கிக் காட்டுப் பார்ப்போம்...” என்றான்.

அந்த இரும்பாலான மீன் உருவம் நீரினுள் கொண்டு போய் விடப்பட்டது. இரும்புவேலை செய்பவன் அதிலே தானிய மூட்டைகளை ஏற்றினான். பின்னர் அதில் பொருத்தப்பட்டிருந்த இயந்திரத்தை இயக்கினான். உடனே அந்த இரும்புமீன், பெரியதொரு கப்பல்போல வேகமாக நீரைக் கிழித்துக் கொண்டு சர்ரென்று புறப்பட்டது.

அதைப் பார்த்த அரசன் திகைத்துப் போய் விட்டான். அற்புதமும், உறுதியும் வாய்ந்த இந்தக் கப்பலைத் தயாரித்த அவனைப் பெரிதும் பாராட்டினான். பின்னர், “உன்னுடைய திறமை என்னை மிகவும் மகிழ்விக்கின்றது. வியப்படைய வைக்கின்றது... நான் உனக்கு எனது அரண்மனையிலேயே சிறந்த வேலை ஒன்று தருகிறேன்” என்று அவனிடம் கூறினான்.

இதே வேளையில் தச்சுத்தொழிலாளி மரக்குதிரை ஒன்றினைச் சுமந்து கொண்டு அங்கே வந்தான் அதைக்கண்ட அரசன், “இவன் ஏன் குழந்தைகள் விளையாடுவதற்கான மரப்பொம்மையினைத் தூக்கிக் கொண்டு வருகின்றான்? அற்புதமாக உருவாக்கப்பட்ட இரும்பு வடிவ மீனோடு இந்த மரக்குதிரையினைப்

போட்டிக்காக இவன் கொண்டு வருகின்றானே... எத்தகைய மடையனாக இவன் இருக்க வேண்டும்..." என்று தனது மனதிற்குள்ளே கூறிக்கொண்டான்.

அரசன் தச்சத் தொழிலாளியைப் பார்த்து, "எதற்காக நீ இந்த மரக்குதிரையைத் தூக்கிக் கொண்டு வந்தாய்?" என்று கேட்டான்.

அதைக் கேட்ட தச்சத் தொழிலாளி புன்னகை செய்து விட்டுக் கூறினான்.

"அரசே, இதனை வெறும் மரக்குதிரையாக நீங்கள் நினைத்து விடாதீர்கள். இது இரும்பு மீனைவிட மகிமை வாய்ந்த பறக்கும் மரக்குதிரை. இந்த மரக்குதிரையிலே நான் இருபத்தியாறு சாவிகளைப் பொருத்தி உள்ளேன். முதலாவது சாவியை நீங்கள் தளர்த்தினால் இந்த மரக்குதிரை வானத்திலே பறக்கத் தொடங்கிவிடும். இரண்டாவது சாவியை முடுக்கினால் குதிரை பறப்பதை நிறுத்திக் கொண்டு கீழே இறங்கிவிடும். இருபத்தியாறு சாவிகளையும் தளர்த்தினால் இந்த மரக்குதிரை ஒரு பறவையைவிட வேகமாகப் பறந்து இந்த உலகத்தையே சுற்றிக் கொண்டு வந்து விடும்..."

அரசன் இவர்களுடன் பேசிக் கொண்டிருந்த போது அரண்மனையிலே அரசனது மகனான இளவரசனும் உட்கார்ந்திருந்தான். மரக்குதிரையைப் பற்றித் தச்சத் தொழிலாளி கூறியதைக் கேட்டதும் அவனுக்கு மரக்குதிரையில், தான் ஏறிப் பறக்க வேண்டும் என்ற ஆவல் உண்டாயிற்று.

அந்த மரக்குதிரையில் ஏறி உலகம் எல்லாம் சுற்றிப் பறந்து வர வேண்டும் என்ற ஆசை அவனுக்கு நிமிஷத்துக்கு நிமிஷம் அதிகரித்துக் கொண்டே போயிற்று.

தன்னுடைய ஆசையை இளவரசன் அரசனுக்குத் தெரிவித்தான்.

அரசன் அதற்குச் சம்மதிக்க மறுத்து விட்டான்.

“இளவரசனே, இந்தக் குதிரையில் பறந்து செல்ல வேண்டும் என்று ஒருபோதும் நீ யோசிக்காதே. ஏனென்றால் ஆகாயத்தில் பறந்து செல்கிறபோது இது சில வேளைகளில் நிலத்தில் விழுந்து உடைந்து விடக்கூடும். அப்போது நீயும் இறந்துபோய் விடுவாய். உன்னைப் பிரிந்து என்னால் வாழவே முடியாது...”

அரசன் இப்படிச் கூறியதும், “அரசே, அப்படி ஒன்றும் நீங்கள் பயப்பட வேண்டிய அவசியமே இல்லை. ஏனென்றால் ஒருபோதும் இந்தக் குதிரை நிலத்தில் விழவே மாட்டாது...” என்று தச்சத் தொழிலாளி உறுதியாகக் கூறினான்.

இளவரசன் எந்த விருப்பத்தையும் அரசன் இதுவரை காலமும் நிறைவேற்றி வைக்க மறுத்தது இல்லை. எனவே இளவரசன் மரக்குதிரையில் ஏறிப்பறந்து செல்ல அனுமதி வழங்கினான்.

“நீ ஒரே ஒரு சாவியை மட்டும் தளர்த்திப் பறந்து விட்டு கீழே இறங்கிவிட வேண்டும்.” என்று மகனுக்கு நிபந்தனை விதித்த அரசன், அவனைப் பறந்து செல்ல அனுமதித்தான்.

அரசன் சொன்னதை ஏற்றுக் கொண்ட இளவரசன், குதிரைமீது ஏறி உட்கார்ந்து முதற் சாவியைத் தளர்த்தி விட்டான்.

உடனே குதிரை ஜிவ் வென்று எழுந்து பறவையைப்போல ஓய்யாரமாகப் பறக்க ஆரம்பித்தது.

அது பறந்து செல்வதைப் பார்த்ததும் எல்லோருக்கும் தாங்க முடியாத வியப்பு ஏற்பட்டது. வாய் பிளந்தவாறு, பறந்து செல்லும் குதிரையைப் பார்த்துக் கொண்டே நின்றனர்.

மரக்குதிரையில் ஏறி வானத்தில் பறந்து கொண்டிருந்த இளவரசனுக்கு ஒரே சந்தோஷம். தன்னை முட்டித் தழுவித் கொண்டு செல்கிற மேகங்களை அவன் கைகளால் தொட்டுப் பார்த்தான். மேகத்துணுக்குகளை கைகளுக்குள் பொத்திக் கொண்டான். தனக்கு மிகவும் கீழே சின்னஞ்சிறு வடிவிலே தெரியும் மலைகள், ஆறுகள், காடுகள், கட்டிடங்கள், அரண்மனைகளை எல்லாம் பார்த்து வியந்து ஆனந்தத்தோடு சிரித்தான்.

மரக்குதிரையிலிருந்து இந்தக் காட்சிகளைப் பார்க்கப் பார்க்க அவனுக்கு உற்சாகம் எல்லை கடந்து போய்விட்டது. அரசனது எச்சரிக்கையையும் அவன் இப்போது அசட்டை செய்தான். மரக்குதிரையில் இருந்த எல்லா சாவிகளையும் தளர்த்திவிட்டான்.

மறுகணமே மரக்குதிரை படுவேகமாகப் பறக்கத் தொடங்கிற்று. கண்முடிக் கண்திறப்பதற்குள் நீண்ட தூரத்தை அது தாண்டிக் கடந்து கொண்டே இருந்தது.

மரக்குதிரையில் உட்கார்ந்திருந்த இளவரசனுக்கு இப்போது பசிக்கத் தொடங்கியது. பசிதாங்க முடியாத அவன் மரக்குதிரையில் இருந்த ஒவ்வொரு சாவியையும் முடுக்கிவிட்டான். அப்போது மரக்குதிரை மெதுமெதுவாக வேகம் குறைந்து கீழே இறங்கியது.

இளவரசன் குதிரையை ஒரு மறைவிடத்தில் வைத்துவிட்டு அந்த நகரத்திற்குள் சென்றான்.

புறப்படும் போது அவன் சில தங்கநாணயங்களையும் கையோடு கொண்டு வந்திருந்தான். எனவே அந்த நாணயங்களைக் கொடுத்து உணவு வாங்கிச் சாப்பிட்டு விட்டு அங்குள்ள சத்திரம் ஒன்றிலே தங்கினான்.

மறுநாள் விடிந்ததும் இளவரசன் நகரத்தைச் சுற்றிப் பார்க்கப் புறப்பட்டான். உண்மையிலே அது அழகும், அதிசயமும் கொண்ட ஒரு நகரம். எங்கு பார்த்தாலும் வியப்பைத் தருகின்ற பெரிய மாளிகைகள். பூத்து மலர்ந்திருக்கிற விதவிதமான மரங்கள் உற்சாகத்தோடு உலாவித் திரிகின்ற மனிதர்கள்.

நடந்தவாறே இந்த அதிசயங்களை எல்லாம் பார்த்துக் கொண்டு போன இளவரசன், வழியிலே நிறைய மனிதர்கள் கூடி நிற்பதைக் கண்டான். அவர்கள் எல்லோருமே வானத்தைப் பார்த்துக் கொண்டு நின்றார்கள். இதைக் கண்ட இளவரசன், “இவர்கள் வானத்தில் ஏதோ அதிசயம் நிகழப் போகிறதென்று பார்த்துக் கொண்டு நிற்கிறார்கள் போலத் தெரிகின்றது. எதற்கும் இவர்களிடமே அதற்கான காரணத்தை விசாரித்து அறிந்து கொள்ளலாம்” என்று நினைத்தவாறே அவர்கள் நின்ற இடத்திற்குச் சென்றான்.

அவர்கள் நின்ற இடத்திற்குச் சென்ற இளவரசன் அவ்விடத்திலே நின்று வானத்தை அண்ணாந்துப் பார்த்தான், வானத்தில் எதுவுமே காணப்படவில்லை. பின்னர் தனக்கு முன்னே நின்ற ஒரு மனிதனைப் பார்த்து இளவரசன் கேட்டான்.

“எல்லோரும் இங்கே நின்று வானத்திலே எதைப் பார்த்துக் கொண்டு நிற்கிறீர்கள்?”

அந்த மனிதன் இளவரசனை வியப்போடு

செ. யோகநாதன்

நோக்கிவிட்டு பதில் கூறினான்:

“எமது அரசனுக்கு ஒரு இளவரசி இருக்கின்றாள். அவளுடைய அழகுக்கு இணையாகச் சொல்லும்படி இந்த உலகிலே யாருமே கிடையாது. அரசன், தனது மகளான இளவரசியின் மீது அளவு கடந்த அன்பினை வைத்திருக்கின்றான். தனது மகளை யாருமே பார்க்கக் கூடாது என்பது அவனது கட்டளை. இளவரசி முதலிலே அரண்மனையிலே தான் வாழ்ந்து வந்தாள். அரசனுக்கோ இளவரசி அரண்மனையிலே பாதுகாப்பாக இருக்க முடியாதென்ற எண்ணம். எனவே அவன் இளவரசிக்காக ஆகாயத்திலே ஒரு கோட்டையைக் கட்டி அவனை அங்கேயே இருக்க வைத்திருக்கின்றான். ஒவ்வொரு நாளும் அரச சபையிலே தனது பணிகள் முடிவடைந்ததும், ஆகாயத்து அரண்மனையிலுள்ள தனது மகளைப் பார்த்து வருவதற்குச் செல்லுவான். அப்படி அவன் சென்று திரும்பி வரும் நேரம் தான் இப்போது. அதனால்தான் ஆகாய வழியாக அவன் வருவதைப் பார்த்துக் கொண்டு நாம் நிற்கிறோம்...”

இதைக் கேட்ட இளவரசன் வியப்படைந்தான். அவனால் ஆகாயத்திலே ஒரு மாளிகை கட்டப்பட முடியும் என்பதனை நம்பவே முடியவில்லை. தன்னை அறியாத வியப்போடு, “வானத்திலே அந்தரத்தில் ஒரு மாளிகையைக் கட்ட முடியும் என்பதை என்னால் ஒருபோதுமே நம்ப முடியாது...” என்று அவன் கூறினான்.

இதைக் கேட்டுக் கொண்டிருந்த அந்த மனிதன்,

“அந்த மாளிகை யாராலுமே அழிக்க முடியாத அளவுக்கு அற்புதமும், பலமும் வாய்ந்தது. அங்கே போகின்ற சக்தி அரசனுக்கு மட்டுமே உண்டு...” என்று

கூறினான்.

இளவரசனுக்கு அந்த வார்த்தைகள் இப்போது சிறிது நம்பிக்கையை உண்டாக்கின. அன்று இரவு அவன் தனது மாயக் குதிரையில் ஏறி ஆகாயத்தில் பறக்கத் தொடங்கினான். ஆகாயமெங்கும் பறந்து திரிகையில் அழகான ஒரு மாளிகை அவனது கண்களிலே தென்பட்டது.

இளவரசன் தனது மாயக் குதிரையை அரண்மனையின் ஒரு ஓரமாக நிறுத்திவிட்டு அரண்மனைக்குள்ளே சென்றான். அரண்மனைக்குள்ளே ஒரு மனிதன் வருவதைக் கண்டதும் அங்கு வாழ்ந்த இளவரசி, அது தனது தகப்பனான அரசனே என்று நினைத்து அந்த இளவரசனது கைகளைப் பற்றிக் கொண்டு வணக்கம் கூறினாள்.

கணப்பொழுதிலே இளவரசி, தான் வணக்கம் கூறியது அரசனுக்கல்ல, வேறொரு ஆளுக்கு என்பதனை அறிந்ததும் பயந்துபோய் விட்டாள்.

அவள் இளவரசனை நிமிர்ந்து பார்த்துவிட்டு பயந்து உள்ளே ஓடிப்போக முயன்றாள். அப்போது இளவரசன் அவளைப் பார்த்து அன்பான குரலிலே தன்னை அறிமுகப்படுத்தினான். அவனது பொறுமையும், அன்பும் கலந்த வார்த்தைகள் இளவரசிக்கு இளவரசன் மீது நல்ல அபிப்பிராயத்தை உண்டாக்கின. அவன் மீது ஏற்பட்ட நல்ல அபிப்பிராயத்தின் காரணமாக இளவரசி, இளவரசனை அன்போடு உபசரித்தாள்.

மறுநாள் காலையிலே இளவரசன் தனது மாயக் குதிரையிலேறி அங்கிருந்து புறப்பட்டான். அவன் அங்கிருந்து புறப்பட்டு சிறிது நேரத்தில் இளவரசியின்

தகப்பனான அந்நாட்டு அரசன் அங்கே வந்தான்.

ஓவ்வொரு நாளும் அரசன் அங்கே வந்தால் தனது மகளின் எடையை நிறுத்துப் பார்ப்பது பழக்கம். அன்றும் வழக்கம் போல அவளின் எடையினை நிறுத்திப் பார்த்தான். வழமையை விட அவளின் எடை இப்போது அதிகரித்திருப்பதை அப்போது அரசன் அறிந்து கொண்டான்.

யாராவது ஆணினுடைய கை பட்டால் இளவரசியின் எடை கூடிவிடும் என்பது அரசனது நம்பிக்கை. அவள் எடை கூடியிருப்பதைக் கண்டு திகைத்துப்போன அரசன், அங்கிருந்து வெகுவேகமாகத் தனது அரண்மனைக்குப் புறப்பட்டான்.

அரசன் ஆகாயமாளிகையிலிருந்து உடனேயே அரண்மனைக்குத் திரும்பியது மக்கள் எல்லோருக்கும் மிகவும் ஆச்சரியமாக இருந்தது. அத்தோடு அவன் மிகவும் கோபமாகவும் காணப்பட்டான். எல்லோரையும் திட்டினான். அவனது திடீர் மனமாற்றத்திற்கு என்ன காரணமென்று அமைச்சர்கள் கேட்டார்கள். அரசன் அவர்களிடம் நடந்தவற்றை கூறினான்.

“என்னைத் தவிர யார் அந்த அரண்மனைக்குப் போகும் ஆற்றல் படைத்தவர்கள்? எது எப்படியாயிருந்தாலும் அப்படிப் போனவனை உடனடியாகவே கைது செய்து நீங்கள் என்னிடம் அழைத்து வர வேண்டும்...”

அரசன் கூறியதைக் கேட்ட அவனது மந்திரிகள் நீண்ட நேரமாக ஆலோசனை செய்தார்கள்.

கடைசியாக அவர்களில் ஒரு மந்திரி, அரசனைப் பார்த்துக் கூறினான்:

“அரசே, எம்மிடம் நான்கு பலமிக்க வீரர்கள்

இருக்கின்றார்கள். அவர்கள் நால்வரையும் ஆகாய மாளிகையைச் சுற்றிக் காவலுக்கு அனுப்பி வையுங்கள்... உங்களுக்குத் தெரியாமல் அரண்மனைக்குள் யார் நுழைந்தாலும்-அவர் திரும்பி வரும்போது உடனே அவனைப் பிடித்துக் கொள்ளலாம்...”

அரசனுக்கும் அந்த ஆலோசனை சரியாகவே பட்டது. அன்றிரவு அவர்கள் நான்கு பேரையும் அரசன் தன்னோடு கூட்டிச் சென்றான். அவர்கள் நான்கு பேரும் ஆகாய மாளிகையின் நான்கு பக்கமும் ஒளித்து நின்றனர். அந்த நான்கு வீரர்களும் நடுச்சாமத்திற்கு பிறகு காவலுக்கு நின்ற இடத்திலேயே தூங்கிப் போய் விட்டனர்.

அதன் பிறகு இளவரசன் ஆகாய மாளிகைக்கு வந்தான். இளவரசியைச் சந்தித்தான். அவளோடு அன்பாகப் பேசிக் கொண்டிருந்துவிட்டு இளவரசன் அதிகாலையிலேயே அங்கிருந்து புறப்பட்டுச் சென்று விட்டான்.

மறுநாட்காலையில் அரசன் ஆகாய மாளிகைக்கு சென்றான். வழமை போலவே இளவரசியின் எடையினை நிறுத்துப் பார்த்தான். முதல் நாளை விட அடுத்த நாள் அவளின் எடை அதிகரித்து இருப்பதை அவன் கண்டான். அவனுக்கு மிகவும் அதிசயமும் கோபமும் உண்டாகி விட்டது. இன்னொரு மந்திரியைக் கூப்பிட்டு அவன் நடந்த யாவற்றைக் கூறினான்.

அதற்கு அந்த மந்திரி, “அரசே, நீங்கள் ஒன்று செய்யலாம். இளவரசியின் படுக்கை, அவள் உட்காருகின்ற நாற்காலி, அவளது அறையிலே இருக்கின்ற நாற்காலிகள் யாவற்றிலும் அவளுக்குத் தெரியாமல் ஈரமான புது வர்ணங்களைப் பூசி விடுங்கள்... அப்படிப் பூசி விட்டால் இளவரசியின் மாளிகைக்குள் போகின்ற எவனது உடும்பிலும்

அது பட்டுக் கொள்ளும். நிச்சயம் நாளைக் காலையில் அவன் அந்த வர்ணம் பூசப்பட்ட உடையான் நமது இராச்சியத்தில் காணப்படுவான். அப்போது அவனை இலகுவில் நாம் பிடித்துக் கொண்டு விடலாம்...”

அரசனுக்கு மந்திரி சொன்ன ஆலோசனை மிகவும் பிடித்துக் கொண்டது. அவனும் அன்று அப்படியே செய்தான்.

அன்று இரவு ஆனதும் தனது மாயக்குதிரையில் இளவரசன் ஆகாயமாளிகைக்கு வந்தான். அவன் மீண்டும் அங்கிருந்து திரும்புகின்ற போது தனது ஆடைகளில் விதவிதமான வர்ணங்கள் பூசப்பட்டு இருப்பதைக் கண்டான். உடனே அந்த ஆடைகளை அவன் வீசி எறிந்து விட்டு புதிய ஆடைகளை அணிந்து கொண்டான்.

அந்த ஆடைகள் ஒரு மரத்தின் கீழே வந்து விழுந்தன. வீடுவீடாகப் பிச்சை எடுக்கிற ஒரு மனிதன், அந்த ஆடைகளைக் கண்டெடுத்தான். அவற்றை மிக ஆனந்தமாக அவன் எடுத்து அணிந்து கொண்டான்.

அன்று காலை அரசன் தனது உளவாளிகளை நகரினுள் அனுப்பினான். வர்ணம் பூசிய ஆடையை யார் அணிந்திருக்கிறார்களென்று பார்த்து வரச்சொன்னான். அப்படி யாராவது நடமாடினால், அவரை உடனே கைது செய்து வரும்படி அவன் கட்டளை இட்டிருந்தான்.

அரசனின் உளவாளிகள் வர்ணம் பூசிய ஆடைகளை அணிந்திருந்த பிச்சைக்காரனைக் கைது செய்து அரசனிடம் அழைத்துச் சென்றார்கள்.

அரசன் அந்தப் பிச்சைக்காரனிடம் “நீ அணிந்திருக்கிற ஆடைகளில் இந்த வர்ணம் எப்படி வந்தது?” என்று விசாரித்தான்.

அதற்குப் பிச்சைக்காரன் பயந்து நடுநடுங்கியவாறே பதில் சொன்னான்:

“அரசே, நான் இவற்றை எல்லாம் ஒரு மரத்தின் கீழே தங்கவர்ணம் பூசப்பட்டபடியே கண்டெடுத்தேன் இதைத் தவிர எனக்கு வேறு எதுவுமே தெரியவே தெரியாது ஐயா...”

பிச்சைக்காரன் சொன்னதை அரசன் நம்பவில்லை. அந்தப் பிச்சைக்காரனைச் சிறையினுள் அடைத்து சித்திரவதை செய்து உண்மையை வரவழைக்குமாறு தனது காவலாளிகளுக்கு அவன் உத்தரவிட்டான்.

காவலாளிகள் அவனை எவ்வளவோ சித்திரவதை செய்தார்கள். கடைசியில் சித்திரவதை பொறுக்க முடியாத பிச்சைக்காரன் காவலர்கள் தன் மீது சுமத்திய குற்றச்சாட்டினை ஒப்புக் கொண்டான்.

காவலர்கள் தங்களின் கடமை முடிந்து விட்ட சந்தோஷத்தில் அரசனிடம் சென்று விஷயத்தைக் கூறினார்கள். அரசன் அந்தப் பிச்சைக்காரனுக்கு உடனே தூக்குத் தண்டனை விதிக்கும்படி உத்தரவிட்டான். இதைக் கேள்விப்பட்ட அந்தப் பிச்சைக்காரனும் தூக்கில் போடப்பட்டு இறந்து போகப்போவதை எண்ணி அலறிக்கொண்டிருந்தான்.

நாடெங்கும் இந்தக் கதை வெகுவேகமாகப் பரவியது. இந்த அப்பாவிப் பிச்சைக்காரன் ஒருநாளும் ஆகாய மாளிகைக்குப் போயிருக்க முடியாதென்று மக்கள் கூறினர். அநியாயமாக அவன் கொல்லப்படப் போவதாக எல்லோரும் பேசிக்கொண்டனர்.

இந்தச் செய்தி இளவரசனின் காதுகளிலும் எட்டிற்று. அவனது மனம் இதனால் வேதனைப்பட்டது. உடனே

இளவரசன் அங்கிருந்து தனது குதிரையில் மரணதண்டனை நிறைவேற்றப்படும் இடத்திற்கு விரைந்து சென்றான்.

அப்போது அந்தப் பிச்சைக்காரனுக்கு மரணதண்டனை நிறைவேற்றப்பட இருந்தது. அதைக் கண்டதும் இளவரசன், “நிறுத்துங்கள்... அந்த மனிதனைத் தூக்கிலே இடாதீர்கள்! அவன் எந்தவிதமான குற்றமும் செய்யாதவன்...” என்று சத்தமிட்டான்.

பின்னர், “நான்தான் ஆகாயமானிகைக்குச் சென்று இளவரசியைச் சந்தித்தவன். அந்த வர்ணம் பூசப்பட்ட ஆடைகள் எல்லாமே என்னுடையவை... ஆகையால் நீங்கள் என்னைத்தான் தண்டிக்க வேண்டும்... அவனை விட்டு விடுங்கள்...” என்று கூறினான்.

இந்தச் சம்பவங்களை எல்லாம் அரசன் தூரத்திலே இருந்து பார்த்துக் கொண்டிருந்தான். உடனே அவன் அந்தப் பிச்சைக்காரனைத் தூக்கில் இடுவதை நிறுத்தும்படி கூறினான். பிறகு அருகிலிருந்தவர்களிடம், என்ன நடந்ததென்று கேட்டான். அதற்கு அவர்கள், “ஒரு இளைஞன் தானே இந்தக் குற்றத்தை செய்ததாக ஒப்புக்கொண்டு முன்னே வந்திருக்கிறான்... இந்த இருவரிலும் யாரைத் தூக்கில் இடுவது?” என்று கேட்டார்கள். அதற்கு அரசன், “யார் குற்றத்தை ஒப்புக்கொள்கிறானோ அவனைத் தூக்கில் இடுங்கள். மற்றவனை விடுதலை செய்யுங்கள்” என்று கூறினான்.

உடனே தூக்கில் போடுவதற்குத் தயாராயிருந்த பிச்சைக்காரன் விடுதலை செய்யப்பட்டான். இளவரசனைத் தூக்கிலிடுவதற்காகக் கூட்டிச்செல்ல அவனிடம் காவலர்கள் வந்தனர். அப்போது இளவரசன் கையில் வைத்திருந்த மரக்குதிரையில் ஏறிக் கொண்டான். பின்னர் அதன்

சாவியைத் தளர்த்தினான். குதிரையும் வேகமாக ஆகாய வெளியிலே பறக்க ஆரம்பித்தது.

இதைக் கண்ட அரசனும் ஏனையோரும் பயந்து திகைத்துப்போய், பேச்சு மூச்சற்று நின்றார்கள்.

இளவரசன் உடனடியாக ஆகாயமானிகைக்குச் சென்றான். அங்கே இளவரசியைக் கண்டான். அரசன் தங்கள் இருவருக்கும் கடுமையான தண்டனை தரவுள்ளான் என்பதனை அவளிடம் எடுத்துரைத்தான். அதன் பிறகு இளவரசியையும் அழைத்துக் கொண்டு இளவரசன் பறக்கும் குதிரையில் ஏறி, அங்கிருந்து புறப்பட்டான்.

மாயக் குதிரை வேகமாகப் பறந்து கொண்டிருக்கையில் இளவரசி திடீரெனக் குறுக்கிட்டாள். “ஐயையோ... நான் ஒரு தவறு செய்து விட்டேனே” என்று பதைபதைப்புடன் அவள் கூறினாள்.

“என்ன தவறு?” என்று கேட்டான் இளவரசன்.

“அதுவா? சொல்கிறேன் கேளுங்கள்” என்று கூறத் தொடங்கினாள் இளவரசி:

“என்னுடைய தாயார் இரண்டு விலை மதிக்க முடியாத இரத்தினக் கற்களை நான் சிறுமியாய் இருந்தபோது எனக்குத் தந்தாள். அதை நான் உங்களின் தாய் தகப்பனாருக்கு எமது திருமணப்பரிசாக கொடுக்க விரும்புகிறேன். அவற்றை இப்போது நான் அரண்மனையில் விட்டு விட்டு வந்து இருக்கிறேன். அதைப்போய் திரும்பவும் அரண்மனையிலே இருந்து எடுத்துக் கொண்டு உங்கள் இடத்திற்கு செல்வோமா?...”

இளவரசி கூறியதைக் கேட்டு இளவரசன் துணுக்குற்றான். “இவ்வளவு நெடுந்தூரம் வந்து விட்ட

பிறகு எப்படித் திரும்பிப் போவது?" என்று இளவரசன் கேட்டபோது இளவரசி அதைக் கேட்காமல் தான் மீண்டும் தனது அரண்மனைக்கு போகவேண்டுமென்று பிடிவாதம் பிடித்தாள்.

கடைசியில் இளவரசன், இளவரசி கூறியதற்குச் சம்மதித்தான். மீண்டும் அவளது அரண்மனைக்கு அவள் செல்வதற்கு அனுமதித்தான்.

“நான் இங்கேயே காத்திருக்கின்றேன். நீ சீக்கிரமே இந்தக் குதிரையிலே இங்கிருந்து போய் அந்தப் பெறுமதி வாய்ந்த கற்களை எடுத்துக்கொண்டு வந்து விடு...” என்று அவன் இளவரசிக்கு இடம் கூறினான். தனது மாயக் குதிரையையும் அவனிடம் கொடுத்தனுப்பினான்.

இளவரசி மாயக் குதிரையிலே பறந்து வந்து ஆகாயமானிகையிலே இறங்கினாள். அப்போத வாசலிலே நின்ற காவலர்கள் அவளையும் மாயக் குதிரையையும் கைப்பற்றிக் கொண்டார்கள். இளவரசியை அவர்கள் அங்கிருந்த அறை ஒன்றினுள்ளே பூட்டிச் சிறைப் படுத்தினார்கள். அந்த மாயக் குதிரையையும் அரசன் கைப்பற்றிக் கொண்டான். அதை என்ன செய்வதென்று தெரியாத அரசன் இன்னொரு அறையினுள்ளே அதைப் பூட்டிவைத்து விட்டான்.

இந்த இளவரசியை தனது மகனுக்கு மணம் செய்து கொடுக்கும்படி, பக்கத்து நாட்டு அரசன் ஏற்கனவே ஆகாயமானிகைக்குச் சொந்தமான அரசனிடம் கேட்டிருந்தான். இப்போது தனது மகளை, பக்கத்து நாட்டு இளவரசனுக்கு திருமணம் செய்து கொடுக்க சம்மதந் தெரிவித்து ஆகாயமானிகை அரசன் தூது அனுப்பினான். இந்தத் திருமணத்தின் மூலம் இரண்டு நாடுகளும்

நெருங்கிய உறவுகொண்டு சிறப்பாக வாழலாம் என அவன் மேலும் தனது தூதிலே குறிப்பிட்டிருந்தான்.

2

இளவரசியைக் குதிரையில் ஏற்றி அனுப்பிவிட்டு இளவரசன் வெகு நேரமாக அங்கேயே காத்திருந்தான். நேரம் போயிற்றே தவிர, இளவரசி திரும்பிய பாடாகத் தெரியவில்லை.

இளவரசன் கவலையோடும், எரிச்சலோடும் சுற்றுமுற்றும் பார்த்தான். சுற்றிவர ஒரே பாலைவனமாகக் காட்சி அளித்தது. மணல் மேடுகள் எங்கும் குவிந்திருந்தன. எல்லாமே வெப்பமான, புல்லின் பசுமையே காணப்படாத வரண்ட சமவெளிகளாய் தெரிந்தன.

நேரமாக வெய்யிலின் வெம்மையும் அங்கே பரவ ஆரம்பித்தது. இளவரசனுக்கு தண்ணீர் தாகமும், பசியும் தாங்க முடியாத அளவுக்கு ஏற்பட்டன. பலத்த காற்று வீசி எங்கும் மண்ணை அள்ளி வீசிக் கொண்டிருந்தது.

தாகமும் பசியும் தாங்க முடியாத இளவரசன் அங்கிருந்து கொஞ்சத்தூரம் நடந்து சென்றான். எங்காவது தண்ணீர் கிடைக்குமா என்று பார்த்தான். ஒரு துளித் தண்ணீர் கூட அவனுக்குக் கிடைக்கவில்லை.

பின்னர் எதிரே தெரிந்த மணற்குன்றிலே அவன் மிகவும் கஷ்டப்பட்டு ஏறினான். மணற்குன்றின் மறுபக்கத்திலே பசுமையான காட்சி தெரிந்தது. அதைக் கண்டு இளவரசன் நிம்மதி அடைந்தான்.

மறுகணமே அவன் அந்தப் பக்கமாகவே வேகமாக நடக்கத் தொடங்கினான். அந்த இடத்தை அடைந்ததும் அவனுக்கு ஒரே சந்தோஷம் உண்டாயிற்று. ஏனென்றால் அவ்விடத்திலே நிறையப் பழமரங்கள் நின்றன. நன்றாகப் பழுத்த வாசனை வீசுகின்ற பழங்கள் கொத்துக் கொத்தாக மரங்களிலே தொங்கிக் கொண்டிருந்தன.

இனிய வாசனை வீசுகின்ற பழங்களைக் கண்டதும்

இளவரசனின் வாயினிலே நீர் ஊறிற்று. உடனே அவன் நன்றாகக் கனிந்த பழங்களைப் பிடுங்கி உண்ணத் தொடங்கினான். இனிமையும், நறுமணமும் நிறைந்த அந்தப் பழங்களைத் தின்ற கொஞ்ச நேரத்தில் அவனுக்கு கண்களைச் சுழற்றிக் கொண்டு தூக்கம் வந்தது. உடனே அருகிலிருந்த மரத்தின் கீழே படுத்து அவன் உறங்கிப் போய் விட்டான்.

உறக்கத்திலிருந்து அவன் விழித்தெழுந்தபோது ஒரு அதிசயம் நிகழ்ந்திருந்தது. அவனுக்கு நீண்ட தாடி வளர்ந்திருந்தது. அதற்குள் தனக்கு இவ்வளவு நீண்டதாடி வளர்ந்திருப்பதை நினைத்த போது அவனுக்கு அச்சமும், வியப்பும் உண்டாயிற்று. ஏதோ ஒரு மாய சக்தி அங்கிருப்பதாக இளவரசன் சந்தேகம் கொண்டான்.

பின்னர் அவன் எதிரேயுள்ள பழங்கள் நிறைந்த மரத்தினைப் பார்த்தான். அம்மரத்தில் கொத்துக்கொத்தாய் தொங்குகிற பழங்களைப் பார்த்ததும் அவனுக்கு வாயினில் நீர் ஊறிற்று, உடனே அவன் அந்த மரத்தில் இருந்து கொஞ்சப் பழங்களைப் பிடுங்கித் தின்றான்.

பழங்களைத் தின்ற கொஞ்சநேரத்திலேயே அவனுக்குத் தூக்கம் வரலாயிற்று. உடனே அவன் அந்த மரத்தின் கீழே படுத்து தூங்கி விட்டான்.

நீண்டநேரம் தூங்கிய பிறகு அவன் விழித்தெழுந்தான். அப்போது தனது உடலிலே ஏதோ ஒரு மாற்றம் நிகழ்ந்திருப்பதை அவனால் உணர முடிந்தது.

தனது தலையைத் தொட்டுப் பார்த்தான். அவனது தலை மயிர் சிலிர்த்துக் குத்திட்டு நின்றது. காதுகளின் இரண்டு பக்கத்திலிருந்தும் மிருகங்களுக்கு உள்ளதுபோல இரண்டு கூரிய கொம்புகள் முளைத்து துருத்திக் கொண்டு

இருந்தன.

தாடியும் நன்றாக வெளுத்துப் போய் அவனது முழங்கால் அளவுக்கு நீண்டு வளர்ந்திருந்தது. இவற்றைப் பார்த்ததும் இளவரசனுக்கு வியப்புத் தாங்க முடியவில்லை. அத்தோடு கூட அளவுக்கு மீறிய கவலையும் ஏற்பட்டது.

“ஐயோ, நான் எவ்வளவு அவலட்சணமாகவும், பயங்கரமாகவும் காணப்படுகின்றேன்” என்று அவன் துயரமான குரலிலே கூறினான்.

“இளவரசி திரும்பி வந்து என்னை எப்படி அடையாளம் கண்டு கொள்ளப் போகின்றாள்? இவ்வளவு கோர உருவத்தில் காணப்படும் என்னை அவள் அடையாளம் கண்டு கொண்டாலும், முன்னர் போலவே நேசிப்பாளா?... நான் இப்போது என்ன செய்யப் போகிறேன்...” என்று முணுமுணுத்துக் கொண்ட அவன் அழ ஆரம்பித்தான். இப்படி அழுது கொண்டே இளவரசன் கொஞ்ச நேரத்திலே தூங்கிப் போய்விட்டான்.

தூக்கத்திலே அவன் ஒரு கனவு கண்டான்.

கனவிலே ஒரு கிழவர் வந்தார்.

அவர் அவனைப் பார்த்து,

“இளவரசனே, நீ எதற்காக அளவுக்கு மீறிய கவலையோடு காணப்படுகின்றாய். அதை எனக்குச் சொல்வாயாக...” என்று கூறினார். அத்தோடு இளவரசனின் தலையை அன்போடு வருடிக்கொடுத்தார்.

இளவரசன் தனக்கு என்ன நடந்ததென்பதை விபரமாகக் கூறினான். இதைக் கேட்ட கிழவர், “இளவரசனே, இப்படியாக ஆகிவிட்டதே என்று நீ

கவலைப்படாதே... உனக்கு எதிரே உள்ள பழமரங்களுக்கு கீழே உதிர்ந்து கிடக்கிற சருகுகள் சிலவற்றைப் பொறுக்கி எடுத்துக் கொள். அவற்றை நீ உண்பாயானால், உன்னுடைய தலையில் முளைத்துள்ள கொம்புகளும், நீண்ட தாடியும் உடனே மறைந்து போய்விடும். இப்படிச் செய்ததும் கொஞ்சமும் தாமதியாமல் நீ இங்கிருந்து அகன்று போய்விடு... ஏனென்றால் இந்த இடம் பேய்களின் இருப்பிடம். அவைகள் இப்போது நித்திரை செய்து கொண்டிருக்கின்றன. ஆகையால் அவை விழித்து எழுவதற்கு முன் இங்கேயிருந்து தப்பி ஓடி விடு..." என்று சொல்லி மறைந்தார்.

கனவு கண்டு கொண்டிருந்த இளவரசன் திடீரென்று விழித்து எழுந்தான். கண்களைத் திறந்து அவன் எதிரே பார்த்தபோது குளிகர்காற்று வீசிக் கொண்டிருப்பதனை உணர்ந்தான். தூக்கத்தில் இருந்து எழுந்த அவன், கனவில் தோன்றிய கிழவர் கூறியதைப் போலவே மரங்களின் கீழே சிதறியிருந்த சருகுகளைப் பொறுக்கி எடுத்தான். அவற்றை உண்ணத் தொடங்கினான்.

சருகுகளைத் தின்று முடிந்ததும் இளவரசனிலிருந்த தாடியும், கொம்புகளும் மறைந்துபோய் அவன் பழைய வடிவத்திற்கு வந்தான். பின்னர் அந்த மரங்களிலிருந்து பழங்களையும், பச்சை இலைகளையும், நிலத்தில் சிதறியிருந்த சருகுகளையும் எடுத்து பிணைத்து மூட்டையாக்கிக் கொண்டு அவன் அங்கிருந்து புறப்பட்டான்.

ஆனால் அந்தப் பரந்த பாலைவனத்திலே எந்த வழியாகப் போவதென்றே அவனுக்குத் தெரியவில்லை. திசையே தெரியாமல் அவன் தடுமாறிக் கொண்டு நின்றான்.

அந்தப் பாலைவனத்திலே ஒரு உயிரினத்தைக் கூட

அவனால் காணமுடியவில்லை. எனினும் கொஞ்சமும் களைக்காமல் அவன் நடந்து கொண்டிருந்தான். பசிக்கும்போதெல்லாம் அவன் சருகுகளையே உணவாகப் பயன்படுத்தினான். இப்படியே அவன் ஏழுநாட்கள் நடந்து சென்றான்.

கடைசியிலே அவன் ஒரு நீண்ட வழிப்பாதையிலே வந்து நின்றான். அப்போது தான் அவன் நிம்மதியாக பெருமூச்சு விட்டான்.

அந்த வழியிலே யாராவது வருகின்றார்களா என அவன் பார்த்துக் கொண்டு காத்திருந்தான்.

அப்போது அந்த வழியாக கழுதையிலே ஒருவன் வந்து கொண்டிருந்தான். அவனிடம் இளவரசன் தனது இராச்சியத்திற்கு எவ்விதம் போவதென்று வழி கேட்டான். அவன் அந்த இடத்திலிருந்து கிழக்குப் பக்கமாகப் போகும்படி கூறிவிட்டு அங்கிருந்து சென்றுவிட்டான்.

பிறகும் இளவரசன் அவ்விடத்திலே வேறு யாராவது வருகின்றார்களா என்று பார்த்துக் கொண்டு நின்றான்.

“நான் எப்படி இங்கிருந்து எனது நாட்டுக்குப் போகப் போகின்றேன்...? என்னுடைய நிலைமை இவ்வளவு மோசமாகிப் போய்விட்டதே... இளவரசியையும், மாயக் குதிரையையும் இழந்து விட்டு நான் எப்படி எனது நாட்டுக்குத் திரும்புவேன்?” என்று இளவரசன் தனக்குத் தானே சொல்லிக் கொண்டு இருந்தான்.

கொஞ்ச நேரம் நின்றுவிட்டு மீண்டும் இளவரசன் அங்கிருந்து நடக்கத் தொடங்கினான். திடீரென்று அவனுக்கு முன்னே சிலர் தோன்றினார்கள். அவர்கள் நிறைய ஆயுதங்களோடு குதிரையில் வந்தனர்.

அவர்களின் பின்னால் பெரிய குதிரை வண்டி ஒன்று வந்து கொண்டிருந்தது..

அந்தக் குதிரை வண்டி மிகவும் அழகாகக் காணப்பட்டது. தங்கத்தாலும், கண்ணாடியாலும் அது அலங்கரிக்கப்பட்டிருந்தது. பார்த்தால் பார்த்துக் கொண்டே இருக்கலாம் போல அவ்வளவு அற்புத அழகு நிறையப் பெற்றிருந்தது அந்தவண்டி.

அழகிய குதிரை வண்டி, இளவரசனுக்கு அருகே வந்ததும், ஒருவன் வண்டிக்கு அருகாக இளவரசனை அழைத்தான்.

“நீ என்ன விற்றுக் கொண்டிருக்கிறாய்?” என்று அவன் கேட்டான்.

“ஒன்றும் இல்லை...” என்று பதில் கூறினான் இளவரசன்.

அப்போது அந்த மனிதன், இளவரசன் கட்டி வைத்திருந்த இலை மூட்டையைக் காண்பித்தான்.

“அதோ அந்த மூட்டையினுள் நீ பழங்களும் இலைகளும் வைத்திருக்கின்றாய்... அது எனக்கு நன்றாகவே தெரிகின்றது. இதோ இந்தக் குதிரை வண்டியிலே எமது இளவரசர் வந்து கொண்டிருக்கிறார். அவர் நீண்ட பயணத்தினால் களைத்துப் போயிருக்கின்றார். அத்தோடு நாம் கொண்டு வந்த உணவும் முடிந்துபோய்விட்டது. எமது இளவரசர் இப்போது பசியாலும், தாகத்தாலும் வருந்திக் கொண்டிருக்கிறார். ஆகையால் இந்தப் பழத்தினை நீ எமக்கு விலையாகக் கொடுத்துவிடு...” என்று அந்த மனிதன் கூறினான்.

ஆனால் இளவரசன் அதற்கு மறுத்துவிட்டான்.

உறுதியான குரலிலே அவன் கூறினான்:

“இந்தப் பழங்களை, விற்பதற்காக என நான் கொண்டு வரவில்லை. எனது பயணத்தின் போது நான் உண்பதற்காகவே இவற்றினை வைத்திருக்கின்றேன். அதெல்லாவற்றையும் விட இந்தப் பகுதியிலே ஒரு பச்சைப் புல்லைக்கூட நீங்கள் பார்க்க முடியாது. பிறகு எப்படி என்னிடம் உள்ள பழங்களை உங்களுக்கு தரும்படி நீங்கள் கேட்பீர்கள்?...”

அப்போது குதிரை வண்டியின் உள்ளே இருந்த இளவரசன், கீழே நின்றவனை அதட்டினான்:

“நேரம் வேகமாகப் போய்க் கொண்டிருக்கிறது. அந்தப் பழங்களுக்கு அவன் எதனை விலையாகச் சொல்கிறானோ அதைக் கொடுத்துவிட்டு சீக்கிரமே பழத்தினை வாங்கிக் கொள்ளுங்கள்...”

இப்படிச் கூறியவாறே தங்கநாணயங்கள் நிறைந்த பையினை அந்த மனிதனிடம் கொடுத்தான் குதிரை வண்டியில் உட்கார்ந்திருந்த இளவரசன்.

அவனது அவசரத்தைப் பார்த்த-வெளியே நின்ற இளவரசன், “நீங்கள் எல்லோரும் எங்கே அவசரமாகச் செல்கின்றீர்கள்?” என்று அந்த மனிதனிடம் கேட்டான்.

அதற்கு அந்த மனிதன், “எமது இளவரசருக்கும் அடுத்தநாட்டு இளவரசிக்கும் திருமணம் நடைபெற உள்ளது. அதற்காகத்தான் இளவரசர் விரைந்து சென்று கொண்டிருக்கின்றார்...” என்று பதில் கூறினான்.

“அப்படியா? அவள் எந்த நாட்டு இளவரசி?” என்று கேட்டான் இளவரசன்.

அதற்கு அந்த மனிதன் பெருமையோடு பதில் கூறினான்:

“அந்த இளவரசியா? அவள் மிகுந்த பெருமையுள்ளவள். ஆகாயாமாளிகையிலே ஆனந்தமாக வாழ்ந்து கொண்டிருப்பவள்...”

இதைக் கேட்டதும் இளவரசன் ஒரு கணம் அதிர்ச்சியடைந்து போனான். எனினும் அவன் தன்னைச் சமாளித்துக் கொண்டு மீண்டும் அவளைப் பற்றி விசாரித்தான். கடைசியில் தன்னோடு குதிரையில் வந்து திரும்பிச் சென்ற இளவரசி அவளேதான் என்ற முடிவினுக்கு இறவரசன் வந்தான்.

பின்னர் அவன் தனது கையிலே வைத்திருந்த சில பழங்களை தங்கக்காசுகளை வாங்கிக்கொண்டு அந்த மனிதனிடம் கொடுத்தான். அந்த மனிதன் இளவரசனிடம் பழங்களைக் கொடுத்தான்.

பசியோடும் தாகத்தோடுமிருந்த இளவரசன் உடனேயே அந்தப்பழங்களைத் தின்றுமுடித்தான். கொஞ்ச நேரத்திலேயே அவனுக்குத் தூக்கம் வந்துவிட்டது. அப்படியே தூங்கிப்போய்விட்டான்.

தூக்கத்திலிருந்து விழித்து எழுந்த இளவரசன் பயங்கரமாக அலறத் தொடங்கினான். அவனது அலறல் சத்தத்தைக் கேட்ட வீரர்கள் உடனே குதிரை வண்டிக்குள் எட்டிப் பார்த்தார்கள்.

உள்ளே கண்ட காட்சி அவர்களைத் திகைக்கச் செய்துவிட்டது.

குதிரை வண்டியின் உள்ளே இப்போது அழகிய இளவரசன் காணப்படவில்லை. இரு கூர்மையான

கொம்புகள் முளைத்த நீண்டதாடியுள்ள அகோர உருவம்
படைத்த விசித்திர மனிதனையே அவர்கள் கண்டார்கள்.

பெரிதும் பட்டம் அடைந்த அவர்கள், இப்படி ஏன்
ஆயிற்று என்று யோசித்தார்கள். பின்னர் அந்தப் பழங்களால்
தான் அரசன் இந்த நிலைமைக்கு ஆளாகி
இருக்கவேண்டுமென்ற முடிவிலுக்கு வந்தனர். உடனே
பழம் கொடுத்த இளவரசனைத் தேடி அவர்களில் சிலர்
புறப்பட்டார்கள்.

கொஞ்சநேரத்தில் அவர்கள் இளவரசனைப் பிடித்துக்
கொண்டனர். அவனைப் பார்த்து, “எமது இளவரசனுக்கு
நீ எத்தகைய பழக்தினை விற்றிருக்கிறாய்?” என்று
கேட்டனர்.

அதற்கு இளவரசன், “அவற்றை நான் ஒரு மரத்தில்
இருந்துதான் பறித்தேன்...” என்று பதில் கூறினான்.

இளவரசனுக்கு என்ன நடந்தது என்பது புரிந்த
தாயினும் அதைக் காட்டிக் கொள்ளாமல் மௌனமாக
நின்றான். பின்னர் வெகுசாதாரணமாக அவன் பதில்
கூறினான்:

“இந்தப் பழங்களையே நான் ஒவ்வொரு நாளும்
தின்று வருகின்றேன். இவை மிகவும் அருமையான
பழங்கள். இவற்றைத் தின்றதால் எனக்கு எத்தகைய
தீங்கும் வந்து விடவில்லையே...”

இளவரசன் கூறியதற்கு அவர்களால் எந்தவித
பதிலும் கூறமுடியவில்லை.

அவர்கள் இப்போது ஒரே குழப்பத்தில்
மூழ்கிப்போயிருந்தனர். ‘ஒரு பயங்கரமான பூதத்தைப்

போலத் தோற்றம் அளிக்கின்ற இளவரசனை எப்படி திருமணத்திற்கு அழைத்துச் செல்வது? பேசாமல் திரும்பிவிடலாமே!’ என்று அவர்கள் யோசித்துக் கொண்டிருந்னர்.

“இத் தகைய கோலத்தில் இளவரசனை அழைத்துக் கொண்டு அங்கு சென்றால் எம்மை அங்குள்ளவர்கள் அடித்துத் துரத்திவிடுவார்கள்...” என்று கூறினான் இளவரசனின் இன்னொரு உதவியாளன்.

கடைசியாக அவர்கள் எல்லோரும் சேர்ந்து ஒரு முடிவுக்கு வந்தனர். அதன்படி கம்பீரமான இளைஞன் ஒருவனைப் பிடித்து, அவன் தான் உண்மையான இளவரசன் என்று கூறி அடுத்த இராச்சியத்திற்கு இளவரசியைத் திருமணம் செய்வதற்குக் கூட்டிச் செல்வதென்றும், பின்னர் நாடு திரும்பியதும் அவனை தமது கட்டுப்பாட்டிற்குள் வைத்திருப்பதென்றும் தீர்மானம் ஆயிற்று.

அதன்படியே அவர்கள் கம்பீரமான இளைஞன் ஒருவனைத் தேடத் தொடங்கினார்கள். தமக்குப் பழம் வற்ற இளவரசன் அவர்கள் விரும்பிய தோற்றத்தோடு இருப்பதை அவர்கள் கண்டனர். தங்களுக்குப் பழம் வற்றவனும் ஒரு இளவரசனே என்பது அவர்களுக்குத் தெரியவே தெரியாது.

அவர்கள் அந்த இளவரசனிடம் சென்று தமது சிக்கலைக்கூறி, இளவரசனை அடுத்த இராச்சியத்திற்கு தம்மோடு வரும்படி கூறினார்கள்.

முதலில் இளவரசன் அதற்கு மறுத்து விட்டான். “எனக்கு நிறைய வேலைகள் உள்ளன. ஆகையால் என்னால் உங்களோடு வர முடியாது... தயவு செய்து

என்னை, எனது வழியிலேயே போவதற்கு விட்டு விடுங்கள்...” என்றான் அவன்.

இளவரசனின் பாசாங்கை அவர்களால் புரிந்து கொள்ள முடியவில்லை. மீண்டும் அவர்கள் அவனிடம் கெஞ்சினார்கள்.

“உனக்கு ஐந்து பைகள் நிறைய தங்கக்காசுகள் தருகின்றோம். எமது வேண்டுகோளை ஏற்று நீ எம்மோடு வந்து விடு...” என்று அவனிடம் அவர்கள் மீண்டும் கேட்டனர்.

அதற்கு இளவரசன், “எனக்கு இது போதாது” என்று கூறினான்.

“சரி... ஏழு பைகள் நிறையத் தங்கக்காசுக்கள் தருகின்றோம். எம்மோடு வந்துவிடு...” என்றனர் அவர்கள்.

இளவரசனும் அதற்குச் சம்மதித்தான்.

பின்னர் அவர்கள் இளவரசனை நன்றாக அலங்கரித்து குதிரைவண்டிக்குள் உட்காரவைத்தனர். குதிரை வண்டிக்குள் உட்கார்ந்திருந்த தமது உண்மையான இளவரசனை ஒரு குதிரையிலே ஏற்றினர். விகாரமான அவனின் முகத்தை துணி ஒன்றினால் மூடிவிட்டனர், தம்மோடு அவனை வரும்படியும், அடுத்த இராச்சியத்தில் எங்காவது ஒரு அறையிலே ஒளித்திருக்கும்படியும் கூறினார்கள். அவனும் சம்மதித்து அவர்களின் பின்னே மூடப்பட்ட முகத்தோடு சென்றான்.

அடுத்த இராச்சியத்தினுள் அவர்கள் பிரவேசித்ததும், அவர்களுக்கு மிகப்பெரிய வரவேற்பு அளிக்கப்பட்டது. மக்களெல்லோரும் கூடிநின்று திருமணத்திற்காக வந்த இளவரசனை வாழ்த்தி வரவேற்றனர். இவை

யெல்லாவற்றையும் பார்த்து மனதிற்குள் புன்னகை
செய் வதவாறே இளவரசன் மௌனமாக
உட்கார்ந்திருந்தான்.

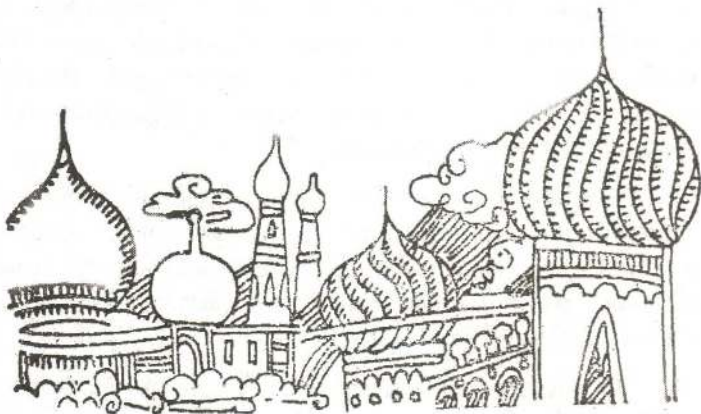
இந்த ஆரவாரங்களுக்கிடையில் ஆகாய
மாளிகையில் இளவரசனுக்கும் இளவரசிக்கும் திருமணம்
நடந்து முடிந்தது. திருமணம் நடந்த நாளிலிருந்து மூன்று
நாட்கள் வரை இளவரசி, இளவரசனின் முகத்தை நிமிர்ந்து
பார்க்கவே இல்லை. அவள் தன்னை திருமணம் செய்து
கொண்டது அடுத்த நாட்டு இளவரசனே என்று நினைத்து
அழுது கொண்டிருந்தாள். உண்மையில் என்ன
நடந்ததென்பது அவளுக்கு இதுவரையும் தெரியவில்லை.

அரசன் தனது மகளான இளவரசி இப்போது எப்படி
இருக்கின்றாள் என்பதனை அறிந்து கொள்ள விரும்பினான்.
தனது பணிப்பெண்களில் ஒருத்தியை அழைத்து, இளவரசி
எப்படி இருக்கின்றாள் என்று பார்த்து வரச் சொன்னான்.

இதற்கிடையே இளவரசன், கவலையோடு இளவரசி
உட்கார்ந்திருந்த பக்கமாகச் சென்றான். சுற்றுமுற்றும்
பார்த்து, யாரும் இல்லை என்று தெரிந்து கொண்டபின்
அவன் இளவரசியிடம் மெதுவாகக் கூறினான்:

“இளவரசி, வந்திருப்பது நான் தான். என்னை
இப்படிக் கொஞ்சம் பார்...”

இளவரசனின் குரலைக் கேட்டதும் இளவரசி மிகவும்
ஆனந்தமடைந்தாள். தாங்க முடியாத மகிழ்வேடு,
“இப்போது நான் கனவு கண்டு கொண்டிருக்கின்றேனா?
மீண்டும் உங்களை நான் சந்திப்பேனா என்று நான்
ஏங்கிக்கொண்டிருந்தேன்... உங்கள் மீது எனது அப்பா
கொண்டிருந்த கோபமெல்லாம் மாறிப் போய் விட்டதா?
நீங்கள் எப்படி இங்கே திரும்பி வந்தீர்கள்? சொல்லுங்கள்...”

அவள் யாவற்றையும் அவனிடம் கேட்டாள்.

இளவரசன் அவளிடம் நடந்த யாவற்றையும் கூறினான்.

பின்னர் அவர்கள் இருவரும் ஆனந்தமாக நடனமாடிக் கொண்டே, அங்கிருந்து எப்படி தப்பிச் செல்வது என்று பேசிக்கொண்டார்கள்.

திருமணம் முடிந்து அங்கிருந்து அடுத்த இராச்சியத்துக்குப் புறப்படும்போது தன்னுடைய தந்தையிடம் அந்த மாயக்குதிரையை எப்படியும் வாங்கிக் கொள்வதாக இளவரசி கூறினாள்.

“எப்படி அவர் என்னை மிரட்டிப் பேசினாலும்

அவரிடமிருந்து நான் அந்தக் குதிரையை வாங்கிக் கொள்ளுவேன்” என்று இளவரசி இளவரசனிடம் கூறினாள்.

அரசனால் அனுப்பிவைக்கப்பட்ட பணிப்பெண் இளவரனும், இளவரசியும் மிகுந்த சந்தோஷத்துடன் பாடிக்கொண்டு நடனமாடியவாறும் நிற்பதைக் கண்டாள். பணிப்பெண் அந்தச் செய்தியை அரசனிடமும் போய்க் கூறினாள். இது அரசனுக்கு மிகவும் திருப்தியையும், மகிழ்ச்சியையும் கொடுத்தது.

மறுநாள் காலையில் அங்கிருந்து இளவரசனும் இளவரசியும் புறப்படுவதென்று முடிவாயிற்று. அடுத்த நாட்டிலிருந்து திருமணத்திற்காக இளவரசனோடு வந்த வீரர்கள், ஏனைய படைவீரர்களோடு பொழுது விடிவதை எதிர்பார்த்திருந்தனர்.

பொழுது விடிந்தது. இளவரசி, அரசனிடம் சென்று அந்த மரக்குதிரையைத் தன்னிடம் திருப்பித் தரும்படி கூறினாள். அரசனுக்கு இதைக் கேட்டதும் தாங்கமுடியாத ஆத்திரம் வந்துவிட்டது. அவளைத் திட்டி மிரட்டினான்.

ஆனால் இளவரசியோ எதற்கும் அசைந்து கொடுக்கவில்லை. அந்த மரக்குதிரை இல்லாமல், தான் அங்கிருந்து ஒரு அடிசூட வெளியே வைக்கப்போவதில்லை என்று பிடிவாதம் பிடித்தாள்.

வெளியே புறப்படுவதற்கு தயாராக நின்றவர்கள் அரசனிடம் வந்தனர். இளவரசி புறப்படுவதற்கு ஏன் காலதாமதம் ஆகின்றது எனக் கேட்டனர்.

அரசனுக்கோ உண்மையைச் சொல்ல முடியாத தர்மசங்கடமான நிலை. எனவே தன்னைச் சமாளித்துக் கொண்டே அவன்,

“அது ஒரு சின்னஞ்சிறிய விஷயம்! இளவரசி இன்னும் ஒரு குழந்தையைப் போலத்தான் நடந்து கொள்ளுகின்றாள். இவள் ஒரு மரக்குதிரையை வைத்திருந்தாள். அதை, தன்னோடேயே எடுத்துக் கொண்டு போகப் போகிறேன் என்று பிடிவாதம் பிடிக்கின்றாள்... அதனாலே தான் இங்கிருந்து இளவரசி புறப்படத் தாமதம் ஆகின்றது” என்று கூறினான்.

வந்தவர்களுக்கு இது மிகுந்த ஆச்சரியத்தைக் கொடுத்தது. அவர்கள் அரசன் சொன்னதைக் கேட்டு விழுந்து விழுந்து சிரித்தார்கள்.

“வெறும் மரக்குதிரைதானே! இந்த விளையாட்டுக் குதிரைக்காகத்தான் அரசனும் இளவரசியும் நேரத்தைப் போக்கடிப்பது... அரசே, நீங்கள் அந்த மரக்குதிரையை இளவரசியிடமே கொடுத்து விடுங்கள்” என்று அவர்கள் அரசனிடம் கூறினார்கள்.

அரசனும் வேறு வழியின்றி மரக்குதிரையை இளவரசியிடம் கொடுத்தான். பின்னர் இளவரசி இளவரசனோடு அங்கிருந்து புறப்பட்டாள்.

இளவரசனும் இளவரசியும் பலத்த பாதுகாப்போடு அங்கிருந்து புறப்பட்டார்கள். குதிரைவண்டியிலே சென்ற அவர்களை, இருபுறமும் குதிரை வீரர்கள் காவல் காத்துக் கொண்டு சென்றனர். அவர்கள் இருவரும் தப்பிச் செல்வதற்கே வழி தெரியாதிருந்தனர்.

இளவரசன் எப்படித் தப்பிச் செல்வதென்று யோசித்துக் கொண்டிருந்தான். திடீரென்று அவன் மனதிலே எண்ணமொன்று பளிச்சிட்டது. அவன் தனது மனதிலே தோன்றிய உபாயத்தை இளவரசியிடம் கூறினான்:

“இளவரசி, என்னிடம் ஏழு பைகள் நிறையத் தங்கக் காசுகள் உள்ளன. இவற்றை நாம் வெளியே வீசி எறிவோம். அப்போது எம்மைப் பாதுகாத்து வருகின்ற வீரர்கள் அவற்றைப்பொறுக்கி எடுக்க முற்படுவார்கள். அந்த நேரம் பார்த்து நாம் இருவரும் மாயக் குதிரையில் ஏறி இங்கிருந்து தப்பிச் சென்று விடுவோம்...”

இளவரசியும் அதற்குச் சம்மதித்தாள்.

பின்பு குதிரை வண்டியின் இருபுறமும் இளவரசி தங்கக் காசுக்களை அள்ளி வீசினாள்.

தங்கக் காசுகளைக் கண்ட குதிரை வீரர்கள் அவற்றைப் பொறுக்குவதற்காக அங்கும் இங்கும் சிதறி ஓடினார்கள்.

இந்தச் சந்தர்ப்பத்தை இளவரசன் சரியாகப் பயன்படுத்திக் கொண்டான்.

மரக்குதிரையில் இளவரசியையும் ஏற்றிக்கொண்டு, குதிரையின் சாவியைத் தளர்த்திவிட்டான். உடனே மரக்குதிரை, மாயக்குதிரை ஆகி ஆகாயத்திலே பறக்கத் தொடங்கிற்று. மாயக்குதிரையை சரியாகச் செலுத்திச் சென்று தனது அரண்மனையிலே இளவரசன் இளவரசியோடு இறங்கிக் கொண்டான்.

3

இளவரசனின் தந்தையான அரசன், மரக்குதிரை யிலே பறந்து சென்ற தனது மகன், பல நாட்கள் ஆகியும் திரும்பி வராததால் கோபம் கொண்டான். அவனுடைய கோபம் எல்லாம் தச்சத் தொழிலாளியின் மீது திரும்பியது.

உடனே தச்சத் தொழிலாளியை பாலம் ஒன்று முடிவடையும் இடத்திலுள்ள மரம் ஒன்றிலே கட்டி வைத்து

செ. யோகநாதன்

66

அவனது கைகளில் ஆணி அடித்து விட்டான் அரசன். “இப்படியே நின்று நீ இறந்து போய் விடு...” என்று அரண்மனைச் சேவகர்கள் தச்சத் தொழிலாளிக்கு கூறிவிட்டு அங்கிருந்து போய்விட்டனர்.

அரண்மனைக்குத் திரும்பிய இளவரசன் இந்தச் செய்தியினைக் கேள்விப்பட்டதும் மிகவும் கவலை கொண்டான்.

அரசனைப் பார்த்து,

“அரசே, இந்த திறமையான தச்சத் தொழிலாளி உருவாக்கித் தந்த மரக்குதிரை எனக்கு அளவு கடந்த நன்மைகளைச் செய்துள்ளது. இந்தக் குதிரையின் உதவியால் தான் நான் இலகுவாக உலகத்தைச் சுற்றி வர முடிந்தது. அழகிய இளவரசியும் எனக்குக் கிடைத்தாள். ஆகவே இந்த மாயக் குதிரையை உருவாக்கிய தச்சத் தொழிலாளிக்கு நீங்கள் நிறைந்த வெகுமதி கொடுக்க வேண்டும்...” என்று கூறினான் இளவரசன்.

அரசனும் அதை ஏற்றுக் கொண்டு தச்சத் தொழிலாளியை விடுதலை செய்து நிறையச் சன்மானங்களை வழங்கினான்.

இளவரசன் தச்சத்தொழிலாளிக்கு தனது மனமாந்த நன்றிகளைக் கூறினான். பிறகு அவனுக்கு சன்மானங்கள் வழங்கி, அவனது தொழில் திறமையைப் பாராட்டினான்.

பின்னர் இளவரசனை, அரசன் தனது பதவிக்கு நியமித்து ஓய்வு பெற்றுக்கொண்டான். இளவரசனும் இளவரசியும் -அரசனும், அரசியுமாக முடிசூட்டிக்கொண்டு அந்த நாட்டினை நன்றாக ஆண்டு வந்தனர்.

இனிப்பான கூழ்

முன்னொரு காலத்தில் ஓர் ஏழைச்சிறுமி தன் தாயுடன் வாழ்ந்து வந்தாள். அவர்கள் சாப்பாட்டுக்கு வழியற்றவர்களாக பட்டினி கிடக்க வேண்டியிருந்தது.

உணவு தேடி ஒரு நாள் அச்சிறுமி காட்டுக்குள் சென்றாள். அங்கு ஓர் அன்பான கிழவியை அச்சிறுமி சந்தித்தாள். அந்தக்கிழவி சிறுமியின் சோகக்கதையை அனுதாபத்துடன் கேட்டுத் தெரிந்து கொண்டாள். அச்சிறுமியும், அவளது அம்மாவும் வாழ்க்கையில் இவ்வளவு கஷ்டப்படுகின்றனரே. என்று அக்கிழவிக்கும் வருத்தமாக இருந்தது.

‘உனக்கு என்னால் முடிந்த உதவியை செய்ய நான் ஆசைப்படுகிறேன். இதோ இப் பானையை என் அன்பளிப்பாக எடுத்துக் கொள். இந்த சிறிய பானை மந்திர சக்தி உள்ளது. இது உனக்கு மிகவும் உதவியாக இருக்கும்...’ என்று அன்புடன் புன்முறுவல் பூத்தவாறே அக்கிழவி, அச்சிறுமியிடம் பானை ஒன்றைத் தந்தாள்.

அந்த பானையிடம் ‘சமையல் செய், சிறிய பானையே, சமையல் செய்’ என்று கூறினாள், உடனே அதில் இனிய கவையுள்ள தானியக்கூழ் உருவாகி நிரம்பி, ‘கமகம’ வெணும் ஓசையோடு கொதிக்க ஆரம்பித்துவிடும். என்று அக்கிழவி விளக்கிக் கூறினாள்.

அதேபோல், 'அந்தப் பாணை - தன் சமையல் வேலையைத் தேவையான அளவுக்கு செய்து விட்டால், அதனிடம், 'போதும், சிறிய பாணையே போதும்' என்று கூறினால் போதும்... உடனே அது தன் சமையல் வேலையை நிறுத்திக் கொண்டுவிடும்.

சிறுமி தனது அற்புத சமையல் பானையை பத்திரமாக தூக்கி கொண்டு, தன் வீட்டிற்கு ஓடோடி வந்து சேர்ந்தாள். தன் அம்மாவிடம் அதைக்காட்டினாள் நடந்தது அனைத்தையும் அம்மாவிடம் மகிழ்ச்சி பொங்கும் குரலில் கதை கதையாக விளக்கி கூறினாள்.

அவள் அம்மா, தங்கள் கஷ்டங்கள் எல்லாம் அன்றோடு தீர்ந்தன என்று நிம்மதியாகப் பெருமூச்சு விட்டாள். தனது அந்த அதிஷ்டக்கார செல்ல மகளை சந்தோஷத்தோடு வாரி அனைத்துப் பலவாறு பாராட்டினாள்.

அன்றிலிருந்து அவர்கள் வீட்டில் பட்டினியும், வறுமையும் ஒழிந்தன. அவர்களுக்கு தேவைப்படும் போதெல்லாம் இனிப்பான சுவையுள்ள தானியக் கூழை அவர்களுக்கு அந்தச் சிறிய பானை உடனே, சமைத்துத் தந்தது.

ஒரு நாள் அச்சிறுமி தன் தோழிகளைச் சந்திப்பதற்கு அயல்கிராமத்திற்கு சென்று விட்டாள். அப்போது அவளது அம்மா, தனக்கு கூழ் தேவைப்பட்டல்தால், சிறிய பானையிடம் போய், 'சமையல் செய்.' என்று கேட்டதும், அது சமைக்க ஆரம்பித்தது.

அவளது அம்மா வயிறாற கூழ் சாப்பிட்டு முடிந்ததும், அந்தப் பானையை நிறுத்த முயன்றாள். ஆனால் என்ன சொல்லி அந்த பானையை சமைப்பதை நிறுத்துவது என்று எப்படியோ அவளுக்கு மறந்து போய்விட்டது. எவ்வளவோ முயன்றும், அவளுக்கு அந்த வார்த்தைகள் ஞாபகத்திற்கு வரவே இல்லை.

எனவே, அந்த பானை தொடர்ந்தும் சமையல் செய்து கொண்டிருந்தது. அதிலிருந்து இனிப்புக் கூழ் கொதித்து

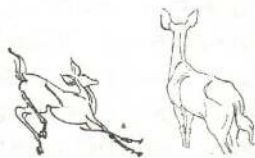
கொதித்து, ததும்பி வழிந்து கொண்டே இருந்தது. நேரம் ஆக ஆக சமையல் அறையும், பிறகு அவர்களது வீடும் கூழால் நிரம்பி விட்டன.

மேலும் சிறிது நேரத்தில், அவர்களது வீட்டிற்கு பக்கத்திலிருந்த வீடுகளிலும், அந்த முழுத் தெருவிலுமே கூழ் வழிந்து வழிந்து சென்று நிரம்பி விட்டது.

முழு உலகையே கூழால் நிரப்பிவிடப் போவது போல், அப்பாணை சமையல் செய்து கொண்டே இருந்தது. விரைவில் அந்த ஊரே கூழில் மூழ்கி விட்டது. ஒருவருக்கும் என்ன செய்வது என்றே தெரியவில்லை.

பக்கத்து ஊரிலிருந்த தன் தோழிகளிடம் பேசிப் பொழுது போக்கிவிட்டு ஊர் திரும்பிய அச்சிறுமிக்கு வழியெங்கும் நிறைந்திருந்த கூழைப்பார்த்ததும் திகைப்பாக இருந்தது. ஓரிரு நிமிஷங்களில் விஷயத்தை விளங்கிக் கொண்டு விட்டவளாய் அவள், 'போதும், சிறிய பானையே போதும்' என்று கூக்குரலிட்டதும், பாணை சமையல் செய்வதை நிறுத்தியது. இதன் பிறகு,

அந்த ஊருக்கு யாராவது திரும்பி வரவேண்டுமானால், அவர்கள் தம் வழியில் நிரம்பித் தேங்கி இருக்கும் கூழைக் குடித்துக் காலியாக்கியவாறு தான் திரும்பிய வேண்டியதாயிற்று.

இரண்டு சகோதரர்கள்

முன்னொரு காலத்திலே ஒரு ஊரிலே இரண்டு சகோதரர்கள் வாழ்ந்து வந்தனர். அவர்களில் முத்தவன் பணக்காரன். இளையவன் ஏழை.

முத்த சகோதரன் தங்கத்திலே ஆபரணங்கள் செய்பவன். கொஞ்சங்கூட இரக்க சுபாவம் இல்லாதவன். இளைய சகோதரனோ துடைப்பம் கட்டி விற்பவன். இளகிய மனமும், அன்புள்ளமும், நேர்மையும் கொண்டவன்.

தம்பிக்கு இரண்டு குழந்தைகள். அவர்கள் இரட்டைப்பிள்ளைகள். இரண்டு பிள்ளைகளும் சுறுசுறுப்பான தேனீக்கள் போல அங்குமிங்குமாக ஓடித் திரிவார்கள். அவர்கள் இருவரும் தங்கள் தகப்பனாரின் செல்வந்த அண்ணனிடம் எப்போதாவது செல்வார்கள். அங்கு மிகுந்திருக்கிற உணவு சில வேளைகளில் அவர்களுக்கு உண்பதற்குக் கிடைக்கும்.

ஏழையான இளைய சகோதரன் துடைப்பம் செய்வதற்கான மரக்குச்சிகளை எடுத்து வருவதற்காக ஒரு நாள் காட்டிற்கு சென்றான். அப்போது உடல் முழுவதும் தங்கத்தால் ஆன பறவை ஒன்றினை அவன் கண்டான். அதன் அழகு அவனைப் பெரிதும் கவர்ந்தது. மிகுந்த ஆசையோடு அவன் பதுங்கிப் பதுங்கிப் போய்

அந்த குருவியின் இறகை இறுகப்பற்றிப் பிடித்தான். உடனே பறவைகள் வெகுவேகமாக அங்கிருந்து பறந்து சென்று விட்டன. ஒரே ஒரு தங்க இறகு அவனது கைகளில் சிக்கிக் கொண்டது.

அந்தத் தங்க இறகை வீட்டுக்கு கொண்டு வந்த தம்பி, அதை தனது அண்ணனிடம் கொண்டு சென்றான். அந்தத் தங்க இறகினை நன்றாகப் பரிசோதித்துப் பார்த்த பொற்கொல்லனாகிய அண்ணன், அது சுத்தமான தங்கம் என்பதை அறிந்து கொண்டு அதற்குரிய பணத்தினை தனது தம்பிக்குக் கொடுத்தான்.

இன்னொரு நாள், ஒரு மரத்திலே தம்பி ஏறி அதன் சில கிளைகளை வெட்டிக் கொண்டிருந்தான். அப்போது அந்த தங்கப்பறவை அந்த மரத்திலிருந்து பறந்து செல்வதை அவன் கண்டான்.

பின்னர் அவன் அந்த மரத்தின் மீது மேலும் ஏறிச் சென்றான். உயரத்திலிருந்த கிளையிலே ஒரு பறவைக்கூடு காணப்பட்டது. அதற்குள் எட்டிப் பார்த்தான். அந்தக் கூட்டினுள்ளே பள பள என்று தங்க முட்டை ஒன்று மின்னிக் கொண்டு இருப்பதை அவன் கண்டான்.

மறுவினாடி அவன் பறவைக் கூட்டிலே இருந்த தங்கமுட்டையை எடுத்துக் கொண்டான். அதைக் கொண்டு வந்து தனது அண்ணனிடம் கொடுத்தான். அவன் அந்தத் தங்கமுட்டையைப் பரிசோதித்து விட்டு, 'இது மிகவும் சுத்தமான தங்கம். நான் இதற்குரிய விலையை உனக்குத் தருகிறேன்' என்று கூறிவிட்டு தனது தம்பிக்கு கொஞ்சப் பணம் கொடுத்தான்.

பணத்தை தனது தம்பியிடம் கொடுத்த அண்ணன்,

“இத்தகைய பறவையினை நான் எனக்குச் சொந்தமாக ஆக்கிக் கொள்ள வேண்டும்” என்று கூறினான்.

முன்றாம் முறை காட்டுக்குச் சென்ற தம்பி, அந்தத் தங்கப்பறவை மரக்கிளை ஒன்றிலே உல்லாசமாக உட்கார்ந்திருந்ததைக் கண்டான். உடனே அவன் பதுங்கிப்பதுங்கி அதன் பின்னாலே சென்று, அதன் மீது ஒரு கல்லை வீசி எறிந்தான். உடனே பறவை கீழே விழுந்துவிட்டது.

கீழே விழுந்த தங்கப்பறவையை எடுத்துக் கொண்டு தம்பி, அண்ணனிடம் சென்றான். அந்தப் பறவையைக் கண்ட அண்ணன் மிகுந்த மகிழ்ச்சி அடைந்தான். அந்தப் பறவைக்காக ஒரு தொகை பணத்தினை அண்ணன் தனது தம்பிக்கு கொடுத்தான்.

அண்ணன் மிகவும் தந்திரசாலி. அவன்தான் அந்தப்பறவையின் பெறுமதியினை நன்றாக அறிவான்.

தங்கப்பறவையைப் பெற்றுக் கொண்ட அண்ணன், தனது மனைவியைக் கூப்பிட்டான். அவளைப்பார்த்து, ‘இந்தப்பறவையைக் கொண்டு உடனே வறுப்பாயாக. இதில் ஒரு துணுக்கினைக் கூட நீ கீழே சிந்த விடக் கூடாது. இதனை நான் மட்டுமே தனியாக உண்ண வேண்டும்’ என்று கூறினான்.

அது சாதாரண தங்கப்பறவை அல்ல. அதன் ஈரலையும், இதயத்தையும் யார் சாப்பிடுகின்றார்களோ அவர்கள் படுக்கையிலிருந்து எழும்பும்போது, அவர்களின் தலையணையின் கீழ் ஒவ்வொரு நாட் காலையிலும் ஒவ்வொரு தங்கக் காக காணப்படும்.

அவனது மனைவியும், தங்கப்பறவையை துண்டு

துண்டாக வெட்டி அதை வறுவல் செய்ய ஆய்த்தமானான்.

ஆய்த்தம் செய்து விட்டு வேறொரு அலுவலாக அவள் உள்ளே சென்றாள். அப்போது துடைப்பம் கட்டுபவனின் இரு குழந்தைகளும் அந்தப்பக்கமாக வந்தனர். பணக்காரனின் மனைவி, எண்ணெய்ச் சட்டியை அடுப்பில் வைத்து, பறவையை அதனுள் வறுப்பதற்கு போட்டு விட்டு மீண்டும் வெளியே வந்தாள்.

அந்தத் தருணத்தில் குழந்தைகள் இருவரும் மீண்டும் அங்கே வந்தனர். அடுப்பில் வேகியவாறிந்த இரண்டு இறைச்சி துண்டுகள் அப்போது சட்டியில் இருந்து கீழே விழுந்து விட்டன. அதை அந்தக் குழந்தைகள் உடனே எடுத்துச் சாப்பிட்டுவிட்டனர்.

அவர்கள் அப்படி அந்த இறைச்சித்துண்டுகளைத் தின்று கொண்டிருக்கையில் பணக்காரனின் மனைவி அங்கே வந்து விட்டாள். அந்தக் குழந்தைகளிடம், “நீங்கள் என்ன தின்று கொண்டிருக்கின்றீர்கள்?” என்று அதட்டினாள்.

“குருவி இறைச்சியில் சில துண்டுகள் கீழே விழுந்தன. நாம் இருவரும் அதை எடுத்துத் தின்னுகின்றோம்” என்று அவர்கள் இருவரும் கூறினார்கள்.

அவர்கள் தின்றது, தங்கப்பறவையினுடைய இதயத்தையும், ஈரல்லையும் என்பதைப் பணக்காரனின் மனைவி உடனே தெரிந்து கொண்டாள்.

தனது கணவனின் எச்சரிகை அவளை பயமுறுத்தியது. தங்கப்பறவை இறைச்சியில் ஒரு துண்டைக் கூட எங்கும் விட்டுவிடக் கூடாது என்று அவள் சொல்லியிருந்தாள்.

அவள் என்ன செய்வதென்று யோசித்தாள். கடைசியில் அவள் ஒரு முடிவுக்கு வந்தாள். தனது வீட்டிலே நின்ற ஒரு சேவலைக் கொன்று, அதன் இதயத்தையும், ஈரலையும் எடுத்து தங்கப்பறவையின் இதயமும், ஈரலும் போல வறுத்து எடுத்தாள்.

சமையல் தயாரானதும் பொற்கொல்லன் சாப்பிட வந்தான். பறவை வறுவல் முழுவதையும் யாருக்கும் கொடுக்காமல் தானே தின்று முடித்தான்.

மறுநாட்காலையில் நித்திரையில் இருந்து எழுந்த பொற்கொல்லன் தனது தலையணையின் கீழே தடவிப்பார்த்தான். அங்கு எதுவுமே காணப்படவில்லை.

அன்று காலையிலேயே இரண்டு சிறுவர்களும், தூக்கத்திலிருந்து விழித்தெழுந்தார்கள். தற்செயலாக தலையணையைத் தூக்கிய அவர்கள் தலையணையின் கீழே ஒவ்வொரு தங்கநாணயத்தைக் கண்டனர். அதை அவர்கள் தமது தகப்பனாரிடம் கொடுத்தனர். இப்படி ஒவ்வொரு நாளுமே அவர்கள் இருவருக்கும் இரண்டு தங்கநாணயங்கள் கிடைத்தன. அதை உடனே அவர்கள் தமது தகப்பனாரிடம் கொடுத்தார்கள்.

இந்த விடயத்தை உடனேயே தனது பணக்கார அண்ணனுக்கு, துடைப்பம் செய்பவனான ஏழைத்தம்பி சென்று கூறினான்.

அண்ணனுக்கு இப்போது எல்லா விஷயங்களும் விளங்கி விட்டன. அந்தச்சிறுவர்களே தங்கப்பறவையின் ஈரலையும், இதயத்தையும் தின்றவாகள் என்பதை நன்றாக அறிந்த பின் அளவில்லாத ஆத்திரம் கொண்டான்.

இதற்கிடையே பணக்காரனான பொற்கொல்லனின்

மனைவி, துடைப்பம் செய்து விற்று வாழுகின்ற தம்பியைக் கண்டாள். தந்திரசாலியான அவள், அவனிடம் -

“உனது குழந்தைகளுக்கு பேயின் தொடர்பு இருக்கின்றது என்பது உறுதியாகி விட்டது. அந்தப் பேய்களின் திருவிளையாடலால்தான் உனக்கு அவர்கள் தங்கச் காசுகளை ஒவ்வொரு நாளும் தருகிறார்கள். அந்தக் காசுகளை நீ ஏற்றுக்கொள்ளாதே... அதைவிட இவர்களை நீ தொடந்தும் உன்னுடைய வீட்டிலே வைத்திருந்தாயானால், உன் குடும்பத்தையே முற்றிலுமாய் அழிந்து அவர்கள் நாசமாக்கி விடுவார்கள்... என்னவோ இனிமேல் உன்விருப்பம். நீ யோசித்து நடந்து கொள்...”

என்று கூறிவிட்டு அவள் அங்கிருந்து போய்விட்டாள்.

தம்பி உட்கார்ந்து நீண்ட நேரமாக யோசித்தான். அவன் முற்றிலுமாக மனங்குழம்பிப் போய் விட்டான். யோசித்துப் யோசித்துப் பார்த்து கடைசியிலே அவன் ஒரு முடிவுக்கு வந்தான்.

தனது இரட்டைப்பிள்ளைகளையும் அவன் காட்டிலே கொண்டு போய் விட்டு வீடு திரும்பினான். அவன் மனம் இதனால் அளவு கடந்த வேதனையை அடைந்தது. ஆயினும் பேய் பிடித்த சிறுவர்களை தன்னோடு எப்படி வைத்திருப்பது என்று அப்பாவியான அவன் நினைத்து மனம் வருந்தினான்.

காட்டிலே விடப்பட்ட இரண்டு சிறுவர்களும் திரும்பிச் செல்ல வழி அறியாது அழுது கொண்டு: அங்குமிங்குமாய் ஓடிப்பார்த்தனர். போகுமிடம் எல்லாம் மரங்களே அடர்ந்து வளர்ந்திருந்தன. எங்கு பார்த்தாலும் அடர்ந்த காடு தான் தோற்றமளித்தது.

கடைசியில் அந்தக்காட்டிலே அவர்கள் ஒரு வேட்டைக்காரனைச் சந்தித்தனர். அப்பொழுது வேட்டைக்காரன் அவர்களைப் பார்த்து, “நீங்கள் யாருடைய குழந்தைகள்?” என்று கேட்டான்.

“நாம் இருவரும் துடைப்பம் செய்கிற ஒருவருடைய பிள்ளைகள். நாம் நித்திரையில் இருந்து காலையில் எழுந்தால், நாம் படுத்திருந்த தலையணையின் கீழே ஒவ்வொரு தங்க நாணயம் காணப்படும். இப்படி அது வருவதை எமது அப்பா விரும்பவில்லை. அதனால் எம்மைத் தன்னோடு வைத்திருக்க விருப்பமின்றி அவர் வீட்டைவிட்டுத் துரத்தி விட்டார்...”

இதைக் கேட்ட வேட்டைக்காரனுக்கு அவர்களின் மேல் இரக்கம் உண்டாயிற்று.

“சரி நீங்கள் இரண்டு பேரும் உண்மையைச் சொன்னதால் எனக்கு உங்களின் மீது நம்பிக்கை ஏற்படுகின்றது. நீங்கள் இருவரும் என்னோடையே வந்து இருங்கள். ஆனால் நீங்கள் சோம்பறிகளாக இராமல் நன்றாக உழைத்துப் பாடுபட வேண்டும்” என்று கூறி வேட்டைக்காரன் அவர்களைத் தனது வீட்டுக்கு அழைத்துச் சென்றான்.

அந்த வேட்டைக்காரன் மிகவும் நல்லவன். குழந்தைகள் மீது மிகவும் விருப்பம் கொண்டவன். அவர்களைத் தனது வீட்டிற்குக் கூட்டி சென்ற அவன், “நான் உங்கள் இருவரையும் உங்கள் அப்பாவைப் போல பாதுகாத்து வளர்ப்பேன். உங்கள் இருவரையும் மிகச்சிறப்பான நிலைக்கு கொண்டுவர என்னால் ஆன சகல உதவிகளையும் செய்வேன்” என்று கூறினான்.

இரண்டு சிறுவர்களுக்கும் வேட்டைக்காரன், வேட்டைத் தொழினை நன்றாகக் கற்றுக் கொடுத்தான். அந்தச் சிறுவர்களுக்கு ஒவ்வொரு நாளும் கிடைக்கின்ற தங்கக்காசுகளை அவர்களின் எதிர்காலத் தேவைக்களுக்காக அந்த வேட்டைக்காரன் சேர்த்து வைக்கத் தொடங்கினான்.

அவர்கள் இருவரும் நன்றாக வளர்ந்து இளைஞர்கள் ஆனார்கள். ஒரு நாள் அவர்கள் இருவரையும் அவர்கள் வளர்ப்புத் தகப்பனான வேட்டைக்காரன், நடுக்காட்டிற்குள் அழைத்துச் சென்றான்.

அவன் அவர்களைப் பார்த்து,

“இன்றைக்கு நான் உங்களின் வேட்டைத் திறமையைப் பார்க்கப்போகிறேன். இந்தப் போட்டியில் நீங்கள் வெற்றி அடைந்தால் இன்றிலிருந்து நீங்கள் இருவரும் தனியாகவே வேட்டை ஆடுவதற்கு செல்லலாம்...”

என்று கூறினான்.

பறவைகளை சுட்டு வீழ்த்தும் போட்டியில் சகோதரர்கள் இருவரும் வெகு சிறப்பாகத் தேறினார்கள்.

இதனால் அவர்களின் வளப்புத் தந்தை மிகவும் மகிழ்ச்சி அடைந்தான்.

“வீரர்களே நீங்கள் இருவருமே வேட்டைத் தொழிலை நன்றாகக் கற்றுக்கொண்டுவிட்டீர்கள். இனிமேல் நீங்கள் இருவரும் சிறந்த வேட்டைக் காரர்களாகத் தொழில் செய்யுங்கள்...”

அவன் சொல்லி முடித்ததின் பிறகு சகோதரர்கள் இருவரும் மேலும் காட்டினுள்ளே சென்றனர். காட்டிற்குள்

அவர்கள் இருவரும் தனியாகப் பல விஷயங்களைப் பேசிக்கொண்டனர்.

மாலையில் உணவு அருந்தும் வேளைகளிலே சகோதரர்களில் ஒருவன் கூறினான்:

“அருமை அப்பாவே, நாம் இருவரும் கேட்கின்ற வேண்டுகோளை நிறைவேற்றி வைப்பேன் என்று நீங்கள் வாக்குறுதி தந்தால்தான் இதிலுள்ள பழரசத்தையும், உணவையும் நாம் இருவரும் உண்போம்...”

வேட்டைக்காரன் வியப்போடு அவர்களைப் பார்த்தான்:

“அதென்ன விசித்திரமான வேண்டுகோள்? அது என்னவென்று கூறுங்கள்...”

அவர்கள் இருவரும் ஒரே குரலில் அதற்குப் பதில் கூறினார்கள்:

“நீங்கள் எமக்குத் கற்றுத் தந்த வேட்டைத் தொழிலை நாம் இருவரும் நன்றாகக் கற்றுக் கொண்டு விட்டோம். இனிமேல் இந்த உலகம் எங்கும் சென்று எமது திறமையை நாம் பரீட்சித்துப் பார்க்கப்போகின்றோம். ஆகையினால் எமது விருப்பப்படி நாங்கள் இருவரும் உங்களை விட்டு பிரிய நீங்கள், எங்கள் இருவருக்கும் அனுமதி தரவேண்டும்...”

அவர்கள் கூறியதைக் கேட்ட வேட்டைக்காரன் மிக்க மகிழ்ச்சி அடைந்தான்.

பின்னர் அவன் அவர்களைப் பார்த்து,

“உங்கள் இருவரினதும் வார்த்தைகள் என்னை மிகவும் சந்தோஷம் கொள்ளச் செய்கின்றன. நேர்மையான வேட்டைக்காரனைப்போல நீங்கள் இருவரும் பேசுகிறீர்கள்.

உங்கள் விருப்பமே எனது விருப்பமும், எதிர்காலத்தில் நீங்கள் இருவருமே நல்ல பெயரும், புகழும் பெற்று சிறப்படைவீர்கள்...” என்று கூறினான். பின்பு அவர்கள் மூவரும் உணவினை உண்டனர்.

அவர்கள் இருவரும் தன்னிடம் விடைபெற்றுக் கொண்டு புறப்பட்டபோது அந்த வேட்டைக்காரன் அவர்கள் இருவருக்கும் சிலவற்றை அன்பளிப்புச் செய்தான்.

அழகான வேட்டைத் துப்பாக்கி

இளமையான வேட்டைத் நாய்

அவர்களுக்கு என்று சேர்த்து வைத்த

தங்கக் காசுகள்

இவைகளைப் பெற்றுக் கொண்டு புறப்பட்ட சகோதரர்களுடன் வேட்டைக்காரனும் சென்றான். அவர்களை விட்டு பிரியும் போது ஒளி பொருந்திய வாள் ஒன்றினை வேட்டைக்காரன் எடுத்தான். அதை அவர்களின் கையிலே கொடுத்து விட்டு, அவன் கூறினான்:

“ஒன்றாகச் செல்கின்ற நீங்கள் இருவரும் தனித்தனியாக பிரிந்து செல்ல நேரிடும். அப்போது பிரிந்து செல்கின்ற இடத்திலே உள்ள மரத்தில் இந்த வாளைக் குத்தி வைத்துவிட்டுச் செல்லுங்கள். உங்களில் யார் இந்த இடத்திற்கு முதலில் திரும்பி வருகின்றாரோ, அவர் இந்த மரத்தில் குத்தப்பட்டுள்ள வாளினைப் பார்க்க வேண்டும். வாள், பிரகாசமும் கூர்மையுமுள்ளதாகக் காணப்படாமல் மற்ற சகோதரன் சிறந்த நிலையில் உள்ளான் என்ற அர்த்தம். வாள், ஒளி மங்கி, கூர் மழுங்கி இருந்தால் அவன் இறந்து விட்டான் என்பது பொருள்...”

தங்கள் வளர்ப்பு தந்தையிடம் விடைபெற்றுக் கொண்டு அவர்கள் இருவரும் காட்டின் உள்ளே மேலும் மேலும் நடந்து சென்றனர். முதல்நாளன்று, அவர்கள் வேட்டையாடியதைச் சமைத்துத் தின்றனர்.

மறுநாள் அவர்களுக்கு தின்பதற்கு எதுவுமே கிடைக்கவில்லை. அப்போது அவர்களில் ஒருவன், “இனி வேட்டையாடி ஏதாவது மிருகங்கள் கிடைக்காவிடில் நாம் இருவரும் பட்டினி கிடைக்க வேண்டியதுதான்” என்று கூறினான். பிறகு துப்பாக்கியை எடுத்து, எதிரே ஓடிய கிழட்டு முயல் ஒன்றுக்கு குறிவைத்தான்.

அப்போது அந்த முயல் கதறிற்று:

அன்பான வேட்டைக்காரனே
அன்பான வேட்டைக்காரனே
என்னை வாழ விடு
என் சின்னஞ்சிறு குட்டிகள்
இரண்டு உனக்கு தந்திடுவேன்
என்னை வாழவிடு

இப்படி சொல்லிவிட்டு அந்த கிளட்டு முயல், அருகேயுள்ள மரத்தின் கீழே ஒளிந்திருந்த இரண்டு முயல்குட்டிகளைக் கொண்டு வந்து வேட்டைக்காரர் சகோதரர்களிடம் கொடுத்தது.

வெள்ளை வெளேரென்ற சின்னஞ்சிறிய அந்த முயல்குட்டிகளைப் பார்த்து இரக்கம் கொண்ட சகோதரர்கள், அந்த முயற்குட்டிகளைத் தப்பி ஓடிச் செல்லும் படி விட்டனர்.

கொஞ்சநேரத்தில் அங்கே நரி ஒன்று ஒளித்தோடி வந்தது. அதைக் கொல்வதற்காக சகோதரர்கள்

துப்பாக்கியை நீட்டினர்.

அப்போது அந்த நரி அழுதது.

அன்பான வேட்டைக்காரனே

அன்பான வேட்டைக்காரனே

என்னை வாழ விடு

என் சின்னஞ்சிறு குட்டிகள்

இரண்டு உனக்கு தந்திடுவேன்

என்னை வாழவிடு

இப்படிச் சொல்லிவிட்டு அந்த நரி இரண்டு நரிக்குட்டிகளைக் கொண்டு வந்து வேட்டைக்கார சகோதரர்களின் முன்னே விட்டது. சகோதரர்களுக்கு அந்த குட்டியை கொல்ல மனம்வரவில்லை.

முன்னர் தப்பி ஓடவிடப்பட்ட முயல்குட்டிகளோடு சேர்ந்து போகத்தக்கதாக நரிக்குட்டிகளை முயல் இருந்த பக்கமாக சகோதரர்கள் அனுப்பி வைத்தனர். அவை எல்லாம் இப்போது சகோதரர்களின் பின்னே வந்து கொண்டிருந்தன.

பின்னர் இன்னும் கொஞ்சத்தூரம் துப்பாக்கியை அந்த ஓநாய்க்கு நேராக நீட்டினார்கள்.

உடனே ஓநாய் அழுத்தொடங்கியது:

அன்பான வேட்டைக்காரனே

அன்பான வேட்டைக்காரனே

என்னை வாழ விடு

என் சின்னஞ்சிறு குட்டிகள்

இரண்டு உனக்கு தந்திடுவேன்

என்னை வாழவிடு

அதைக் கேட்ட சகோதரர்கள் ஓநாயைத் தப்பியோட விட்டு விட்டு, ஓநாய்க் குட்டிகளை தமக்குப் பின்னே வந்த மிருகங்களோடு சேர்ந்து வரவிட்டனர்.

சகோதரர்கள் மேலும் மேலும் முன்னே நடந்து வந்தபோது கரடி ஒன்றினைக் கண்டனர். அதைச் சுடுவதற்காக சகோதரர்கள் குறிவைத்தனர்.

அப்போது கரடி மிகவும் பரிதாபமான குரலிலே கத்தத் தொடங்கிற்று:

அன்பான வேட்டைக்காரனே
அன்பான வேட்டைக்காரனே
என்னை வாழ விடு
என் சின்னஞ்சிறு குட்டிகள்
இரண்டு உனக்கு தந்திடுவேன்
என்னை வாழவிடு

இப்படிச் சொல்லியவாறே கரடி, தனது இரு குட்டிகளையும் கொண்டு வந்து வேட்டைக்காரர் சகோதரர்களிடம் கொடுத்து விட்டு அங்கிருந்து தப்பி ஓடிவிட்டது.

இப்போது எல்லாமாக எட்டுப் பிராணிகள் சகோதரர்களின் பின்னே வந்து கொண்டிருந்தன.

திடீரென உறுமல் சத்தம் ஒன்று கேட்டு அந்தக் காடே அதிர்ந்தது. எல்லா மிருகங்களும் பயந்து நடுநடுங்கின. அது சிங்கத்தின் கர்ச்சனை.

உடனே சகோதரர்கள் துணிவோடு சிங்கத்தை நோக்கித் துப்பாக்கியை நீட்டினர். சிங்கமும் அவர்களுக்கு பயந்து போய் விட்டது.

அதுவும் அவர்களைப்பார்த்து கூறிற்று:

அன்பான வேட்டைக்காரனே

அன்பான வேட்டைக்காரனே

என்னை வாழ விடு

என் சின்னஞ்சிறு குட்டிகள்

இரண்டு உனக்கு தந்திடுவேன்

என்னை வாழவிடு

அதைக்கேட்ட வேட்டைக்காரச் சகோதரர்கள் சிங்கத்தைத் தப்பி ஓட விட்டு விட்டு சிங்கக்குட்டிகளை தம்மோடு சேர்த்துக் கொண்டு அங்கிருந்து புறப்பட்டனர்.

இப்போது அந்த வேட்டைக்கார சகோதரர்களின் பின்னால்.

இரண்டு சிங்கக்குட்டிகள், இரண்டு கரடிக்குட்டிகள், இரண்டு ஓநாய்க்குட்டிகள். இரண்டு நரிக்குட்டிகள், இரண்டு முயல்குட்டிகள் என்பன தொடர்ந்து சென்றன.

“குட்டி மிருகங்களே, எமக்கு மிகவும் பசியாக இருக்கிறது. நீங்களெல்லாம் மிக நன்றாக வேட்டை ஆடக்கூடியவர்கள் தானே... எனவே புறப்பட்டுப் போய் மிருகங்களை வேட்டை ஆடிக்கொண்டு வாருங்கள்...”

அப்போது அந்த மிருகங்கள் யாவும் ஒரே குரலில் பதில் கூறின:

“இந்த இடத்திலேயிலிருந்து கொஞ்சத்தூரம் முன்னே போனால் கிராமம் ஒன்று காணப்படும். அந்த கிராமத்திலே நன்கு கொழுத்த கோழிகள் உள்ளன. நாம் எல்லோரும் உங்களுக்கு வழிகாட்டுகிறோம். வாருங்கள்...”

வேட்டைக்கார சகோதரர்களும் சம்மதித்து, அந்த மிருகங்களோடு கிராமத்தை நோக்கி நடந்தனர். அங்கே அவை சென்று தாமும் கோழி இறைச்சியைத் தின்று,

வேட்டைக்காரருக்கும் போதிய உணவினைக் கொண்டுவந்து கொடுத்தனர். சாப்பிட்டு முடிந்ததும் அவை யாவற்றையும் ஒன்றாக எப்படித் தங்க வைப்பது என சகோதரர்கள் யோசித்தனர்.

அவர்களுக்கு சரியான இடம் தங்குவதற்குக் கிடைக்கவில்லை.

எனவே இரண்டு சகோதரர்களும் தனித்தனியே பிரிந்து செல்வது என்று முடிவாயிற்று தங்களோடு வந்த மிருகங்களிலும் ஆளுக்கு ஒன்றாக பங்கிட்டு எடுத்துக் கொண்டனர்.

ஒரு சிங்கம், ஒரு கரடி, ஒரு ஓநாய், ஒரு நரி, ஒரு முயல் என்ற ஆளுக்கு ஒவ்வொன்றாய் தங்களோடு கூட்டிக் கொண்டு அங்கிருந்து புறப்படத்தயாரானார்கள்.

பிறகு அவர்கள் இருவரும் - ஒருவர் கிழக்கு பக்கமாகவும், மற்றவர் மேற்கு பக்கமாகவும் செல்வதாக முடிவெடுத்தனர்.

இரண்டு சகோதரர்களும் அன்போடு ஒருவரிடமிருந்து மற்றவர் விடைபெறமுன் தமது வளர்ப்புத் தந்தை முன்னர் கூறியது போல அவர் கொடுத்த வாளை ஒரு மரத்திலே குத்திச் செருகினார். பின்னர் ஒருவன் மேற்குப் புறமாகவும், மற்றவன் கிழக்குப் புறமாகவும் தங்கள் பயணத்தை தொடங்கினர்.

தனது மிருகங்களுடன் மேற்குப் பக்கமாக சென்றவன் ஒரு நகரத்தை அடைந்தான். அந்த நகரத்தில் எங்கு பார்த்தாலும் துக்கம் நிறைந்திருந்தது. எல்லோரும் கவலையான முகத்தோடு கருமையான ஆடை அணிந்து காணப்பட்டனர்.

அந்த நகரத்திலே உள்ள உணவு விடுதி ஒன்றுக்கு அவன் சென்றான். தனக்கும் தனது மிருகங்களுக்கும் தங்கிடம் தர முடியுமா என்று, அவன் உணவு விடுதிச் சொந்தக்காரனிடம் கேட்டான்.

விடுதிச் சொந்தக்காரன், சுவரிலே துவாரம் உள்ள குதிரை தொழுவம் ஒன்றினை மிருகங்கள் தங்குவதற்காகக் கொடுத்தான். அந்தத் தொழுவத்தில் மிருகங்கள் யாவும் தங்கின.

இரவானதும், சுவர்துவாரத்தின் வழியாக உள்ளே சென்ற முயல் ஒரு முட்டைக் கோசைத் தூக்கிக் கொண்டு வந்தது.

அந்த துவாரத்தின் வழியாக உள்ளே சென்ற நரி கோழிக்குஞ்சு ஒன்றினை பிடித்து வந்தது.

ஒநாயும், கரடியும், சிங்கமும் அந்த சிறிய துவாரத்தின் வழியாக உள்ளே நுழைய முடியாமையினால் அப்படியே படுத்திருந்தன. அவர்களின் பசியை உணர்ந்து கொண்ட விடுதிச் சொந்தக்காரன், பக்கத்தில் உள்ள புல்வெளியில் அப்போது தான் இறந்து போய்க்கிடந்த பசு மாட்டை அவற்றுக்கு காண்பித்தான். அவை அந்த பசு மாட்டை தின்று பசியாறின.

இதன் பின் இளம்வேட்டைக்காரன், விடுதி சொந்தக் காரனிடம் இந்த நகரம் முழுவதுமே கோக முள்ளதாக காணப்படுவதன் காரணம் என்ன என்று கேட்டான்.

அதற்கு விடுதிச் சொந்தக் காரன், பதில் கூறினான்: “ஏனென்றால் நாளைக்கு எமது அரசனின் ஒரே மகன் இறந்துவிடப் போகிறான்.”

உடனே இளைஞன் கேட்டான்:

“உங்கள் இளவரசிக்கு அப்படி என்ன பயங்கரமான நோய் பிடித்திருக்கிறது?”

“இல்லை. எமது இளவரசி நல்ல சுகத்துடனும், திடகாத்திரத்துடனும், இருக்கின்றாள். அப்படி இருந்தாலும் நாளைக்கு அவள் இறந்து விடப்போகிறாள்...” என்றான் விடுதிச் சொந்தக்காரன்.

“அப்படியானால் அவள் ஏன் இறக்க வேண்டும்?” இளம் வேட்டைக்காரன் ஆச்சரியத்துடன் கேட்டான்.

அவனது கேள்விக்கு விடுதி சொந்தக் காரன் பதில் கூறினான்:

“இந்த நகரத்தின் ஒரு புறத்திலே உயரமான மலை ஒன்று இருக்கிறது. அந்த மலையில் பயங்கரமான விலங்குப்பூதம் வாழ்கின்றது. அதற்கு ஆண்டு தோறும் அழகிய இளம் பெண்ணை பலிகொடுக்க வேண்டும். அப்படிக் கொடுக்கத் தவறினால் அந்த விலங்குப்பூதம் நகரத்தின் உள்ளே நுழைந்து எல்லோரையும் அநியாயமாக அடித்துக் கொன்றுவிடும். அந்த ஏற்பாட்டின் படி இங்குள்ள எத்தனையோ அழகிய இளம் பெண்கள் அந்த விலங்குப் பூதத்திற்கு பலியாகி விட்டார்கள். இப்போது இளவரசி பலியாக வேண்டிய முறை வந்துவிட்டது. அதிலிருந்து எக்காரணத்தை இட்டும் அவள் தப்பித்துக் கொள்ள முடியாது. அவள் பலியாகப் போகின்ற நாள், நாளைக்குத்தான். ஆகவே தான் நகரம் முழுவதும் சோகத்தில் ஆழ்ந்து போயிருக்கிறது...”

அதைக் கேட்ட இளைஞன், “அந்த கொடிய விலங்குப்பூதத்தை இங்குள்ள யாராலுமே கொன்றுவிட முடியாதா?” என வினாவினான்.

“ஐயையோ... அதுதான் முடியாத காரியம் ஆக இருக்கின்றதே...” என்று கூறத்தொடங்கினான். அந்த விடுதிச் சொந்தக்காரன்:

“அந்த விலங்குப்பூதத்தை கொன்று விட்டுத் திரும்புகிறோம். என்று சொல்லி இங்கிருந்து நிறைய வீரர்கள் அந்த மலைக்குச் சென்றார்கள். ஆனால் அவர்கள் யாருமே பின்னர் திரும்பிவரவில்லை. இதையெல்லாம் பார்த்துவிட்டு அரசன், இந்த விலங்கு பூதத்தை கொன்று யார் வெற்றி பெறுகிறாரோ அவனுக்கு தனது மகளையும், தான் இறந்த பின்னர் இந்த இராச்சியத்தையும் பரிசளிப்பதாக அறிவித்திருக்கின்றான்...”

அதன் பின்னர் இளம்வேட்டைக்காரன் எதுவுமே பேசவில்லை. மறுநாட்காலையிலே தன்னுடன் தனது மிருகங்களையும் அழைத்துக் கொண்டு, அவன் விலங்குப் பூதம் வசிக்கின்ற மலையை நோக்கிச் சென்றான்.

மலை உச்சியிலே சிறிய கோயில் ஒன்று காணப்பட்டது. அதன் உள்ளே இருந்த பலிபீடத்தில் பானம் நிரம்பிய மூன்று கோப்பைகள் வைக்கப்பட்டிருந்தன. அந்த பலிபீடத்தின் கீழே பின் வரும் வாசகங்கள் பொறிக்கப்பட்டிருந்தன:

“இந்த கோப்பைகளிலே

உள்ள பானத்தை எவன் அருந்துகின்றானோ

அவன் இந்த உலகிலே

பெரிய பலசாலியாக மாறுவான்.

அவனால்தான், இந்தக் கோவிலின்

வாசற்படியிலே புதைத்து வைக்கப்

பட்டிருக்கின்ற கூரிய வாளை

எடுக்கவும் அதைக் கொண்டு

போரிடவும் ஆன ஆற்றலையும்
பெற்றிட முடியும்”

இதைப்படித்து முடித்த இளம்வேட்டைக்காரன், அந்த கோப்பையிலே நிரப்பப்பட்டு இருந்த பானத்தைக் குடிக்காமல், புதைக்கப்பட்டிருந்த வாளினை இழுத்தெடுக்க முயன்றான். எவ்வளவோ முயன்றும் அவனால் வாளினை அசைத்து எடுக்க முடியவில்லை.

பின்னர் அவன் அந்தப் பலபீடத்திற்கு போய் அங்குவைக்கப்பட்டிருந்த கோப்பைகளில் உள்ள பானத்தினை அருந்தினான். அருந்தி முடிந்ததும் தான் பெரியதொரு பலசாலி ஆகி விட்டதனை அவன் உணர்ந்து கொண்டான்.

அப்படியே அவன் வாசற் படிக்கு போனான். புதைத்து வைக்கப்பட்டிருந்த வாளினை இழுத்துப்பார்த்தான். பலமும், கூர்மையும், கனமும் கொண்ட அந்த வீர வாள் உடனே அவனது கைக்குவந்து விட்டது. அதைச் சுழற்றிப் பார்த்தான். அதுவும் இலகுவாக இருந்தது. இத்தகைய வலிமை மிக்க வீர வாளினை இயக்குகின்ற ஆற்றல் தனக்குக் கிடைத்ததை இட்டு இளம்வேட்டைக்காரன் எல்லை இல்லாத மகிழ்ச்சி அடைந்தான்.

அரசன், விலங்குப்பூதத்திடம் தனது மகளை அழைத்துக் கொண்டு போய் விடுகின்ற நேரமும் வந்தது. அவன் தன்னுடைய மகளோடும், பாதுகாவலரோடும், அதிகாரிகளோடும் விலங்குப்பூதம் வாழ்கின்ற மலைக்கு வந்தான்.

இளவரசி மலையிலே நின்ற இளைஞனான வேட்டைக்காரனை அப்போது கண்டான். அவனே விலங்குப்பூதம் என்று அவள் நினைத்தாள். அங்கிருந்து திருப்பி ஓடி போய்விடலாமா என்று இளவரசி எண்ணினாள்.

செ. யோகநாதன்

அப்படித் திரும்பி ஓடிப்போய்விட்டால் தனது நாட்டு மக்கள் யாவரையும் இந்த விலங்குப்பூதம் கொன்று விடுமே என்று அவள் யோசித்து விட்டு மலை உச்சியை நோக்கி துணிவோடு நடந்தாள்.

அரசனும் அதிகாரிகளும் அவளை அங்கேயே விட்டுவிட்டு நாட்டுக்குத் திரும்பினார்கள். ஆனால் அரனோடு வந்த பாதுகாவலன் மட்டும் அங்கு இருந்து போகாமல், மறைவாக ஒளிந்து நின்று மலையிலே என்ன நடக்கிறது. என்று பார்த்துக்கொண்டிருந்தான்.

மலையில் ஏறிய இளவரசி அங்கே விலங்குப் பூதத்திற்குப் பதிலாக இளம்வேட்டைக்காரன் நிற்பதைக் கண்டாள். அவன் இளவரசிக்கு ஆறுதல் வார்த்தை கூறினான்.

“நான் உன்னைக் காப்பாற்றவே இங்கு வந்திருக்கின்றேன். ஆகவே இளவரசியே, எதற்கும் நீ பயப்பிடுதே...” என்று அவன் கூறியதும் இளவரசிக்கும் துணிவுண்டாயிற்று. இளவரசியை அந்த இளம் வேட்டைக்காரன் மலை உச்சியில் இருந்த கோவிலுக்குள் கொண்டு போய் விட்டுவிட்டு வெளியே வந்தான்.

நீண்ட நேரமாய் எந்த இளம் பெண்ணும் தன்னிடம் வராததினால் ஆத்திரமடைந்த ஏழுதலை விலங்குப்பூதம் பலத்த உறுமலுடன் குகையிலிருந்து வெளியே வந்தது.

மலை உச்சியில் நின்ற இளம்வேட்டைக்காரனைக் கண்டதும் ஏழுதலை விலங்குப்பூதத்திற்கு அளவு மீறிய சினம் உண்டாயிற்று. உரத்த உறுமலோடு “இந்த மலைக்கு உன்னை வரச் சொன்னது யார்...?” என்று கேட்டது. அந்த விலங்குப்பூதம்.

இளம் வேட்டைக் காரன் உறுதியான குரலில்
மிடுக்கோடு பதில் கூறினான்:

“நானா? நான் உன்னோடு சண்டை
இடுவதற்காகத்தான் இங்கு வந்திருக்கிறேன்...”

ஏழுதலை விலங்குப்பூதம் அவன் கூறியதைக்
கேட்டதும் ஏளனமாகச் சிரித்தது.

“உன்னைப்போலவே எத்தனையோ பேர் என்னோடு
சண்டை போட்டு உயிரையே விட்டார்கள். உனது
நிலையையும் அப்படித்தான் ஆகப்போகிறது பார்...”

இப்படி சொல்லிவிட்டு அந்த ஏழுதலை விலங்குப்
பூதம் வாயைத்திறந்து உஸ்உஸ்ஸென்று ஊதியது.
அப்போது அதன் வாய்களிலிருந்து நெருப்புச் சீறி எழுந்தது.
அப்படி எங்கும் பரந்த நெருப்பு, காய்ந்த புற்களையும்,
செடிகளையும் பற்றிக்கொண்டு வானளாவ உயர்ந்து
எரிந்தது.

பற்றி எரிந்த தீயின் வெப்பம் அவனைத்
துன்புறுத்தியது. உடனே அவனோடு வந்த மிருகங்கள்
அந்த நெருப்பை அகற்றி விட்டன.

இளம் வேட்டைக் காரனை நோக்கி மீண்டும்
கர்ச்சித்தவாறு தனது ஏழு தலைகளையும் நீட்டிக்கொண்டு
முன்னே வந்தது விலங்குப்பூதம். உடனே தனது வாளை
அவன் வேகமாக வீசினான். அந்தக்கூர்மையான வாள்,
அந்த விலங்குபூதத்தின் மூன்று தலைகளையும் வெட்டி
எறிந்தது. அந்த மூன்று தலைகளும் சிதறிப்போய்
தூரத்திலே தனித்தனியாய் விழுந்தன.

இதன் பிறகு விலங்குப்பூதம் மிகுந்த பலத்துடன்
இளம் வேட்டைக் காரன் மீது பாய்ந்தது. இளம்

வேட்டைக்காரன் துணிச்சலுடன் மீண்டும் வாளை வேகமாக வீசினான். நெருப்பைக் கக்கிக் கொண்டிருந்த அந்த விலங்கு பூதத்தின் மூன்று தலைகள் இப்போது துண்டுதுண்டாக அறுந்து, இரத்தம் சீறி அடிக்க தூரத்திலே போய் விழுந்தன.

ஆறு தலைகளை இழந்த விலங்குப்பூதம் இப்போது தனது பலம் குன்றிப் போய் மேலும் போரிட முடியாமல் தடுமாறிக்கொண்டு நின்றது. இத்தருணத்தை பயன்படுத்தி விலங்குப்பூதத்தின் பயங்கரமான வாலினை வெட்டி எறிந்தான் இளம் வேட்டைக்காரன்.

அதற்கு மேல் விலங்குப்பூதத்தால் சண்டையிட முடியவில்லை. இளம்வேட்டைக்காரன் தன்னோடு வந்த மிருகங்களை எல்லாம் அவ்விடத்திற்கு அழைத்தான். அவை வந்து விலங்குப்பூதத்தோடு சண்டையிட்டு அதை துண்டுதுண்டாகப் பிய்த்தெறிந்தன.

பின்னர் இளம்வேட்டைக்காரன் கோயிற்கதவை திறந்து இளவரசியை வெளியே கொண்டு வந்தான். நடந்த யாவற்றையும் அவளுக்குக் கூறினான். பின்னர் விலங்கப்பூதத்தின் ஏழு தலையில் இருந்த நாக்குகளையும் அவன் வெட்டி எடுத்து அதைத் தன்னுடைய கைக்குட்டையால் கட்டி பத்திரமாக வைத்திருக்கும்படி அவளிடம் கொடுத்தான்.

தனது கழுத்திலே இருந்த ஆபரணத்திலிருந்து ஒவ்வொரு மணியாக எடுத்து அவள் ஒவ்வொரு மிருகத்திற்கும் பரிசாக அளித்தாள். சிங்கத்திற்கு தங்கத்திலான அழகிய பதக்கத்தையும் கொடுத்தாள். இளம் வேட்டைக்காரனுக்கு தனது பெயர் பதித்த கைக்குட்டையினைப் பரிசாக வழங்கினாள்.

தீயைக் கக்கிய விலங்குப்பூதத்துடன் போராடிய இளம்வேட்டைக்காரன் மிகவும் களைத்துப் போய்விட்டான். அவன் இளவரசியைப் பார்த்து, “நான் மிகவும் களைத்துப் போய்விட்டேன். எனவே சற்று இளைப்பாறப்போகிறேன்.” என்று கூறினான்.

பின்னர் அவன் சிங்கத்தைப் பார்த்து, “நானும் இளவரசியும் இப்போது நித்திரை செய்யப்போகிறோம். நீ எம் இருவரையும் யாரும் தாக்கதவாறு காவல் காத்துக் கொள்...” என்று கூறினான். சிங்கமும் அவர்களின் அருகே உட்கார்ந்து கொண்டது.

சிங்கத்திற்கும் களைப்பாயிருந்தது. அது கரடியைப்பார்த்து, “எனக்கு நித்திரை வருகிறது கொஞ்ச நேரம் நான் நித்திரை செய்கிறேன். யாராவது வந்தால் நீ என்னை எழுப்பிவிடு... இப்போது என்பக்கத்தில் வந்து அமர்ந்து கொள்” என்று கூறிவிட்டு கரடியை தனக்குப் பக்கத்தில் இருக்க வைத்துவிட்டு உறங்கி விட்டது.

சிங்கத்தின் அருகே இருந்த கரடி ஓநாயைத் தனக்கு அருகே அழைத்தது. “எனக்கு நித்திரை வருகிறது. கொஞ்ச நேரம் நான் நித்திரை செய்யப் போகின்றேன். யாராவது வந்தால் நீ என்னை எழுப்பிவிடு... இப்போது என்பக்கத்தில் வந்து அமர்ந்து கொள்” என்று கூறிவிட்டு கரடி உறங்கி விட்டது.

அவற்றிக்கு பக்கத்தில் உட்கார்ந்திருந்த ஓநாய் மிகவும் களைப்புற்றிருந்தது. அது முயலைப் பார்த்து “எனக்கு நித்திரை வருகின்றது. கொஞ்ச நேரம் நான் நித்திரை செய்யப்போகின்றேன். யாராவது வந்தால் நீ என்னை எழுப்பிவிடு... இப்போது என்பக்கத்திலே வந்து உட்கார்ந்து கொள்...” என்று கூறிற்று.

முயலும் ஓநாய்க்குப் பக்கத்திலே உட்கார்ந்து
கொண்டது. ஆனாலும் அதற்குச் சரியான களைப்பு.
அதுவும் உறங்கிப் போய்விட்டது.

இப்போது இளம் வேட்டைக்காரன் இளவரசி, சிங்கம்,
கரடி, ஓநாய், நரி, முயல் யாவுமே ஆழ்ந்த தூக்கத்தில்.

அரசனோடு வந்த பாதுகாவலன் இப்போது மலை
உச்சிக்கு வந்தான். அங்கே விலங்குப் பூதம் துண்டு
துண்டாக வெட்டப்பட்டு இறந்திருப்பதைக் கண்டான்.
அதற்குக் கொஞ்சதூரம் தள்ளி இளம் வேட்டைக்காரன்,
இளவரசியோடு மிருகங்களும் ஆழ்ந்த தூக்கத்திலிருப்பதை
அவன் கண்டான்.

அந்தப் பாதுகாவலன் தந்திரகுணம் நிரம்பப்
பெற்றவன். அவன் தனது வாளினால் இளம்
வேட்டைக்காரனை உடல் வேறு, தலைவேறாக வெட்டி
எறிந்தான். பயந்து கொண்டு நின்ற இளவரசியை பிடித்து
இழுத்துக் கொண்டு மலையின் கீழே இறங்கினான்.

அவன் இளவரசியை மிரட்டினான்:

“இந்த விலங்குப்பூதத்தை நானே கொன்று உன்னைக்
காப்பாற்றினேன் என்று நீ அரசனுக்கு கூறவேண்டும்...”

இளவரசி அப்படிச் சொல்ல மறுத்துவிட்டாள்.
“விலங்குப் பூதத்தை இந்த இளைஞனும், மிருகங்களுமே
சேர்ந்து கொன்றதுதான் உண்மை”.

பாதுகாவலன் அவளையும் வாளால் வெட்டிக்
கொல்லப்போவதாக வாளை ஓங்கிப் பயமுறுத்தினான்.
அதற்குப் பயந்த இளவரசி அவன் சொல்வது போலவே
செய்வதாக வாக்களித்தான்.

இளவரசியைக் கண்டதும் அரசன் மிகவும் மகிழ்ச்சி அடைந்தான். பாதுகாவலன் தானே விலங்குப் பூதத்தைக் கொன்றதாகவும், எனவே தனக்கு இளவரசியைத் திருமணம் செய்து தரவேண்டும் என்றும் கூறினான். அரசன் இளவரசியிடம் பாதுகாவலன் சொல்வதெல்லாம் உண்மை தானா என்று கேட்டான்.

இளவரசியும் அது உண்மைதான் என்று கூறிவிட்டு, “ஆனால் நான் ஒரு நிபந்தனை விதிக்கின்றேன். ஒரு வருஷம் ஒரு நாள் ஆன பிறகு தான் எனது திருமணம் நடைபெற வேண்டும்” என்றாள். இப்படி ஒரு நிபந்தனை விதித்ததால் இளம் வேட்டைக்காரன் அதற்குள்ளாகத் திரும்பி வந்து தன்னைக் காப்பாற்றுவான் என இளவரசி நம்பினாள்.

விலங்குப்பூதம் வாழ்ந்து, இறந்து போன மலை உச்சியிலே இளம் வேட்டைக்காரன் இறந்து போய்க்கிடந்தான். அவனுக்கு அருகே அவனோடு சென்ற மிருகங்கள் இன்னும் நல்ல தூக்கத்திலே ஆழ்ந்து போயிருந்தன.

அப்போது பெரிய ஈயொன்று முயலின் மூக்கிலே மொய்த்தது. முயல் அதைத் தட்டிவிட்டு மீண்டும் நித்திரை செய்தது. மறுமுறையும் அந்த ஈ முயலின் மூக்கிலே கொட்டிற்று. முயல் அப்போதும் தட்டி விட்டுத் தூங்கியது. மூன்றாவது முறையும் முயலின் மூக்கிலே ஈ கூர்மையாகக் குத்திற்று... உடனே முயல் விழித்து எழுந்தது.

முயல் விழித்ததும் அது நரியை எழுப்பிற்று. நரி ஓநாயை எழுப்பிற்று. ஓநாய் கரடியை எழுப்பிற்று. கரடி சிங்கத்தை எழுப்பிற்று. சிங்கம் நித்திரையிலே இருந்து எழுந்ததும் தனக்குப் பக்கத்திலே படுத்திருந்த

இளம்வேட்டைக்காரன் இரத்த வெள்ளத்திலே இறந்து போய்க் கிடப்பதனைக் கண்டது.

உடனே அது சத்தம் போட்டு மிகுந்த கோபத்தோடு கர்ச்சித்தது.

“என்னை நித்திரையிலிருந்து நீ ஏன் எழுப்பி விடவில்லை...?”

இப்படியே கரடி ஓநாயைக் கேட்டது. ஓநாய் நரியைக் கேட்டது. நரி முயலைக் கேட்டது. கடைசியில் எல்லாமாகச் சேர்ந்து, குட்டிமுயல் மீது பழியைப் போட்டன. குட்டிமுயல் ஒன்றும் சொல்ல முடியாது தலையைத் தொங்கப் போட்டுக் கொண்டே இருந்தது.

அவை எல்லாம் சேர்ந்து குட்டிமுயலை கோபத்தோடு பார்த்துக் கொண்டு நின்றன. அதைப் பார்த்துப் பயந்த குட்டிமுயல், அவர்களைப் பார்த்து கெஞ்சுகின்ற குரலில், “அண்ணன்களே, என்னை அடித்துக் கொன்று விடாதீர்கள்... எமது வேட்டைக்கார இளைஞனுக்கு நான் மீண்டும் உயிர் வரப் பண்ணிவிடுகின்றேன். எனக்கு மூலிகை வேர் உள்ள மலை ஒன்றைத் தெரியும். அந்த மலையிலே வளருகின்ற மூலிகை வேரை, இறந்து போனவரின் வாயிலே வைத்தால் எத்தகைய காயமும் ஆறிப் போய் விடும். எந்த நோயும் மாறிப் போய்விடும்... ஆனால் அந்த மலைக்குச் செல்வதற்கு இருநூறு மணி நேரம் ஆகும்...” என்று கூறிற்று.

உடனே சிங்கம் முயலுக்கு கட்டளை இட்டது: “நீ இருபத்திநான்கு மணி நேரத்திற்குள்ளே அங்கு போய், அந்த மூலிகை வேரையும் எடுத்துக் கொண்டு திரும்பி வந்துவிட வேண்டும்...”

உடனே முயல் அங்கிருந்து துள்ளிக் கொண்டு புறப்பட்டது. இருபத்திநான்குமணி நேரத்துள் அது மூலிகை வேருடன் அங்கே வந்து விட்டது.

சிங்கம் அந்த மூலிகை வேரை இறந்து கிடந்த இளம் வேட்டைக்காரனின் வாயிலே வைத்தது. உடனே அவன் காயங்கள் யாவும் நீங்கப் பெற்று இருதயம் துடிக்க உயிர் பெற்றெழுந்தான்.

தனக்கு அருகே இளவரசி காணப்படாமையினால் இளம் வேட்டைக்காரன் கோபமும், அதிர்ச்சியும் கொண்டான். 'நான் தூங்குகிற நேரமாகப் பார்த்து அவன் என்னிடம் எதுவுமே சொல்லாமல் இங்கிருந்து தப்பிச் சென்று விட்டான்' என்று அவன் மனதினுள் எண்ணினான்.

இளம்வேட்டைக்காரன் இதனால் மிகவும் கவலை அடைந்தான். ஊர் ஊராகப் போய் தனது மிருகங்களை வைத்து நாட்டியம் ஆடி வேடிக்கை காட்டுவித்து தனது காலத்தைப் போக்கிக் கொண்டு வாழ்ந்து வந்தான்.

இப்படியே ஒரு வருஷம் கழிந்து போயிற்று. மறுநாள் இளம்வேட்டைக்காரன் புதிய ஒரு நகரத்திற்குச் சென்றான். அந்த நகரத்திலேதான் அவன் விலங்குப்புதத்தைப் பற்றிக் கேள்விப்பட்டு, அந்த நாட்டு இளவரசியைக் காப்பாற்றினான். முன்பு போல இல்லாமல் அந்த நகரம் இப்போது ஆனந்தத்தில் மூழ்கியிருந்தது.

இதைப் பற்றி அங்குள்ள உணவு விடுதிக்காரனிடம் இளம்வேட்டைக்காரன் வினவினான்:

“ஒரு வருஷத்துக்கு முன்னே நான் இங்கே வந்தபோது எல்லோரும் துக்கமான ஆடைகளை அணிந்து காணப்பட்டனர். இப்போது ஆடம்பரமான சிவப்பு

வண்ணமான ஆடைகளை அணிந்து மகிழ்ச்சியோடும், கலகலப்போடும் காணப்படுகின்றனரே... இந்த சிவப்புநிற ஆடம்பர உடைகளும், சந்தோஷமும் எக்காரணத்தினால் இங்கே காணப்படுகின்றன?...

அதற்கு விடுதிக்காரன் பதில் கூறினான்:

“ஒரு ஆண்டுக்கு முன்பே எமது நாட்டு இளவரசியை விலங்குப்பூதம் ஒன்றுக்கு பலியிடும் நிலைமை ஏற்பட்டது. அவள் பலியாகின்ற நாளன்று நாடு முழுவதும் கருமையான ஆடைகளை அணிந்து மக்கள் துக்கத்துடன் காணப்பட்டனர். ஆனால் அன்றைக்கு எமது அரசனின் பாதுகாவலன் அந்த விலங்குப் பூதத்தைக் கொன்று இளவரசியைக் காப்பாற்றிவிட்டான். அதனால்தான் மக்களெல்லோரும் செந்நிற ஆடை அணிந்து மகிழ்ச்சியோடு காணப்படுகின்றார்கள்...”

இளவரசிக்கு திருமணம் நடைபெற எல்லா ஏற்பாடுகளும் தயாரான அன்று, இளம் வேட்டைக்காரன், உணவு விடுதிக்காரனைப் பார்த்து,

“இன்றைக்கு நான் அரசனோடு அவனது சாப்பாட்டு மேஜையில் உட்கார்ந்து விசேஷமான ரொட்டி சாப்பிடப்போகிறேன் என்று கூறினால் நீ நம்புவாயா?...” என்று கேட்டான்.

“ஒருபோதும் நீ கூறுவதை நான் நம்பப் போவதில்லை...” என்று பதிலளித்தான் அந்த விடுதிச்சொந்தக்காரன். அத்தோடு அவன் தொடர்ந்து, “அப்படி உன்னால் செய்ய முடியாது என்பதைக் கூறி, நூறு தங்கக் காசுகளுக்கு உன்னோடு பந்தயம் வைக்கக் கூட நான் தயாராகவே இருக்கின்றேன்” என்றான்.

இளம்வேட்டைக் காரணும் அந்தப் பந்தயத்திற்கு ஒப்புக் கொண்டான். ஒரு சிறிய பையினுள் தங்கக் காசுகளை வைத்து விடுதிக்காரனிடம் காண்பித்தான்.

பிறகு அவன் குட்டி முயலை அழைத்தான்:

உடனே நீ அரண்மனைக்கு ஓடிப்போ. அங்கே அரசன் உண்பதற்காக தயாரிக்கப்பட்ட ரொட்டியில் கொஞ்சம் எடுத்துக் கொண்டு வா...”

என்று அதனிடம் கூறினான்.

முயல் அங்கிருந்து அரண்மனையை நோக்கி ஓடிற்று. முயலைக் கண்டதும் இறைச்சிக்கடைக்காரனின் நாய் அதனை விரட்டியது. முயல் வேகமாகச் சென்று அரண்மனையின் உள்ளே புகுந்தது. அதனைத் துரத்தி வந்த நாயை, வாசலிலே நின்ற அரண்மனைச் சேவகன் அடித்துத் துரத்திவிட்டான்.

முயல் நேராக இளவரசி உட்கார்ந்திருந்த இடத்திற்குச் சென்றது. அவள் காலைச் சுரண்டியது. தனது வளர்ப்புநாய் என நினைத்த இளவரசி “சீ இங்கிருந்து போய்விடு” என்றாள். முயல் மீண்டும் சுரண்டியது. “நீ இங்கிருந்து போய் விடு” என்று இளவரசி மீண்டும் கூறினாள் மூன்றாவது முறையும் முயல் சுரண்டியது. அப்போது தான் அவள் தனது கால் பக்கமாகப் பார்த்தாள்.

காலின் பக்கத்திலே நின்ற முயலைப் பார்த்ததும் ஏற்கனவே அவளது அன்பளிப்பான முத்தை அது கழுத்திலே அணிந்திருந்ததால் அதை அடையாளங் கண்டாள். உடனே அவள் அந்த முயற் குட்டியைத் தூக்கிக் கொண்டு தனது அறைக்குள் சென்றாள். பின்னர் அம்முயல்குட்டியை அன்போடு பார்த்து, “உனக்கு என்ன

வேண்டும்?” என்று கேட்டாள்.

முயல் பதில் கூறிற்று:

“விலங்குப்பூதத்தைக் கொன்ற எமது எஜமானார் இங்கே இப்போது வந்திருக்கின்றார். அவர் அரசனது சாப்பாட்டு மேஜையிலிருந்து சில ரொட்டிகளை எடுத்து வரும்படி என்னை இங்கே அனுப்பி வைத்தார்...”

இதைக் கேட்ட இளவரசி மிகுந்த ஆனந்தங்கொண்டாள். உடனே ரொட்டி சுடுபவனை அழைத்து, “அரசனது சாப்பாட்டு மேஜையிலிருந்து சில ரொட்டிகள் எடுத்து வா...” என்றாள்.

பின்னர் அந்த ரொட்டி சுடுபவனை, அந்த முயற் குட்டியை உணவு விடுதி வாசல் வரை கொண்டு போய் விட்டுவிட்டு வரும்படி இளவரசி கூறினாள். அவனும் அப்படியே செய்தான்.

முயற்குட்டி ரொட்டியைக்கொண்டு போய் இளம் வேட்டைக்காரனிடம் கொடுத்தது. அவன் அதை விடுதிக்காரனிடம் காண்பித்துவிட்டு ‘பந்தயப் பணமான நூறு தங்கக் காசுகள் இப்போது எனக்கே சொந்தமாகிவிட்டது...” என்றான். பிறகு “அரசனின் ரொட்டி என்னிடம் இருக்கின்றது. ஆனால் அரசன், உண்ணுகின்ற பொரியலையும் இனி நான் சாப்பிடப்போகிறேன்” என்றான்.

அதற்கு உணவு விடுதிக்காரன், “நானும் அரசன் உண்ணுகிற பொரியலைப் பார்க்க விரும்புகின்றேன்...” என்றான். ஆனால் அவன் இதற்காக பந்தயங்கட்ட விரும்பவில்லை.

இளம்வேட்டைக்காரன் தன்னிடம் இருந்த நரியைக் கூப்பிட்டு, “எனது சின்னஞ்சிறு நரியே, நீ அரண்மனைக்குப்

போய் அரசன் உண்ணுகிற பொரியலில் எனக்குக் கொஞ்சம் எடுத்து வா..." என்று கூறினான்.

நரியும் அரண்மனையை நோக்கி ஓடிற்று.

சிவப்பு நரி, எந்த நாயின் கண்ணிலும் படாமல் அங்கிருந்து குறுக்கு வழிகளினால் சென்று அரண்மனையை அடைந்தது. இளவரசி உட்கார்ந்து இருந்த நாற்காலியின் கீழே அமர்ந்த நரி, அவளது கால்களைச் சுரண்டியது. தனது அன்பளிப்பான முத்தினைக் கழுத்திலே அணிந்திருந்த நரியை இளவரசி உடனே அடையாளங் கண்டு கொண்டாள்.

"சின்ன நரியே, உனக்கு என்ன வேண்டும்?" என்று அவள் நரியைப் பார்த்துக் கேட்டாள். நரி, தான் வந்ததற்கான காரணத்தை அவளுக்குக் கூறியது. இளவரசி, சமையற்காரனை அழைத்து, "அரசனுக்கு சமைத்த பொரியலில் கொஞ்சம் எடுத்துக் கொண்டு, இந்த நரியோடு உணவுவிடுதி வரையிலும் போய் வா..." என்று கூறினாள். அவனும் அவ்விதமே செய்தான்.

வேட்டைக்காரனிடம் நரி பொரியலைக்கொடுத்தது. அதை விடுதிக்காரனிடம் காண்பித்த அவன், "ரொட்டியும், பொரியலும் இப்போது என்னிடம் உள்ளன. ஆயினும் அரசன் உண்ணுகிற காய்வகைகளையும் இவற்றோடு சேர்த்து உண்ண விரும்புகிறேன்..." என்றான்.

பிறகு அவன் ஓநாயை அழைத்தான்:

"ஓநாயே, நீ அரண்மனைக்குப் போய் அரசன் உண்ணுகிற காய்வகைகளை எடுத்து வர வேண்டும்..." என்றான்.

எதற்கும் பயப்படாத ஓநாய் நேராக அரண்மனையை அடைந்தது. இளவரசியின் பின்னே போய் அவளது பாவாடையைப் பிடித்து இழுத்தது.

பின்னே திரும்பிய இளவரசி ஓநாயைக் கண்டாள். தான் அன்பளிப்பாக கொடுத்த மணியைக் கழுத்தில் அணிந்திருந்த அதனை அவள் உடனேயே அடையாளங் கண்டு கொண்டாள். ஓநாயை அவள் தனது அறைக்குள் அழைத்துச் சென்றாள்.

“உனக்கு என்ன வேண்டும் ஓநாயே...” என்று அவள் கேட்டாள். ஓநாய் அதற்குப் பதில் கூறிற்று:

“விலங்குப் பூதத்தைக் கொன்ற எனது எஜமானன் இந்த நாட்டுக்கு வந்திருக்கிறார். அவருக்கு அரசன் சாப்பிடுகிற காய்வகை வேண்டும். அதை எடுத்துச் செல்லவே நான் இவ்விடம் வந்தேன்...”

இளவரசி ஓநாயிடம் அது கேட்டவற்றைக் கொடுத்து விட்டாள். ஓநாயும் காய்வகைகளைக் கொண்டு போய் அந்த இளமவேட்டைக்காரனிடம் கொடுத்தது.

அப்போது இளமவேட்டைக்காரன், “இப்போது என்னிடம் ரொட்டி, பொரியல், காய்வகை யாவும் உள்ளன. இனி அரசன் உண்கிற இனிப்புக்கூழ் அருந்த நான் விரும்புகின்றேன்” என்றான். இப்படிச் கூறி விட்டு அவன் கரடியை அழைத்தான்.

“அன்பான கரடியே, உனக்கு இனிமையான பண்டம் என்றால் விருப்பம் அல்லவா? ஆகையால் நீ அரண்மனைக்குப் போய் அரசன் அருந்துகிற இனிப்புக்கூழ் கொஞ்சம் எடுத்துக் கொண்டு வா...”

கரடியும் அரண்மனையை நோக்கிப் புறப்பட்டது.

அதனைக் கண்ட மக்கள் அங்கும் இங்குமாகச் சிதறி
ஓடி ஒளித்தார்கள். கரடியைக் கண்ட காவலாளிகள்
அதனைச் சுட்டுக் கொல்வதற்குத் தயாரானார்கள்.

கோபங் கொண்ட கரடி தனது கூரிய நகங் கொண்ட
கால்களால் அவர்களைப் பலமாக அடித்து
நொருக்கியது. ஆயுதந்தரித்த காவலர்கள் தமது
ஆயுதங்களை எல்லாம் கீழே போட்டுவிட்டு அங்கிருந்து
ஓட்டம் பிடித்தனர்.

கரடி, நேரே இளவரசியின் அறைக்குச் சென்றது.
இளவரசியை பணிந்து வணங்கிய கரடியை அவள்
உடனேயே அடையாளங் கண்டு கொண்டாள். அதைத்
தனது அறைக்குள்ளே அழைத்துச் சென்ற அவள்,
“அன்பான கரடியே, நீ எதற்காக இங்கே வந்தாய்?”
என்று கேட்டாள்.

கரடி அதற்குப் பதில் கூறிற்று :

“விலங்குப் பூதத்தைக் கொன்ற எனது எஜமானன்
இங்கே வந்திருக்கிறார். அவருக்கு அரசன் அருந்துகிற
இனிப்புக்கூழில் கொஞ்சம் எடுத்துச் செல்லவே நான்
இங்கே வந்திருக்கின்றேன்”

இளவரசி கரடிக்கு இனிப்புக் கூழைக் கொடுத்து
அனுப்பினாள். கீழே சிந்திய கூழ் துணுக்கை நாக்கினால்
உறிஞ்சிவிட்டு இனிப்புக்கூழுடன் கரடி அங்கிருந்து
புறப்பட்டது.

உணவு விடுதிக்காரனிடம், இளம் வேட்டைக்காரன்
இனிப்புக் கூழைக் காண்பித்தான். பின்னர், “இப்போது

என்னிடம் ரொட்டி, பொரியல், காய்வகை, இனிப்புக்கூழ்
என்பன உள்ளன. இனி அரசன் அருந்துகிற அதே
தரமான திராட்சைரசத்தினை நான் அருந்த
விரும்புகின்றேன் ” என்றான்.

அடுத்து அவன் சிங்கத்தை வரும்படி அழைத்து,

அதனிடம் கூறினான்:

“அன்பான மிருக ராஜனே, நீ கூட ஒரு துளி திராட்சை ரசத்தினை விரும்புவாய், ஆகையினால் நீ அரண்மனைக்குப் போய் அரசன் அருந்துகின்ற திராட்சை இரசத்தில் கொஞ்சம் எடுத்துக் கொண்டு வா...” என்றான்.

சிங்கமும் கர்ச்சித்தவாறே அங்கிருந்து அரண்மனையை நோக்கிப் புறப்பட்டது. அதனைக் கண்ட மக்கள் அலறிப்புடைத்துக் கொண்டு அங்குமிங்குமாய் தலைதெறிக்க ஓடினார்கள். சிங்கம் நேரே அரசமாளிகைக்கு சென்று தனது வாலினால் அரண்மனைக் கதவைத்தட்டியது. கதவைத்திறந்த இளவரசி சிங்கத்தைக் கண்டதும் பயந்து நடுங்கி விட்டாள்.

பின்னர் அவள் அந்தச் சிங்கத்தை உற்றுப் பார்த்தாள். தான் அன்பளிப்பாக வழங்கிய தங்கப் பதக்கத்தை அந்தச் சிங்கத்தின் கழுத்திலே இளவரசி கண்டாள். உடனே அவள், சிங்கத்தை அரண்மனைக்கு உள்ளே அழைத்துச் சென்றாள்.

“அன்பான சிங்கராஜா, உனக்கு என்ன வேண்டும்?” என்று சிங்கத்தைப் பார்த்து இளவரசி கேட்டாள்.

“விலங்குப் பூதத்தைக் கொன்ற எனது எஜமானர் இங்கே வந்திருக்கின்றார். அரசன் அருந்துகிற திராட்சைரசத்தில் அவருக்கு கொஞ்சம் வாங்கிக் கொண்டு செல்வதற்காக நான் இங்கே

வந்திருக்கின்றேன்”

என்று பதில் கூறிற்று சிங்கம்.

இளவரசி, அரசனுக்கு திராட்சைரசம் வடிப்பவனை அவ்விடத்திற்கு அழைத்தாள். அரசன் அருந்துகிற அதே திராட்சை ரசத்தினை சிங்கத்திற்கு கொடுக்கும் படி அவள் கட்டளை இட்டாள்.

திராட்சைரசம் வடிப்பவன் திராட்சைரசத்தை கொண்டு வருவதற்காக உள்ளே போனான். அப்போது சிங்கம், “நானும் உன்னோடு வந்து உயர்ந்தரகமான திராட்சை ரசத்தினை தேர்ந்து எடுத்துக் கொள்கிறேன்” என்று கூறியவாறு அவனுக்குப் பின்னே சென்றது.

திராட்சைரசம் வடிப்பவன், அரண்மனையிலே பணியாட்கள் குடிக்கின்ற தரங்குறைந்த திராட்சைரசத்தை சிங்கத்திடம் கொடுத்தான். அதனை சிங்கம் ருசி பார்த்து, அது தரங்குறைவான திராட்சை ரசம் என அறிந்து கொண்டது. உடனே, “இது நல்ல திராட்சை ரசம் அல்ல” என்று சிங்கம் அவனிடம் கூறிற்று.

பின்னர் இன்னொரு வகையான திராட்சை ரசத்தை அவன் சிங்கத்திற்குக் கொடுத்தான். அது அரசனின் பாதுகாவலர்கள் குடிக்கின்ற திராட்சைரசம். அதிலும் சிறிதளவு திராட்சை ரசத்தை சிங்கம் ருசி பார்த்தது. நாக்கைச் சப்புக் கொட்டிக் கொண்டே அது, “இது முன்னைய திராட்சை ரசத்தை விடப்பரவாயில்லைத்தான். ஆனால் உண்மையிலே இது சிறந்ததல்ல” என்று

கூறிற்று.

இதைக் கேட்டதும் திராட்சைரசம் வடிப்பவனுக்கு அளவுக்கு மீறிய கோபமும், எரிச்சலும் உண்டாயிற்று. அவன் ஆத்திரத்தோடு, “ஒரு முட்டாள்த்தனமான மிருகத்துக்கு திராட்சைரசத்தைப் பற்றி என்ன தெரியும்?” என்று கத்தினான்.

அவன் கூறியதைக் கேட்ட சிங்கம் மறுகணமே தனது முன்னங்காலினால் அவனது பிடரியிலே பளாரென்று அறைந்தது. அந்த அடிவிழுந்ததும் திராட்சை ரசம் வடிப்பவன் தலை சுழல முகங்குப்புற நிலத்திலே விழுந்தான். பின்னர் தன்னைச் சமாளித்துக்கொண்டு அவன் எழுந்தான். எதுவுமே பேசாமல் அரசன் மட்டுமே அருந்துகிற சுவை மிகுந்த திராட்சை ரசத்தினை சிங்கத்திடம் கொடுத்தான். அதை ருசி பார்த்த சிங்கம் ஆனந்தமான குரலிலே, “இதுதான் சரியான தரமான திராட்சை ரசம்” என்று கூறிற்று.

அந்த சிங்கத்திற்கு- திராட்சை ரசம் வடிப்பவன், ஆறு பாத்திரங்கள் நிறைய திராட்சை ரசம் கொடுத்தான். பின்னர் தானே சிங்கத்தோடு உணவு விடுதி வரை சென்று அதை விட்டு விட்டுத் திரும்பினான். சிங்கம் பாத்திரங்கள் நிறைந்த கூடையை வாயிலே கவ்விக் கொண்டு உணவு விடுதியினுள் சென்றது. அதை இளம் வேட்டைக்காரனிடம் கொடுத்தது.

இளம் வேட்டைக்காரன் இதனால் மிகுந்த

சந்தோஷங் கொண்டு உரத்த குரலிலே கூறினான்:

“இப்போது என்னிடம் அரசன் உண்ணுகின்ற ரொட்டி, வறுவல், காய்வகை, இனிப்புக்கூழ், திராட்சை ரசம் என்பன உள்ளன. இவற்றை எல்லாம் எனது நண்பர்களோடு சேர்ந்து விருந்து சாப்பிட்டு மகிழ்ப் போகின்றேன்...”

பின்னர் மிருகங்களோடு சேர்ந்து அவன் விருந்து சாப்பிட்டான். விருந்து முடிந்ததும், இளவரசி அவன் மீது அளவுக்கு மீறிய அன்பு வைத்திருப்பதை மிருகங்கள் யாவும் ஒரே குரலில் இளம் வேட்டைக்காரனுக்கு எடுத்துக் கூறின.

இளம்வேட்டைக்காரன் இந்தச் செய்தியைக் கேட்டதும் பெருமகிழ்ச்சி அடைந்தான். உணவு விடுதிச் சொந்தக்காரனிடம் போய் - அவனிடம், “அரசன் எந்த உணவையும், பானங்களையும் அருந்துகின்றானோ அவற்றை நான் ருசித்து விட்டேன். இனிமேல் நான் அரசசபைக்கு போய், அரசனின் மகளைத் திருமணம் செய்து கொள்ப் போகின்றேன்...” என்று கூறினான்.

உணவு விடுதிக்காரன் ஆச்சரியத்தோடு இளம் வேட்டைக்காரனைப் பார்த்தான்:

“இளவரசியை, உன்னால் எப்படி திருமணம் செய்து கொள்ள முடியும்? அவளுக்குத்தான் ஏற்கனவே திருமணம் நிச்சயமாகி, இன்றைக்குத் திருமணமும் நடைபெற உள்ளதே...”

அப்போது இளவேட்டைக்காரன் தனக்கு இளவரசி

கொடுத்த அவளது பெயர் பொறிக் கப்பட்ட கைக்குட்டையினை வெளியே எடுத்தான். அதற்குள் சுருட்டி வைக்கப்பட்டிருந்த விலங்குப் பூதத்தின் ஏழு நாக்குகளையும் அவன் உணவு விடுதிக்காரனுக்கு காண்பித்தான். காண்பித்துவிட்டு, “என் கையிலே உள்ள இந்த ஆதாரத்தை வைத்தே, நான் இளவரசியைத் திருமணம் செய்து கொள்ளுவேன்” என்று கூறினான் இளம்வேட்டைக்காரன்.

அவனது கைக்குட்டையில் இருந்த விலங்குப் பூதத்தின் ஏழு நாக்குகளையும் பார்த்துவிட்டு, “நான் உலகத்தில் எதை நம்பினாலும் நம்புவேன்... ஆனால் இப்போது நீ காட்டியதையும் சொன்னதையும் மட்டும் என்னால் நம்பவே முடியாது. வேண்டுமானால் இதற்காக எனது வீட்டை வைத்துக்கூட பந்தயங்கட்டுவதற்கு நான் தயாராக உள்ளேன்” என்று கூறினான் உணவு விடுதிச்சொந்தக்காரன்.

உடனே, “இதோ இந்தப் பையிலே ஆயிரம் தங்கக்காசுகள் உள்ளன. நான் சொன்னதை நிறைவேற்றிக்காட்டுவேன், அப்படி நிறைவேற்றாவிடில் இந்தப் பந்தயப் பணமான ஆயிரம் தங்கக்காசுகளும் உனக்கே சொந்தமாகும்” என்று இளம்வேட்டைக்காரன் கூறினான்.

அரண்மனையிலே அரசன், இளவரசியைப் பார்த்து அதட்டுகின்ற குரலிலே கேட்டான்:

‘மகளே, பல காட்டுமிருகங்கள் உன்னைத்தேடி எதற்காக இங்கே வரவேண்டும்? அவை அரண்மனையில் அங்கும் இங்குமாக உலவுகின்றன. வீதிகளிலே திரிந்து

நாட்டு மக்களைப் பயமுறுத்திக் கொண்டிருக்கின்றன... இதெல்லாம் எனக்கு ஏனென்றும் புரியவில்லை. கொஞ்சங்கூடப் பிடிக்க வில்லை...”

இளவரசி பதட்டமின்றி அதற்கு விடை கூறினாள்:

“அப்பா, என்னால் நீங்கள் கேட்கின்ற இக்கேள்விக்குப் பதிலினைக் கூறமுடியாது. ஆனால் இந்த மிருகங்களின் எஜமானன் இந்தநாட்டின் உள்ளேதான் இருக்கின்றான். அவனிடம் நீங்கள் ஒரு பணியாளை அனுப்பி விசாரியுங்கள். பிறகு உங்களுக்கு என்ன செய்யவேண்டுமென்று தோன்றுகின்றதோ அதனைச் செய்யுங்கள்...”

அரசனும், இளவரசி கூறியதன்படியே மிருகங்களின் எஜமானாகிய இளம்வேட்டைக்காரனைத் தேடிக் கண்டுபிடித்து அனுப்பி வைத்தான்.

பணியாள் உணவு விடுதிக்காரனிடம் விசாரித்து இளம்வேட்டைக்காரனைக் கண்டு, அவனை அரண்மனைக்கு கூட்டி வரும்படி அரசன் தன்னை அனுப்பிவைத்துள்ளதாகக் கூறினான்.

அதற்கு இளம்வேட்டைக்காரன், “நான் அரண்மனைக்கு வர வேண்டுமானால் அரசன் எனக்கு அரசர்கள் அணியும் ஆடையையும், என்னை அழைத்துச் செல்ல அழகிய குதிரை வண்டியையும், ஆறு பணியாட்களையும் அனுப்பிவைக்க வேண்டும்”.

“பார்த்தாயா? நான் கூறியபடியே அரசன் யாவற்றையும் எனக்கு அனுப்பி வைத்திருக்கின்றான்” என்று உணவு விடுதிக்காரனுக்கு கூறிவிட்டு, இளம்

வேட்டைக்காரன் அந்த ஆடைகளை அணிந்து கொண்டு குதிரைவண்டியில் ஏறி அரண்மனைக்குப் புறப்பட்டான். புறப்பட்டான். புறப்படும் போது, விலங்குப்பூதத்தின் நாக் குகளை உள்ளே வைத்துக் கட்டிய கைக்குட்டையையும் அவன் தன்னோடு எடுத்துச் சென்கிறான்.

அவன் வருவதைக் கண்ட அரசன், இளவரசியிடம், “இவனை எப்படி நான் வரவேற்பது?” என்று கேட்டான். இளவரசி, “வரும் விருந்தாளியை நீங்கள் போய் எதிர் கொண்டு அழையுங்கள். பிறகு உங்கள் விருப்பம் எதுவோ அதன்படி நடந்து கொள்ளுங்கள்” என்று கூறினாள்.

அரசனும், மாடியிலிருந்து, இறங்கிப் போய் இளம் வேட்டைக்காரனை அழைத்துக் கொண்டு திரும்பினான். இளம் வேட்டைக்காரனுக்குப் பின்னாலே அவனது மிருகங்களும் வந்தன.

அரசனும், இளவரசியும், இளம்வேட்டைக்காரனும் அருகருகே உட்கார்ந்து கொண்டனர். இளவரசியைத் திருமணம் செய்ய விரும்பிய நயவஞ்சகனான பாதுகாவலனும் அங்கே இருந்தான். அவன் இளம் வேட்டைக்காரனை அடையாளம் கண்டு கொள்ள வில்லை.

அப்போது அரசன், இளம்வேட்டைக் காரனுக்கு விலங்குப் பூதத்தின் வெட்டி எடுத்து வரப்பட்ட ஏழு தலைகளையும் காண்பித்தான்.

“விலங்குப்பூதத்தின் வெட்டிக் கொன்றவர் எனது வீரமுள்ள பாதுகாவலன்தான். எனவே இந்த வீரனுக்கு நான் எனது மகளை இன்றைக்கு திருமணம் செய்து வைக்க உள்ளேன்...”

இளம்வேட்டைக்காரன் எழுந்துபோய் விலங்குப் பூதத்தின் தலைகளை எடுத்து அதனுடைய வாயைத் திறந்து பார்த்தான். பின்னர் அரசனைப் பார்த்து, “அரசே, இந்த விலங்குப் பூதத்தின் ஏழு நாக்குகளும் எங்கே? என்று கேட்டான்.

பட்டமடைந்த பாதுகாவலன் தடுமாறிப் போய், “அரசே, விலங்குப் பூதத்திற்கு நாக்கே கிடையாது...” என்று கூறினான். அப்போது இளம் வேட்டைக்காரன், “பாதுகாவலனே, விஷயம் அப்படியில்லை. விலங்குப் பூதங்களுக்கு நிச்சயமாக நாக்கு உண்டு. இந்த விலங்குப் பூதத்திற்கும் நாக்குகள் இருந்தன. ஆனால் அந்த நாக்குகளை விலங்குப் பூதத்தை கொன்றவன் எவனோ, அவனே எடுத்துச் சென்று விட்டான்...” என்று புன்னகையோடு சொன்னான்.

பிறகு அவன் தனது கைக்குட்டையை விரித்து, அதனுள்ளிருந்த விலங்குப்பூதத்தின் ஏழு நாக்குகளையும் எடுத்து அதன் வாயினுள் சரியாகப் பொருத்திக் காண்பித்தான். பின்னர் இளவரசியின் பெயர் பொறித்த கைக்குட்டையை அவளிடம் காட்டி, “இளவரசி, இந்தக் கைக்குட்டையை நீங்கள் யாருக்கு கொடுத்தீர்கள்?” என்று கேட்டான்.

இளவரசி அதற்குப் பதில் சொன்னாள்:

“எந்த மாவீரன் இந்த விலங்குப் பூதத்தைக் கொன்றானோ, அவனுக்கு நான் இந்தக் கைக் குட்டையை அன்பளிப்பாகக் கொடுத்தேன் ”

பின்னர் இளம் வேட்டைக்காரன் தன்னுடைய மிருகங்களை தனக்கு அருகே அழைத்தான். அவை கழுத்தில் அணிந்திருந்த முத்துகளும் தங்கப் பதக்கமும்

யாருக்கு உரியது என்று அவன் இளவரசியிடம் கேட்டான்.

“இவையெல்லாம் எனக்குரியவை. எனது முத்து மாலையில் ஒவ்வொரு முத்தாய் எடுத்து இந்த மிருகங்களுக்கு நான் அன்பளிப்பாகக் கொடுத்தேன். சிங்கத்திற்கு அந்த மாலையிலிருந்து தங்கப் பதக்கத்தை அன்பளிப்புச் செய்தேன்” என இளவரசி அவனுக்குப் பதில் கூறினாள்.

இறவரசி சொல்லி முடிந்ததும் இளமவேட்டைக்காரன் அரசனைப் பார்த்தான்.

“அரசே, நான்தான் விலங்குப் பூதத்தோடு சண்டையிட்டு அதனைக் கொன்றேன். போரிட்டுக்களைத்த நான் ஓய்வாகப் படுத்திருந்த போது அங்கு வந்த உங்களின் பாதுகாவலன் என்னை வாளால் வெட்டிக் கொன்றுவிட்டான். இளவரசியையும் மிரட்டி, பொய் சொல்ல வைத்தான். நான் தான் இவை யாவற்றையும் செய்தேன் என்பதற்கும் இதோ விலங்குப் பூதத்தின் நாக்குகள், இளவரசியின் கைக்குட்டை, இளவரசி அணிந்த முத்துமாலை என்பன ஆதாரங்கள்...” என்றான்.

பிறகு தனக்கு நடந்த துன்பங்கள் எல்லாவற்றையும் இளம் வேட்டைக்காரன் மிகுந்த உருக்கத்தோடு அரசனுக்கு விபரித்தான். இவற்றையெல்லாம் கேட்ட அரசன் இளவரசியைப் பார்த்து, “இந்த இளைஞன் சொல்வதெல்லாம் உண்மைதானா?” என்று கேட்டான்.

“ஆம் அரசே, இந்த இளைஞன் கூறியவை யாவும் உண்மைதான், இப்போது உங்களது பாதுகாவலனின் வஞ்சகத்தனத்தையெல்லாம் நான் அம்பலப்படுத்தப் போகிறேன்... உண்மைகள் யாவும் இன்னொருவர் வாயிலே இருந்து வந்தால் நான் துணிவோடு பல

விஷயங்களை இப்போது கூறுவேன். பாதுகாவலனின் வற்புறுத்தல், பயமுறுத்தல் காரணமாகவே நான் வாயை முடிக்கொண்டிருந்தேன். இதனாலேயே நான், ஒருவருஷம் ஒருநாள் என்ற கால இடைவெளிவரை, எனது திருமணத்தினை ஒத்தி வைக்கும்படி உங்களிடம் கேட்டுக் கொண்டேன்”

இதைக் கேட்ட அரசன் மிகுந்த ஆத்திரங் கொண்டான், தனது பன்னிரெண்டு மந்திரிகளையும் அழைத்து, பாதுகாவலனை விசாரிக்கும்படி கட்டளை இட்டான். அவர்கள் அந்தப் பாதுகாவலனை கூரிய கோடரியினால் துண்டு துண்டாக மரணமாகும் வரை வெட்டி எறியும் படி தீர்பளித்தனர். அவ்விதமே பாதுகாவலன் மரணம் அடைந்தான்.

இளமவேட்டைக்காரனுக்கு இளவரசியை அரசன் திரமணம் செய்துவைத்தான். பின்னர் அவனை அரசன் தனது அரண்மனையிலே பெரிய பதவியான இராஜப்பிரதிநிதிப் பதவிக்கு நியமித்தான்.

இளமவேட்டைக்காரனின் திருமணம் மிகவும் சிறப்பாக நடைபெற்றது. அவன் தனது பெற்றோருக்கும் வளர்ப்புத் தந்தைக்கும், நிறையப் பரிசுப் பொருட்களையும், தனது திருமணம் பற்றிய செய்தியையும் தூதர்கள் மூலம் சேர்ப்பித்தான்.

உணவு விடுதிச் சொந்தக்காரனுக்கும் இளம் வேட்டைக்காரன் தனது நன்றிகளைத் தெரிவித்துப் பரிசளித்தான். அவன் தன்னோடேயே ஒன்றாக வைத்திருந்தான்.

அந்த நாட்டிற்கு அருகே மிகப் பெரிய காடொன்று இருந்தது. அந்தக்காட்டிலே நிறைய மிருகங்கள் வாழ்ந்து வந்தன. இளம் வேட்டைக்காரன் அங்கே சென்று வேட்டையாட விரும்பினான். அவன் தனது ஆசையை அரசனிடம் தெரிவித்தான்.

அரசனும் அதற்குச் சம்மதித்து இளம்வேட்டைக் காரனுக்குத் துணையாக, நன்றாக வேட்டை ஆடக் கூடிய வீரர்கள் அடங்கிய சிறுபடை ஒன்றையும் அனுப்பிவைத்தான்.

காட்டிற்குள் நுழைந்ததும் அந்த இளவரசன்(இனி இளம்வேட்டைக்காரனை நாம் இளவரசன் என்றே அழைக்க வேண்டும். அவன் தான் இப்போது இறவரசனாகிவிட்டானே!) ஒரு வெள்ளை மானைக் கண்டான். அதைக் கண்டதும் இளவரசன், தன்னோடு வந்து வேட்டைக்காரர்களிடம், “இந்த அழகிய பிராணியை நானே மடக்கிப் பிடித்துக் கொண்டு வருகின்றேன். நீங்கள் இந்த இடத்திலேயே நின்று கொள்ளுங்கள்” என்று கூறிவிட்டு அந்த வெள்ளை மானைத் துரத்திச் சென்றான்.

அவர்களும் அந்த இடத்திலேயே இளவரசனுக்காகக் காத்து நின்றார்கள். வெகு நேரமாகியும் இளவரசன் திரும்பி வரவே இல்லை. இரவானதும் அவர்கள் காட்டைவிட்டுப் புறப்பட்டனர். இளவரசியிடம் போய் நடந்த சம்பவங்கள் அனைத்தையும் விபரமாகக் கூறினார்கள்.

வெள்ளைமானைத் துரத்திச் சென்ற இளவரசனை அது ஏமாற்றிவிட்டு மறைந்து போயிற்று. எவ்வளவோ தூரம் வந்து விட்ட பின்னர் தான் திக்குத் தெரியாத காட்டின் நடுவிலே தான் நிற்பதை இளவரசன் உணர்ந்து

கொண்டான்.

தனக்குத் துணையாக நின்றவர்களை அழைத்து அவன் உரத்த குரலிலே திரும்பச் திரும்பச் சத்தம் இட்டான். அவனது சத்தம் மட்டுமே காடெங்கும் எதிரொலித்துக் கேட்டது. இரவானது. இரவான பின்னும் அவன் காட்டிற்கு வெளியே வர வழி கண்டு பிடிக்க முடியாமல் அலைந்தான். அவனோடு சேர்ந்து அவனைப்பின் தொடர்ந்து வந்த மிருகங்களும் அலைந்தன.

நன்றாகக் களைத்துப் போன அவன் தனது மிருகங்களோடு ஒரு மரத்தின் கீழே தங்கினான். மரத்தின் கீழே நெருப்பை மூட்டிவிட்டு அதையே பார்த்தப்படி உட்கார்ந்திருந்தான்.

அப்போது மரத்தின் மேலே இருந்து மனிதக் குரல் ஒன்று பேசுவது அவனது காதுகளில் விழுந்தது. அவன் குரல் வந்த திக்கை நன்றாக உற்றுப் பார்த்தான்.

அவன் மூட்டிய தீ வெளிச்சத்திலே எதிரே உள்ள மரத்தின் கிளையிலே வயதான ஒரு பெண் உட்கார்ந்திருப்பதை இளவரசன் கண்டான். அந்தப் பெண்ணைப் பார்த்ததும் அவனுக்கு இரக்கம் உண்டாயிற்று.

“பாட்டி, உனக்கு குளிர் தாங்க முடியவில்லை என்றால் இந்தத் தீயின் அருகே வந்து உட்கார்ந்து கொள்...” என்று அன்பான குரலிலே இளவரசன் கிழவியைப் பார்த்துக் கூறினான்.

கிழவி அதற்கு, “உனக்குப் பக்கத்திலே உட்கார்ந்திருக்கின்ற மிருகங்கள் என்னைக் கடித்துத் தின்றுவிடுமே...” என்று பதில் சொன்னாள்.

இளவரசன் புன்னகையோடு அவளைப் பார்த்து,

“அப்படி அவை உனக்கு எந்தத் தீங்கும் செய்ய மாட்டாது. நீ பயப்படாமல் இங்கே வந்துவிடு...” என்று கருணை ததும்பக் கூறினான்.

உண்மையிலே அவள் சாதாரண பாட்டி அல்ல. அவள் ஒரு சூனியக் கிழவி. அந்தக்கிழவி, “நான் இப்போது இந்த மரத்திலிருந்து ஒரு மந்திரக் கோலை எடுத்து எறிகிறேன். அதனால் நீ அந்த மிருகங்களைத் தொடு. அப்போது அவை எனக்கு எந்தத் தீங்கும் செய்யாமல் மௌனமாக உட்கார்ந்திருக்கும்...” என்று கூறினாள்.

அவனும் அதற்குச் சம்மதித்து அவள் எறிந்த மந்திரக்கோலை எடுத்து அந்த மிருகங்களைத் தொட்டான். உடனே அந்த மிருகங்கள் யாவும் கற்சிலைகளாக மாறிப்போய் விட்டன.

பிறகு அந்தக் கிழவி எந்த அச்சமும் இன்றி இளவரசனின் அருகே வந்து அவனை ஒரு மந்திரக் கோலால் தொட்டான். மறுகணம் இளவரசனும் கற்சிலையாக மாறிப் போய்விட்டான்.

கல்லாக மாறிப் போன இளவரசனையும், மிருகங்களையும் கிழவி ஒரு பெரிய பள்ளத்திலே கொண்டு போய்ப் போட்டான். அந்தப் பள்ளத்தினுள் ஏற்கனவே நிறையக் கற்சிலைகள் போடப்பட்டுக் கிடந்தன.

இளவரசன் அரண்மனைக்கு திரும்பாததால், இளவரசி மிகவும் கவலை கொண்டாள். அரச குடும்பத்தினரும், நாட்டு மக்களும் இதனால் பெரிதும் மனம் வருந்தி கவலை யோடிருந்தனர்.

3

இப்படியாக இங்கே ஒரு சகோதரன் கற்சிலையாக மாறி

செ. யோகநாதன்

118

விட்டபோது அடுத்த சகோதரனுக்கு என்ன நடந்தது?

அவனை இப்பொழுது நாம் நகரத்தெரு ஒன்றிலே பார்க்கின்றோம். அவன் பல இடங்களிலும் வேலை தேடி அலைந்தான். அவனுக்கு யாருமே வேலை கொடுப்பதாக இல்லை. கடைசியிலே அவன் தனது மிருகங்களுக்கு நடனம் ஆடக்கற்பித்தான். அவை நடனம் ஆடுவதைப் பொது மக்கள் கூடும் இடங்களிலே காண்பித்து, அவர்கள் கொடுக்கும் பணத்திலிருந்து வாழ்க்கை நடத்தி வந்தான். தனது பிரிந்து போன அண்ணனைப்பற்றி அவன் அடிக்கடி நினைத்துக் கொண்டிருப்பான்.

ஒரு நாள் அவன், தானும் தனது அண்ணனும் பிரிந்து சென்ற மரத்தடிக்குப் போனான். அந்த மரத்தில்குத்தி வைக்கப்பட்டிருந்த வாளினைக்கண்டான். அவர்கள் இருவரும் ஒருவரை ஒருவர் பிரியும்போது அந்தவாளினை அவர்களது வளர்ப்புத் தந்தை மரத்தடியிலே குத்திவைத்தார். அந்த வாளைப்பார்த்தால் மற்ற சகோதரனின் நிலமையை அறிந்து கொள்ளலாம்.

இப்போது அந்த வாளின் ஒருபகுதி ஒளி மங்கியிருந்தது. அதைப்பார்த்ததும் தனது அண்ணனிற்கு ஏதோ ஆபத்து உண்டாகியிருக்கிறது. என்பதை அவன் உணர்ந்து கொண்டான். அவனுக்கு மிகுந்த கவனை உண்டாயிற்று.

பின்னர் தன்னைச் சமாளித்துக் கொண்டு தனது மிருகங்களையும் அழைத்துக் கொண்டு அங்கிருந்து மேற்குப்பக்கமாகய் அவன் புறப்பட்டான்.

மேற்குப்புறத்திலேதான் அவனது அண்ணனான இளவரசனின் நாடு இருந்தது. அந்த நாட்டினுள்ளே

போனதும், தம்பியைக்கண்ட காவலர்கள், “ உங்களின் வருகையை பொது மக்களுக்கு அறிவிக்கப்போகிறோம்” என்று கூறினார்கள். இதைக்கேட்ட தம்பி, அவர்கள் எல்லோரும் தன்னை அண்ணனான இளவரசன் என நினைத்தே அப்படிக்கூறுகிறார்கள். என்பதை உடனேயே ஊகித்துக் கொண்டான்.

அவன் பின்னால் வந்த மிருகங்கள், இளவரசனது மிருகங்களைப்போலவே இருந்ததால் அவர்களின் நம்பிக்கை மேலும் உறுதிப்பட்டு அவனை கோலாகலமாக அந்நாட்டு மக்கள் வரவேற்றார்கள்.

தனது அண்ணனை இலகுவாகப் காப்பாற்ற வேண்டுமென்றால், தான் அவனைப்போல நடித்துத்தான் ஆக வேண்டுமென்ற முடிவினுக்கு அவன் வந்தான்.

இளவரசியும் அவனை எல்லையற்ற மகிழ்வோடு வரவேற்றாள். “ இவ்வளவு நாட்களாக எங்கே போயிருந்தீர்கள்?” என்று ஆர்வத்தோடு கேட்டான்.

“ நான் காட்டிலே போய்க்கொண்டிருந்தபோது வழிதவறி விட்டேன்...” என்று அவன் அதற்குப் பொய்யாகவே பதிலளித்தான்.

இரவு வந்தது. இளவரசிக்கும் தனக்கும் இடையே இருபக்கமும் கூரான வாளை வைத்துவிட்டு அவன் படுத்துத் தூங்கினான். அத்தகைய அவனது நடவடிக்கை இளவரசிக்கு வியப்பாகவே இருந்தது. எனினும் அவனிடம் எதுவும் கேட்கத் துணிவின்றி அவள் ஒன்றுமே பேசாமல் படுத்துத் தூங்கிவிட்டாள்.

சில நாட்கள் சென்றதின் பின் அவன் அரசனிடம் சென்று தனக்கு வேட்டைக்குப் போவதற்கு அனுமதி அளிக்கும்படி கேட்டான். அரசன் முதலிலே அதற்குச்

சம்மதிக்க மறுத்து விட்டான். கடைசியில் அவனது வற்புறுத்தலால் அரசன் அவனை வேட்டைக்குப் போவதற்குச் சம்மதித்தான். அவனோடு உதவியாக வேட்டையில் திறமை வாய்ந்த படை வீரர்களையும் அரசன் அனுப்பி வைத்தான்.

காட்டுக்குள் சென்ற தம்பி தன் எதிரே வெள்ளை மான் ஒன்று ஓடிச்செல்வதைக் கண்டான். அதைப் போன்ற அபூர்வமான மானை அவன் இது வரையிலும் கண்டதில்லை. தனக்கு அருகே நின்ற படைவீரர்களிடம், “நான் வரும்வரை இந்த இடத்திலேயே நீங்கள் நின்று கொள்ளுங்கள்... நான் இந்த வெள்ளை மானைப் பிடித்து கொண்டு வருகிறேன்” என்று கூறி விட்டு அவன் வெள்ளை மானைப் பின் தொடர்ந்தான். அவனுக்குப்பின்னே அவனது மிருகங்கள் ஓடிச் சென்றன.

நீண்ட நேரமாக அவன் மானைத் துரத்திச் சென்றான்.

அவனுக்கு முன்னே ஓடிச் சென்ற வெள்ளை மான் திடீரென்று மறைந்து போயிற்று. களைத்து போன தம்பி மரம் ஒன்றின் கீழே உட்கார்ந்து இளைப்பாறினான்.

காட்டினுள்ளே இப்போது கடும் இருள் சூழ்ந்து கொண்டது. கருகருவென்ற இருட்டு.

மரத்தின் கீழே இருந்த தம்பி, குளிர் காய்வதற்காகவும், வெளிச்சத்தினை உண்டாக்கவும் தீ மூட்டினான்.

அப்போது அவனுக்கு மேலே இருந்து “ஓ...ஓ...” என்று ஒரு மனிதக்குரல் கேட்டது.

இதைக் கேட்ட தம்பி எதிரே நின்ற மரத்தின்

கிளையை உற்றுப் பார்த்தான்.

அந்த மரத்தின் கிளையிலே கிழவி ஒருத்தி உட்கார்ந்திருந்தாள். அவன் சாதாரண பெண்ணல்ல. ஒரு சூனியக்கிழவி அவள். இந்த சூனியக்கிழவி தான் முன்பு இளவரசனையும் அவனது மிருகங்களையும் கல்லாக மாற்றினாள்.

அவள் கிடுகிடுவென்று நடுங்கிக் கொண்டு இருப்பதை இவன் கண்டான்.

“பாட்டி... உனக்குக் குளிராக இருந்தால் கீழே வந்து குளிர் காய்ந்து கொள்” என்று அவன் அவளிடம் அன்புடன் கூறினான்.

“உன்னோடு இருக்கின்ற மிருகங்கள் என்னைக் கடித்துக் கொதறிவிடும்...” என்றாள் அந்த சூனியக்கிழவி.

உடனே அவன், “இல்லை, நான் இருக்கிறபோது உன்னைக் கடிக்க மாட்டாது. நீ எதற்கும் பயப்படாமல் கீழே இறங்கி வா...” என்றான்.

கிழவியோ சத்தமிட்டாள்:

“நீ சொல்லுவதை நான் நம்ப மாட்டேன். அவை என்னைக் கடித்துத்தான் விடும். நான் ஒன்று சொல்கிறேன் கேள். நான் இப்போது ஒரு மந்திரக்கோலை கீழே போடுகிறேன். நீ அதை எடுத்து ஒவ்வொரு மிருகத்தின் முதுகிலும் இலேசாகத் தட்டு... அப்போது அவை என்னை எதுவுமே செய்ய மாட்டாது...”

அவன் சொன்ன வார்த்தைகள் தம்பியின் மனதிலே சந்தேகத்தை ஏற்படுத்திற்று.

சூனியக்கிழவி கூறியதைக் கேட்ட தம்பி, “நான்

ஒருபோதும் என்னோடு வாழ்ந்து வருகின்ற மிருகங்களை அடிக்கவோ துன்புறுத்தவோ மாட்டேன். ஆகையால் நீ கீழே இறங்கி வந்துவிடு. அல்லது நான் மேலே ஏறி வந்து உன்னை இழுத்துக் கொண்டு வந்து விடுவேன்...” என்று பதிலளித்தான்.

அப்போது கிழவி கத்தினாள்.

“நீ இப்போது என்ன செய்யப் போகின்றாய்? உன்னால் எவ்வளவு முயற்சித்தாலும் என்னை ஒன்றும் செய்ய முடியாது தெரியுமா?” என்று அவன் சொல்லியதும் தம்பிக்காரனுக்கு கடும் எரிச்சல் உண்டாகிற்று.

“நீ கீழே வராவிட்டால் உன்னை எனது துப்பாக்கியால் சுட்டுக் கீழே கொண்டு வருவேன்” என்றான் அவன்.

“சுடு பார்ப்போம்... நான் நான் ஒன்றும் உன்னுடைய துப்பாக்கிக் குண்டுகளுக்குப் பயன்படுபவள் அல்ல... என்று கூறிவிட்டு கீச்சிட்ட குரலில் அந்தக் காடே அதிர்ந்து போகும்படி பயங்கரமாகச் சிரித்தான்.

அப்போது அந்த சூனியக்கிழவியை தம்பிக்காரன் துப்பாக்கியால் சுட்டான். ஆனால் அவன் மிகுந்த தந்திரமாக அதிலிருந்து தப்பித்துக் கொண்டான்.

தம்பிக்காரன் கொஞ்சநேரம் யோசித்தான். பிறகு தனது சட்டையிலிருந்த மூன்று வெள்ளி பொத்தான்களைப் பிடுங்கி எடுத்து துப்பாக்கியில் குண்டுகள் போல வைத்துச் சுட்டான்.

அந்தச் சூட்டினை சூனியக்கிழவியினால் தாங்கிக் கொள்ள முடியவில்லை. அவனது மாயாஜால வேலைகள்

யாவும் செயலிழந்து போய் விட்டன. மரத்திலிருந்து தோற்றுப்போன முகத்துடன் அவள் கீழே இறங்கி வந்தாள்.

அவள், அவனது கால்களில் விழுந்து தன்னை விட்டு விரும்படி கெஞ்சிமன்றாடினாள். ஆனால் அந்த சூனியக் கிழைவியிடம் அவன் அவ்வளவு ஏமாந்து போய்விடவில்லை. உடனே அவன், அவளை எழுந்து நிற்காதவாறு காலினால் நசித்து அமுக்கிக் கொண்டான்.

“சூனியக்கிழவியே, எனது சகோதரன் எங்கே என்று உடனடியாகச் சொல்லிவிடு, அல்லாவிடில் உன்னை அப்படியே தூக்கி இதோ இந்த எரியும் நெருப்பிலே போட்டு விடுவேன்...”

இப்படி தம்பிக்காரன் சொன்னதும் கிழவி பயந்து நடுங்கிப்போய் விட்டாள். அச்சத்தோடு குரல் நடுங்க,

“அவனையும், அவனோடு வந்த மிருகங்களையும் கற்சிலைகளாக்கி நான் பெரிய பள்ளம் ஒன்றிலே போட்டு வைத்திருக்கின்றேன்... என்று கூறினாள் கிழவி

அதைக்கேட்டதும் தம்பிக்காரன் கடுங்கோபம் அடைந்தான். பற்களை நரும்பியவாறே, “ஏ கிழட்டுக் குரங்கே... உடனே நீ கல்லாகமாற்றி வைத்துள்ள என் அண்ணனையும், அவனது மிருகங்களையும் உயிருள்ளவராக மாற்ற வேண்டும்... அல்லாவிடில் உன்னை இந்த எரியும் நெருப்பிலே கணமும் கூட தாமதிக்காமல் வீசி எறிந்து விடுவேன்” என்று மிரட்டினான்.

கிழவி அதற்குச் சம்மதித்து அவனையும், கூட்டிக் கொண்டு கற்சிலைகள் நிறைந்திருந்த பள்ளத்திற்குச் சென்றான்.

அந்தப்பள்ளத்தில் உள்ள கற்சிலைகளினை அவள்

மந்திரக் கோளினால் தொட்டாள்.

அப்போது அந்தப்பள்ளத்திலிருந்து,

இளவரசன்,

வியாபரிகள்,

மரம் வெட்டுபவர்கள்,

இடையர்கள்,

ஆகியோர் உயிர் பெற்று வெளியே வந்தனர்.

அவனது மிருகங்கள் மட்டுமல்ல :

பல பறவைகளும் உயிர் பெற்றன.

தம்பிக்காரனுக்கு ஒரே மகிழ்ச்சி. மனிதர்கள் நன்றி கூறினார்கள். மிருகங்களும், பறவைகளும் அவனுக்கு நன்றியினைத் தெரிவித்தன. பிறகு தத்தம் இடங்களை நோக்கி அவர்கள் புறப்பட்டனர்.

இரட்டைப்பிறவிகளான சகோதரர்கள் ஒருவரை ஒருவர் சந்தோசத்தோடு கட்டிக் கொண்டனர். பிறகு அவர்கள் இருவரும் சேர்ந்து அந்த சூனியக்கிழவியை நெருப்பினுள்ளே தூக்கிப் போட்டனர்.

அவள் தீயினுள்ளே கருகி இறந்ததும், காட்டினுள்ளே காணப்பட்ட இருள் மெல்ல விலகி, பளீரென்ற வெளிச்சம் தோன்றிற்று. கொஞ்சத்தூரம் தள்ளி இளவரசனது அரண்மனை தெரிந்தது.

பிறகு சகோதரர்கள் இருவரும் அரண்மனைக்குச் சென்றனர். அவர்கள் இருவரும் தங்களுக்கு நடந்தவற்றை விரிவாகப் பேசிக்கொண்டிருந்தனர். அப்போது அண்ணன்,

நான் இந்த அரண்மனையிலே சிறந்த பதவியான இராஜப்பிரதிபாக இருப்பது எவ்வளவு பெருமையான விஷயம் தெரியுமா?" என்று பெருமிதத்தோடு கூறினான்.

அதற்கு தம்பிக்காரன் பதில் சொன்னான்.

“அண்ணா, நானும் உன்னைத் தேடி இங்கே வந்த போது அரண்மனையில் உள்ளவர்கள் என்னை நீ யென்று கருதி பலத்த உபசாரங்கள் செய்தனர். உனது மனைவியான எனது அண்ணியும் என்னை நீயென்று கருதி அன்பு காட்டினாள். நான் அவளோடு ஒன்றாகச் சாப்பிட்டேன்... பழகினேன்...”

இதைக் கேட்டதும் அண்ணனான இளவரசனுக்கு கடுங்கோபம் வந்துவிட்டது. கணநேரமும் தாமதியாமல் தனது வாளை உருவி தம்பியை வெட்டிக் கொன்றான். பிறகு தனது தவறுக்காக தலைதலையாக அடித்துக் கொண்டு அலறினான்.

இவற்றைக் கவனித்துக் கொண்டிருந்த முயல் அங்கிருந்து வேகமாக ஓடிற்று. இறந்தவரை உயிர்ப்பிக்கின்ற மூலிகைவேரைப் பிடுங்கிக்கொண்டு வந்து தம்பியின் வாயிலே வைத்தது.

தம்பி உடனே உயிர்பெற்றெழுந்தான். அவன் உடலில் காயம் எதுவுமே இல்லை. அப்போதுதான் தூக்கத்திலிருந்து விழித்தெழுந்தவனைப் போல அவன் காணப்பட்டான்.

பிறகு தம்பியும் இளவரசனும் மீண்டும் ஒருவரை ஒருவர் சந்தித்துக் கொண்டனர்.

அப்போது இளவரசன், தனது தம்பியைப் பார்த்து சந்தோஷமடைந்தான்.

“தம்பி, இப்போது நாம் ஒன்று செய்வோம். நீயும் என்னைப்போலவே ஆடை ஆபரணங்களை அணிந்து கொள். ஒரே விதமான மிருகங்கள் எம் இருவரையும் பின் தொடரட்டும் நாம் இருவரும் எதிரெதினான வாசல்கள் வழியாகச் சென்று அரசனைச் சந்திப்போம்...”

பின்னர் அவர்கள் இருவரும் இரண்டு வாசல்கள் வழியாகவும் அரண்மனைக்குள் வந்தனர். அரசனுக்கு ஒரே நேரத்தில் இரண்டு வாசல்களிலும் இருந்து வந்த சேவகர்கள், இளவரசன் வருவதாகக் கூறினார்கள். அரசனுக்கு ஆச்சரியமாகிவிட்டது. ஒரே ஒரு இளவரசன், ஒரே நேரத்தில் இரண்டு எதிர்ப்புற வாசல் வழியாக எப்படி வரமுடியும்?" என்று அவன் மனங்குழம்பிப் போய்விட்டான்.

அதே நேரத்தில் அண்ணனும் தம்பியும் ஒரே மாதிரித்தோற்றத்தோடு, இருவரைத்தொடர்ந்தும். ஒரே மாதிரியான மிருகங்கள் பின் தொடர அரசனை நோக்கி வந்து கொண்டிருந்தனர்.

அரசன் அவர்கள் இருவரையும் பார்த்ததும் அளவிடமுடியாத திகைப்படைந்தான். பிறகு தனது மகளிடம் “எனக்கு இவர்கள் இருவரில் யார் எனது இராஜப்பிரதிநிதி என்பதைத் தெரிந்து கொள்ளவே முடியவில்லை. இருவரும் ஒரே மாதிரியே தோற்றம் அளிக்கிறார்கள். இந்த இரண்டுபேரில் உனது கணவன் யார் என்பதை நீதான் கண்டபிடிக்க வேண்டும்” என்று கூறினான் அரசன்.

இளவரசிக்கும் ஒரே குளப்பமாய் இருந்தது. திடீரென்று அவளுக்கு ஒரு யோசனை தோன்றிற்று தனது கணவனின் மிருகங்களுக்கு கழுத்திலே கட்டி விட்ட முத்துமாலையும், தங்கப்பதக்கமும் அவளின் நினைவுக்கு வந்தன.

அவள் இரண்டு சகோதரர்களின் பின்னே நின்ற சிங்கங்களையும் கூர்ந்து பார்த்தாள். ஒரு சிங்கத்தின் கழுத்திலே தங்கப்பதக்கம் பளபளவென்று மின்னிக் கொண்டிருந்ததை இளவரசி கண்டாள்.

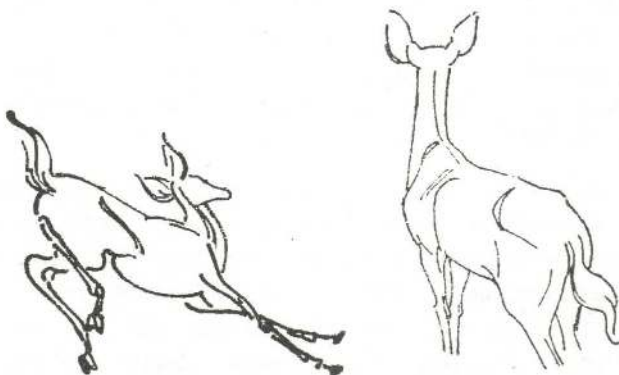
மறுகணம் அவள் சந்தோசம் தாங்கமுடியாத வளாய்,
 “அதே தங்கப்பதக்கம் அணிந்து கொண்டு வருகின்ற
 சிங்கத்தின் முன்னே வருகிறவரே எனது இளவரசர்...”
 என்று சத்தமிட்டாள்.

அப்போது இளவரசன் புன்னகை செய்தான்.

“இளவரசி சொல்வது உண்மைதான். நான் தான்
 அவளது கணவன்’ என்றான் இளவரசன்.

பிறகு அவர்களின் நாட்டிலே பெரிய விழாக்கள்
 நடைபெற்றன. மக்கள் சந்தோசமாக சகோதரர்கள்
 இருவரையும் போற்றி புகழ்ந்தார்கள்.

இரவு படுக்கைக்கு போன இளவரசன் கட்டிலின்
 நடுவே வைக்கப்பட்டிருந்த இருபுறமும் கூர்மையுள்ள
 வாளைக் கண்டான். அப்போதுதான் தனது தம்பி
 உண்மையும், நேர்மையும் கொண்ட உத்தமன் என்பதனை
 அவன் முற்றாக அறிந்து கொண்டான்.

அறிவும் வேண்டும் உழைப்பும் வேண்டும்

ஒரு ஊரிலே ஏழை விறகுவெட்டி ஒருவன் வாழ்ந்து வந்தான். அவன் காலை முதல் இரவாகும் வரை நெற்றி வியாவை நிலத்திலே சிந்தப் பாடுப்பட்டு உழைப்பான். அவனுக்கு ஒரே ஒரு மகன் மட்டுமே இருந்தான்.

அந்த ஏழைத்தந்தை சிறுகச் சிறுகக் கொஞ்சம் பணம் சேர்த்தார்.

ஒருநாள் அவர் தனது மகனைப் பார்த்து,

“மகனே, நீ எனக்கு ஒரே ஒரு பிள்ளை, நான் நெற்றி வியர்வை நிலத்திலே சிந்தி கஷ்டப்பட்டு உழைத்த பணம் கொஞ்சம் என்னிடம் இருக்கின்றது. இதை உன்னுடைய கல்விக்காக நான் செலவிட விரும்புகிறேன். நீ நேர்மையான முறையிலேயே கல்வி கற்று, மனிதன் ஆனால்தான் எனது வயதான காலத்திலே நீ என்னை வைத்துப்பாதுகாக்க முடியும் ... நானும் நிம்மதியாக வீட்டிலே உட்கார்ந்து சிரமம் ஏதுமின்றி வாழ முடியும்...” என்று கூறினார்.

தந்தை கூறியதன் படியே மகன் பள்ளிக் கூடத்திற்கு ஒழுங்காகப் போய் கல்வி கற்றான். அவனது ஆசிரியர்கள் அவனது திறமையினைப் பெரிதும் பாராட்டினார்கள். அவன் நன்றாகப் படிப்பதற்கு ஏற்ற உதவிகள் செய்து வந்தனர். ஆனாலும் அவனது படிப்பு முடிவதற்குள், அவனது தகப்பனார் சேமித்து வைத்திருந்த பணம் எல்லாம் செலவழிந்து போய்விட்டது.

இதனால் மிகவும் கவலை அடைந்த தகப்பனார் மீண்டும் கஷ்டப்பட்டு உழைக்கத்தொடங்கினார்.

“மகனே, இனி உனக்கு தருவதற்கு ஒரு பைசா பணங்கூட என்னிடம் இல்லை. நம் சாப்பாட்டுச் செலவைவிட மேலதிகமாகப் பணம் தேவையென்றால் இன்னும் நான் அதிகம் சாம்பாதிக்க வேண்டும்... எனவே இனி நான் காட்டுக்குச் சென்று முன்னரைப்போல பாடுபட்டு வேலை செய்ய வேண்டும்...”

தகப்பனார் கவலையோடு கூறிய வார்த்தைகளைக் கேட்ட மகனுக்கு தாங்க முடியாத கவலையும் இரக்கமும் உண்டாயிற்று. அவன் தனது தகப்பனாரை அன்போடு பார்த்துக் கூறினான்.

“அன்பான அப்பா, நீங்கள் எதைப்பற்றியும் கவலைப்படாதீர்கள்... நான் என்னால் ஆன உதவிகளை உங்களுக்குச் செய்வேன்...”

அவனது தகப்பனார் காட்டுக்கு சென்று, மரங்களை வெட்டி, விறகுக்கு கட்டுக்களை கட்டிக் கொண்டு சந்தையிலே விற்றார். அப்போது மகன், அப்பா, நானும் உன்களோடு காட்டுக்கு வந்து விறகு வெட்டுகிறேன்” என்று கூறினான்.

“அன்பான மகனே, இத்தகைய சிரமமான வேலையை எப்படி உன்னால் செய்யமுடியும். இத்தகைய வேலைகள் உனக்கு கடினமாயிருக்கும்? இதை உன்னால் செய்ய முடியும்? இதை உன்னால் தொடர்ந்து செய்ய முடியுமென்று நான் நினைக்கவில்லை. அதைவிட என்னிடம் ஒரே ஒரு கோடாரி மட்டுமே உள்ளது. இன்னொரு கோடாரியை வாங்குவதற்கு என்னிடம் பணமே

கிடையாது... “ என்றார் தகப்பனார்.

அப்போது மகன், “அப்பா, அப்படியானால் எமது அயலவரிடம் கேட்டு ஒரு கோடாரியை இரவல் கேட்டு வாருங்கள். நான் உழைத்துச் சொந்தமான ஒரு கோடாரியை வாங்கிய பின் அந்தக்கோடாரியை திருப்பி கொடுத்துவிடலாம்” என்றான்.

மறுநாள் தகப்பனாரும், மகனும் இரண்டு கோடாரிகளை எடுத்துக் கொண்டு விறகு வெட்டுவதற்காக காட்டின் உள்ளே சென்றார்கள். தகப்பனாருக்கு மிகுந்த ஒத்தாயிருந்தது. மகன் விறகு வெட்டினான். பொழுது உச்சிக்கு வந்ததும், தகப்பனார் மகனைப் பார்த்து, “மகனே, இனி நாம் இருவரும் மத்தியான உணவினை உண்போம். கொஞ்சநேரம் இளைப்பாறிவிட்டு மீண்டும் விறகு வெட்டுவோம்...” என்றார்.

மகனும் தகப்பனார் சொன்னதைக் ஏற்றுக்கொண்டான். ரொட்டித் துண்டொன்றைக் கையில் எடுத்து உண்ணத்தொடங்கினான் அவளது மனதிலே இப்பொழுது புதிய எண்ணம் முளைத்தது.

“அப்பா, நீங்கள் இதிலே கொஞ்ச நேரம் உட்கார்ந்து கொள்ளுங்கள்... ஏனென்றால் நீங்கள் சொல்வது போல எனக்கு கொஞ்சங்கூடக்களைப்பு இல்லை... ஆகவே நான் மரங்களில் குருவிக் கூடுகளைப் போய்ப்பார்த்துக், கொண்டே வருகின்றேன்...” என்று மகன் தகப்பனரிடம் கூறினார்.

“வேண்டாம் மகனே... முட்டாளாக நடக்காதே. நீ நன்றாகக் களைத்தப் போய்விட்டாய், ஆகையினால் எங்குமே நீ போக வேண்டாம். கையைக்கூட தூக்க

முடியாத அளவுக்கு நீ இப்போது காணப்படுகின்றாய். நீ இப்படி எனக்குப் பக்கத்திலேயே உட்கார்ந்து கொள்” என்று மகனுக்குத் தகப்பனார் கூறினார்.

தகப்பனார் சொன்னதைக்கேட்டு மகன் காட்டினுள்ளே போகவில்லை. அந்த மரத்தடியிலேயே தகப்பனோடு உட்கார்ந்து ரொட்டியைச் சாப்பிடத் தொடங்கினான். சாப்பிட்ட படியே அவன் தனக்கு மேலே தெரிகிற மரங்களின் கிளைகளையே பார்த்தவாறிருந்தான். அக்கிளைகளின் இலைகள் பச்சை பச்சேலேன்று அழகாக காணப்பட்டன.

பின்னர் அங்குமிங்குமாகச் சென்று மரங்களை நிமிர்ந்து பார்த்தான். கடைசியாக ஒரு ஓக் மரத்துக்கு அருகே அவன் சென்றான். பிரமாண்டமான அந்த மரத்திற்கு பலநூறு வயதிருக்கும். ஐந்து மனிதர்கள் சேர்ந்து கைகள் இரண்டையும் சேர்த்துக்கொண்டால் கூட கட்டிப்பிடிக்க முடியாத அளவுக்கு அந்த ஓக் மரம் புடைத்துப் பருத்திருந்தது. அந்த மரத்தைப் பார்த்த மகன், இந்தப் பெரிய மரத்திலேயே பல பறவைக்கூடுகள் இருக்கும் என்று நினைத்துக் கொண்டான்.

இப்படி அவன் நினைத்துக் கொண்டிருக்கையில் அவனுக்கு திடீரென ஒரு சத்தம் கேட்டது. அவன் அந்த சத்தத்தை நன்றாக கவனித்துக்கேட்டான். அந்த ஓசை மிகவும் பரிதாபமாயிருந்தது. “ என்னை வெளியே எடுத்து விடுங்கள்... என்னை வெளியே எடுத்து விடுங்கள்” என்று அந்தக்குரல் கெஞ்சிக்கேட்டுக் கொண்டிருந்தது.

அவன் அந்தக் குரல் எங்கிருந்து வருகின்றது என அங்குமிங்குமாக தேடிப்பார்த்தான். எங்குமே யாரும் காணப்படவில்லை. கடைசியாக அந்தக் குரல் நிலத்தின்

கீழ் இருந்து வருவதை அறிந்து கொண்டான்.

அப்போது அவன் சத்தமிட்டான்:

நீ எங்கிருந்து பேசுகின்றாய்?”

அவனது கேள்விக்கு அந்தக் குரல் பதில் கூறிற்று:

“நான் இந்த ஓக் மரவீரர்களுக்கு இடையே சிக்குப் பட்டிருக்கின்றேன்... என்னை வெளியே எடுத்து விடுங்கள்... என்னை வெளியே எடுத்து விடுங்கள்...”

இதைக்கேட்ட அவன் ஓக்மரத்தடியிலிருந்து மண்ணை அகற்றி வேர்களைப் பார்க்கத் தொடங்கினான். அப்போது வேர் ஒன்றின் துவாரத்தினிடையே ஒரு கண்ணாடிப்பாத்திரம் இருப்பதைக்கண்டான்.

“ என்னை வெளியே எடுத்து விடுங்கள்... என்னை வெளியே எடுத்து விடுங்கள்” என்ற சத்தம் அந்தக் கண்ணாடிப் பாத்திரத்திலிருந்து உரத்துக் கேட்டுக் கொண்டிருந்தது.

அந்த இளைஞன் எவ்வித முன் யோசனையும் இன்றி அந்தப்பாத்திரத்தின் முடியைத் திறந்து விட்டான்.

அப் போது அந்தச் சிறிய உருவம் அந்தப்பாத்திரத்தினுள் இருந்து மேல்நோக்கி எழுந்தது. அது வளர்ந்தது, வளர்ந்தது, வளர்ந்து கொண்டே இருந்தது. சில கணங்களிலேயே அந்த உருவம் பெரிதாக வளர்ந்து, அந்த வயதான மரத்தைவிட இரண்டு மடங்கு உயரத்திற்குப் பெரிதாகத் தோன்றியது.

அந்த பூதம் அட்டகாசமாகச் சிரித்தது :

“ ஓ இளைஞனே, உனக்கு என்ன வெகுமதி

கிடைக்குமென்று எதிர்பார்த்து, நீ என்னை விடுதலை செய்தாய்?...”

இளைஞனோ நடுநடுங்கிப்போய் நின்றான்.

“எனக்கு அதொன்றும் தெரியாது... எனக்கு எப்படி அது தெரியும்?...” என்று நடுநடுங்கியவாறே கூறினான் அவன்.

பூதம் உறுமிற்று:

“நான் சொல்லுகிறேன் கேள்...நீ என்னை விடுதலை செய்தமைக்காக உனது கழுத்தை நான் முறித்துவிடப் போகிறேன்... பின்னர் இந்தப்பாத்திரத்தினுள் உன்னை அடைத்து விடுவேன்...

இதைக் கேட்ட இளைஞன் சிறிது நேரம் யோசித்தான் பிறகு உனது கழுத்தை முறித்து இந்தப் பாத்திரத்தினுள் உன்னை அடைந்து விடுவேன்...

இதைக்கேட்ட இளைஞன் சிறிது நேரம் யோசித்தான் பிறகு இந்தப் பூதத்திடமிருந்து மிகவும் சமயோசிதமாகத் தப்பித்துக் கொள்ளவேண்டுமென்று அவன் முடிவு செய்தான்.

“இவ்வளவு பெரிய உருவம் படைத்த நீ இந்த குறுகிய பாத்திரத்தினுள் இருந்திருப்பாய் என்பதை என்னால் நம்புவது கடினமாயிருக்கிறது. இதற்குள் நீ இருந்துகாட்டு... பிறகு உன்னுடைய இஷ்டப்படியே எனது கழுத்தை முறித்துவிட்டு, இந்த பாத்திரத்தினுள் அடைத்து வைத்துவிடு...”

“ஆ... அப்படியே விஷயம்? நீ சொல்வது போவே நான் இப்போது செய்து காட்டுவேன்... பிறகு உனது

கழுத்தை முறித்து இந்தப் பாத்திரத்தினுள் அடைத்துவிடுகிறேன்...” என்று கூறியவாறே தனது உருவத்தைக் குறுக்கிக் கொண்டு பூதம் பாத்திரத்தினுள்ளே புகுந்து கொண்டது. உடனே அந்த இளைஞன் பூதம் நுழைந்த பாத்திரத்தை இறுக்கி முடி, அது முன்னர் இருந்த வேர்களுக்கிடையே கொண்டுபோய் வைத்தான். பின்னர் அங்கிருந்து தனது தகப்பனார் இருக்கும் இடத்திற்குச் செல்ல விரும்பினான்.

ஆனால் பூதமோ, “என்னை வெளியே எடுத்து விடுங்கள்... என்னை வெளியே எடுத்து விடுங்கள்...” என்று மீண்டும் மீண்டும் அலறிக்கொண்டிருந்தது.

“என்னால் அது முடியாது... என் வாழ்க்கைக்கு நானே தீங்கு தேடிக்கொள்ளமாட்டேன். உன்னோடு பட்ட முதல் அனுபவமே போதும்... இரண்டாவது முறையும் உன்னால் கஷ்டப்பட நான் தயாராக இல்லை...” என்றான் இளைஞன்.

பூதம் மீண்டும் கூறிற்று :

“என்னை இதிலிருந்து விடுதலை செய்துவிடு... உனக்கு அளவற்ற செல்வத்தை நான் தருகிறேன். என்னை இதிலிருந்து வெளியே விட்டு விடு...”

“இல்லை... நான் உன்னை வெளியேவிட மாட்டேன். ஏற்கனவே நீ என்னை மிகவும் மோசமான முறையிலே ஏமாற்றிவிட்டாய். அதை நான் மறந்துவிட மாட்டேன்...” என்றான் இளைஞன்.

“நீ உன்னுடைய அதிர்ஷ்டத்தை தூக்கி வெகு தூரத்திற்கு வீசி எறிகின்றாய்... நீ என்னை இப்போது விடுவித்தாயானால் நான் உனக்கு என்னால் தரக்கூடிய

அவ்வளவு தொகையான செல்வத்தையும் தருவேன். என்னை நீ என்னை நம்பு.”

பூதம் இவ்வாறு சொன்னதும் இளைஞன் தன்னுடைய மனதிற்குள்ளே பல்வேறு விதமாக யோசித்தான். ‘சரி, இந்தப் பூதம் என்னதான் செய்யும் என்று பார்த்து விடுவோம்.... சிரமம் ஏற்படுமென்றாலும் ஒருமுறை இந்தப் பூதத்தை விடுதலை செய்து பார்ப்போம்...’

முடியைத் திறந்ததும், பாத்திரதில் இருந்த குள்ள உருவம் வளர்த்து பெரிதாகிற்று. கடைசியில், ஓக்மரத்திற்கு மேலாக பெரிய பூதம் பிரமாண்டமாக எழுந்து நின்றது.

“இதோ உனக்குரிய பரிசு...” என்று கூறிய பூதம் குனிந்து அவனிடம் ஒரு சிறிய துணியினைக் கொடுத்தது. பிறகு, “இளைஞனே, இந்தத் துணியின் ஒரு முனையை நீ எந்தக் காயத்தில் வைத்துத் தேய்த்தாலும் அது உடனே ஆறிப் போய் விடும். துணியின் மறுமுனையை உருக்கிலேயோ அல்லது இரும்பிலேயே வைத்துத் தேய்த்தால் அது உடனே வெள்ளியாக மாறிவிடும்” என்று கூறியது.

இளைஞன் உடனே தனது காலில் கோடரியை வைத்து ஒரு காயத்தை உண்டாக்கினான். காயத்திலிருந்து அப்போது இரத்தம் கொட்டோ கொட்டென்று கொட்டியது.

அந்த காயத்தின் மீது இளைஞன் துணியின் ஒரு முனையை வைத்துத் தேய்த்தான். உடனே இரத்தம் பெருகுவது நின்றது. காயம் பட்ட இடத்தில் காயம் முற்றாக மறைந்து போயிற்று.

“அதைக் கண்ட இளைஞன், “பூதமே, நீ கொடுத்தவாக்கைக் காப்பாற்றிவிட்டாய். இதற்காக எனது

நன்றிகள். இனிமேல் நாம் இருவரும் அவரவர் வழியிலே போய்விடுவோம்” என்று கூறி பூதத்திடம் இருந்து விடைபெற்றுக் கொண்டான்.

அவனைக் கண்ட அவனது தந்தை கடுங்கோபங் கொண்டு திட்டினார்:

“நீ எங்கேயெல்லாம் அலைந்து கொண்டு வருகின்றாய்? நீ எப்படி உனது வேலையை மறந்து சென்றாய்? எனக்குத் தெரியும் - நீ ஒன்றுக்குமே உதவாத ஒரு இளைஞன்....”

மகன் புன்னகை செய்தவாறே பதில் கூறினான்: “அப்பா....நீங்கள் நினைப்பது போல நான் முட்டாளப் பயலாகத் திரிந்து வரவில்லை.... இதோ பாருங்கள், நான் இந்த மரத்தை இப்போது தறித்து விழுத்துகின்றேன்...”

இரும்பு கோடரியை எடுத்து அதிலே துணியின் ஒரு முனையை வைத்துத் தேய்த்தான் இளைஞன். பிறகு மரத்தை ஓங்கி வெட்டத் தொடங்கினான். அப்போது இரும்பு கோடரி வெள்ளிக் கோடரியாக மாறத் தொடங்கிற்று. அதன் முனையும் மென்மையாக மாறிவிட்டது.

“அப்பா, இதோ பாருங்கள்! இந்தக் கோடரி ஒன்றுக்குமே உதவாது... இதை என்னிடம் கொடுத்தீர்களே...” என்றான் இளைஞன்.

இதைக் கேட்ட அவர் பயந்து போய், “ஐயையோ இது இரவல் கோடரி அல்லவா? இதை நீ ஏன் இப்படி ஆக்கிவிட்டாய்... ஒன்றுக்கும் உதவாத கழுதைப்பயலே, உடைந்து கெட்டுப்போனதாக நீ சொல்கிற இந்தக் கோடரிக்கு நட்டசடாக கொடுக்க என்னிடம் எங்கே பணம் இருக்கிறது? உனக்கும் இந்த விறகு வெட்டுகிற தொழிலுக்கும் கொஞ்சமும் ஒத்துவரப் போவதில்லை”

என்றார்.

சிலகணம் பேசாமலிருந்த அவன் தகப்பனாரைப் பார்த்து “அப்பா, இத்தோடு இன்றைய வேலையை முடித்துக் கொள்ளுவோம்...” என்றான்.

இதைக்கேட்ட தகப்பனார் கோபத்துடன், “என்ன? இப்போது நீ என்ன சொன்னாய்? உன்னைப்போல என்னையும் ஒரு மூலையிலே உட்கார்ந்து கன்னத்தில் கை வைத்தபடியே தான் நீ இருக்கச் சொல்லுகின்றாயா? நான் தொடர்ந்து மரம் வெட்டப்போகிறேன்... நீ வேண்டுமானால் வீட்டுக்கு இப்போதே போய்விடு...” என்றார்.

மகன் தகப்பனாரைப் பார்த்து பணிவோடு வேண்டினான்:

“அப்பா, நான் காட்டிற்குள்ளே வந்தது இது தான் முதற்தடவை. என்னால் காட்டுப்பாதையை சரியாகக் கண்டுபிடித்து வீட்டுக்குத் திரும்பிச் செல்ல முடியாது. தயவுசெய்து என்னோடு நீங்களும் வீட்டுக்கு வாருங்கள்...”

மகனது கெஞ்சங்குரல் தகப்பனாரின் மனதை நெகிழவைத்தது. மகன்மேல் அவருக்கு மிகுந்த இரக்கம் உண்டாயிற்று.

கோபம் ஆறிப்போன தகப்பனார் மகனோடு வீட்டுக்குத் திரும்பினார். வீட்டுக்குத் திரும்பிய தகப்பனார் மகனைப் பார்த்து, “இதோ நீ பழுதாக்கிய கோடரி. இதனை எதற்குமே பயன்படுத்த முடியாதென்று சொல்லுகின்றாய்... எனவே அதைக் கொண்டு போய் என்ன விலைக்கு ஆயினும் விற்று பணத்தைக் கொண்டு வா... அதைப் பக்கத்து வீட்டு ஆளிடம் கொடுத்து விடுவோம்...” என்று சொன்னார்.

139 மகனும் அந்தக் கோடரியை எடுத்துக் கொண்டு
காற்றின் குழந்தைகள்

வெள்ளி வியாபாரி ஒருவனிடம் சென்றான். அந்த வெள்ளிக் கோடரியை உரைத்து பார்த்த வெள்ளி வியாபாரி அது தரமான உயர்ந்த ரக வெள்ளி என்று கூறினான்.

“இந்த வெள்ளிக் கோடரியின் விலை நானூறு தாலர்கள்(தாலர்கள் - ஜேர்மனிய நாணயத்தின் பெயர்). ஆனால் என்னிடம் இந்தக் கோடரிக்கு தக்க அளவு பணம் இல்லையே” என்றான் அவன்.

அதற்கு இளைஞன், “உன்னிடம் எவ்வளவு பணம் இருக்கிறதோ, அதை இப்போது தந்து விடு. பின்னர் நான் மிகுதியை வாங்கிக் கொள்கிறேன்” என்றான். வெள்ளி வியாபாரியிடம் முன்னூறு தாலர் பணத்தை வாங்கிக் கொண்டு அவன் வீட்டிற்கு வந்தான். தகப்பனாரிடம், “அப்பா என்னிடம் இப்போது பணம் உள்ளது. அந்தக் கோடரிக்கு பக்கத்து வீட்டுக்காரனுக்கு எவ்வளவு பணங் கொடுக்க வேண்டும்?” என்று அவன் கேட்டான்.

“ஒரு தாலரும் ஆறு குறோச்சனும் கொடுத்தால் சரி...” என்றார் தகப்பனார். நீங்கள் அந்தப்பணத்தை இரட்டிப்பாகக் கொடுத்து விடுங்கள். இரு தாலரும் பன்னிரெண்டு குறோச்சனும் இதோ...” என்றான் இளைஞன் ஆனந்தமான குரலில். அதைக்கேட்ட தகப்பன் அதிசயப்பட்டார், அவருக்கு நூறு தாலர் பணத்தைக் கொடுத்து. “இனி நாம் கவலையின்றி வாழ்வோம் அப்பா...” என்று அவன் கூறினான். மிகுதிப் பணத்தை தனது கல்விக்காகச் செலவழித்து பெரிய அறிஞனானான். அதோடு தனது கையிலிருந்த துணியினால் நோயாளிகளை அவன் குணப்படுத்தி, சிறந்த மருத்துவனாகவும் மாறி விட்டான்.

பிறகும் உங்களோடு...

இது என்னுடைய மூன்றாவது குழந்தைகள் கதைத் தொகுதி. எனது குழந்தைகள் சத்தயனும், ஜெயபாரதியும் படிப்பதற்காக நிறையக் குழந்தைகள் கதை நூல்களை ஆங்கிலத்திலும், தமிழில் வெகு சில நூல்களை வாங்கிய போதிலே, தமிழ்க் குழந்தைகள் படிக்க இழந்து போன பல நூல்களினைப் பற்றி நான் அறிந்து கொண்டேன். செழுமையாகவும், புதுமையாகவும், சிந்தனை வளத்தோடும் உலகத்துக் குழந்தைகள் இலக்கியத்திற்கான ஒரு இயக்கமே இன்றைய சூழ்நிலையிலே அவசியமாகின்றது என நான் எண்ணுகின்றேன்.

குழந்தைகளுக்கான கதைகள் உலக முழுவதும் மாபெரும் செல்வங்களாகக் கொட்டிக் கிடக்கின்றன. இதன் பொருட்டே மாமேதைகள் நிறையப் பேர், தமது வாழ்நாளையெல்லாம் செலவழித்து அற்புதங்களைச் சேகரித்தும், தொகுத்தும், எழுதியும் வைத்தனர். இவர்களிலே -பிரெஞ்சு தேசத்தவரான சார்லஸ் பெரோல் (*CHARLES PERRAULT* - 1628-1703) ஜேர்மனிய சசோகதரர்களான ஜாக்கப், வில்ஹொம்கிறிம் (*JACOB AND WILHELM GRIMM* - 1785 - 1863 ; 1786 - 1859) டேன் ஹேன்ஸ் கிறிஸ்டியன் அன்டர்சன் (*DANE HANS CHRISTIAN ANDERSON* - 1805 - 1875) என்பவர்கள் குறிப்பிடத்தக்கவர்கள். உலகின் பல மொழிகளிலும் இவர்களது கதைகள் வழங்கி வருகின்றன.

இவற்றைவிட சோவியத் ருஷ்யா, மக்கள் சீனம் ஆகிய நாடுகள் குழந்தைகள் இலக்கியத்திற்கு நிறையப் பங்களிப்பு செய்திருக்கின்றன.

உலகின் இன்றுள்ள அற்புதக் கதைகள் எல்லாம் கிட்டத்தட்ட முன்னூறு வயதுகளே நிரம்பப் பெற்றவை.

இவையெல்லாம் முதலிலே நாட்டுப்புறக்கதைகளாக (*FLOK TALES*) வாய் மொழியாக பரம்பரை பரம்பரையாகச் சொல்லப்பட்டு வந்தவை.

இவற்றை கல்வியார்கள் தொகுத்து செழுமைப்படுத்தி அச்சிலே அற்புதக் கதைகளாய் (*FAIRY TALES*) கொண்டு வந்தனர். உலகளாவிய இந்த அற்புதக் கதைகள், நாட்டுப்புற இலக்கியம் நிறைந்த தமிழ் மொழியில் பரிணமிக்காது எமது மொழியாகும், குழந்தைகளுக்கும் பேரிழப்பு. இதை நாம் நிவர்த்தி செய்தாக வேண்டும்.

குழந்தைகள் இலக்கியம் வெறும் கதையாக மட்டும் இருப்பதில்லை. அவை - நீதி, மனிதநேயம், ஒழுக்கம், துணிவு என்ற நற்பண்புகளைப் போதிக்கின்றன. ஏனெனில் குழந்தை உள்ளமென்பது வெள்ளைத் துணி போன்றது. அதிலே எதையும் இலகுவில் பதியவைக்க முடியும். எனவே நல்ல குழந்தைகளின் வெள்ளை உள்ளத்திலே ஒவ்வொரு எழுத்தும் அவனது வாழ்க்கைக்கு தேவையான குணங்களை உருவாக்கமுடியும். எனவே தான் அனுபவசெழுமை மிக்க இத்தகைய அற்புதக் கதைகள், குழந்தைகளுக்கு ஏற்ற சிறந்த இலக்கியங்களாக குழந்தைகள் மனோநிலை பற்றிய ஆய்வு செய்கின்ற அறிஞர்களால் பரிந்துரைக்கப்படுகின்றன.

இந்தக்கதைகளை வெறும் மொழிப்பெயர்ப்பாக நான் எழுதவில்லை. தமிழ்க் குழந்தைகளுக்கு ஏற்ப நான் எனது மொழியிலே திருப்பிச் சொல்லியிருக்கிறேன். இந்தத் திருப்பிச் சொல்லலின் (*RETOLD*) பெருமைகளெல்லாம் இவற்றை எழுதியவர்களுக்கே வரவேண்டிய சிறப்பு.

செ.யோகநாதன்.

தூய்காந்த

403 1

வெ

கொ

பிதா